

Tiểu
thuyết

Tô
Ngọc
Hà
dịch

Nhà xuất bản
Thanh Niên

Shine
BOOKS

Góc nhỏ
đón nắng

ĐƯỢC
Anh yêu

MỖI GỌI LÀ

Yêu

Ngải
Lộc
Vy

Mục lục

Chương 1: Tôi ở giường số 31 gặp gỡ Mr. Tô

Chương 2.1: Anh là Mr. Tô của giường số 31

Chương 2.2

Chương 2.4

Chương 2.5

Chương 2.6

Chương 2.7

Chương 2.8

Chương 2.9

Chương 2.10

Chương 2.11

Chương 2.12

Chương 2.13

Chương 2.14

Chương 2.15

Chương 2.16

Chương 2.17

Chương 2.18

Chương 2.19

Chương 2.20

Chương 2.21

Chương 2.22

Chương 2.23

Chương 2.24

Chương 2.25

Chương 2.26

Chương 2.27

Chương 2.28

Chương 2.29

Chương 2.30

Chương 2.31

Chương 2.32

Chương 2.33

Chương 2.34

Chương 2.35

Chương 2.36

Chương 2.37

Chương 2.38

Chương 2.39

Chương 2.40

Chương 2.41

Chương 2.42

Chương 2.43

Chương 2.44

Chương 2.45

Chương 2.46

Chương 2.47

Chương 2.48

Chương 2.49

Chương 2.50

Chương 2.51

Chương 2.52

Chương 2.53

Chương 2.54

Chương 2.55

Chương 2.56

Chương 2.57

Chương 2.58

Chương 2.59

Chương 2.60

Chương 2.61

Chương 2.62

Chương 2.63

Chương 2.64

Chương 3.1: Không phải chồng ai cũng biết tán gái

Chương 3.2

Chương 3.3

Chương 3.4

Chương 3.5

Chương 3.6

Chương 3.7

Chương 3.8

Chương 3.9

Chương 3.10

Chương 3.11

Chương 3.12

Chương 3.13

Chương 3.14

Chương 3.15

Chương 3.16

Chương 3.17

Chương 3.18

Chương 3.19

Chương 3.20

Chương 3.21

Chương 3.22

Chương 3.23

Chương 3.24

Chương 3.25

Chương 3.26

Chương 3.27

Chương 3.28

Chương 3.29

Chương 3.30

Chương 4.1: cuộc sống bình dị của em và anh

Chương 4.2

Chương 4.3

Chương 4.4

Chương 4.5

Chương 4.6

Chương 4.7

Chương 4.8

Chương 4.9

Chương 4.10

Chương 4.11

Chương 4.12

Chương 4.13

Chương 4.14

Chương 4.15

Chương 4.16

Chương 4.17

Chương 4.18

Chương 4.19

Chương 4.20

Chương 4.21

Chương 4.22

Chương 4.23

Chương 4.24

Chương 4.25

Chương 4.26

Chương 4.27

Chương 4.28

Chương 5: Muốn Cùng Em Đi Khắp Thế Gian

Chương 5.1

Chương 5.2

Chương 5.3

Chương 5.4

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 1: Tôi ở giường số 31 gặp gỡ Mr. Tô

Tôi tên là Ngải Lộc Vy, một cô gái cung bò cạp, thích viết văn, thích tưởng tượng, thích lôi kéo người khác ngồi buồn dựa lê, thích ăn thịt, cuồng ngoại hình, cuồng tay đẹp, cuồng giọng trầm... Một kẻ tập trung quá nhiều sở thích như tôi từng bị bạn bè thân thiết nói là: Có lẽ, cả đời này tôi cũng không tìm được người đàn ông mình thích.

Quả thực, trước khi gặp Mr. Tô, tôi cũng có mối quan hệ khá tốt với một vài chàng trai. Tuy nhiên họ để ý nhan sắc của mình hơn của tôi, chỉnh sửa ảnh còn sành sỏi hơn tôi; bàn tay tuy đẹp nhưng quá mỏng manh, giúp tôi xách một chiếc vali cũng kêu la oai oái; giọng nói tuy hay nhưng rất không đáng tin cậy, trong di động có cả đồng ảnh của các cô gái chưa hề gặp mặt, ngày nào cũng nấu cháo điện thoại không ngừng nghỉ.

Thế nên, lên đến tận đại học tôi vẫn còn độc thân, hơn nữa còn là kẻ độc thân duy nhất trong cả khu ký túc xá.

Về sau, tôi mắc chứng tràn khí màng phổi. Nghe nói đây là loại bệnh ngẫu nhiên bộc phát khi không khí tràn vào khoang ngực, gây tức ngực khó thở. Điều là do mấy đứa bạn cùng phòng ký túc ngày ngày "tung đường" trước mặt làm tôi tức chết.

Tôi được đưa đến bệnh viện. Sau khi làm một cuộc kiểm tra dài dằng dặc, tôi được đưa đến giường số 31 của khu nội trú.

Ca phẫu thuật được lên lịch ngay buổi sáng ngày hôm sau. Bố mẹ tôi không phải người ở đây, tự tôi ký tên vào bản cam kết trước khi phẫu thuật. Trong quá trình phẫu thuật sẽ có thể xuất hiện những trường hợp như xuất huyết, hôn mê, thậm chí tử vong... tay bác sĩ thực tập giải thích cho tôi với gương mặt nghiêm nghị. Tôi cắn môi, tưởng chừng có thể bật khóc bất cứ lúc nào.

Trong lúc tinh thần đang bên bờ vực sụp đổ thì một bác sĩ đi vào, mặc bộ quần áo khử trùng màu xanh của phòng phẫu thuật, chiếc khẩu trang treo lỏng lẻo một bên tai. Người ấy ngồi xuống cạnh tôi.

Trong văn phòng nóng nực và bí bách, anh như mang tới một làn gió thoáng thoảng. Tôi quay lại nhìn anh, đôi mắt sáng rực, làn da trắng trẻo, ngón tay mảnh dẻ.

Anh bảo thực tập sinh đi ra ngoài, lúc này trong văn phòng chỉ còn lại tôi với anh. Anh quay đầu nhìn tôi và nói: "Ca phẫu thuật của cô khá đơn giản, chỉ khoảng một tiếng đồng hồ là hoàn thành, cô không cần quá lo lắng."

Tôi quan sát gương mặt anh, không biết là vì giọng nói trầm ấm, đáng tin cậy hay vì đôi mắt cực kỳ sáng của anh, lòng tôi bỗng dưng cảm thấy an tâm hẳn.

Anh giới thiệu: "Tôi họ Tô, là bác sĩ chính trong ca phẫu thuật của cô. Nếu cảm thấy việc gọi hai từ như "bác sĩ" khiến cô căng thẳng thì có thể gọi tôi là Mr. Tô."

Thấy tôi nắm chặt cây bút trong tay, anh nói tiếp: "Cứ yên tâm ký vào bản cam kết, mọi nguy hiểm viết trong đó đều sẽ không xảy ra đâu."

Ngừng một giây, anh bổ sung thêm: "Tôi hứa đấy."

Đúng như anh nói, ca phẫu thuật kết thúc một cách thuận lợi vào ngày hôm sau.

Lúc tôi được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, bố mẹ tôi vội vã chạy tới bên cạnh tôi. Anh đi ra sau đó, đợi tôi ở cửa thang máy. Có lẽ vì thuốc mê khiến tinh thần mơ màng, tôi nhớ mang máng rằng mình đã huyền thoại với anh rất nhiều chuyện, nhưng cụ thể là chuyện gì thì tôi không có ấn tượng.

Về sau nghe mẹ kể lại tôi mới biết, hôm đó tôi đã nở nụ cười ngọt ngào với vị bác sĩ kia, còn hỏi đi hỏi lại người ta mười mấy lần rằng: "Anh là ai?"

"Vậy anh ấy trả lời sao ạ?" Tôi hỏi mẹ.

"Cậu ấy nói, cậu ấy là Mr. Tô của giường số 31"

Tôi nằm trên giường bệnh, ngực vẫn còn cắm ống truyền, nhưng khuôn mặt thì đang mỉm cười rất ngọt, rất ngọt.

Tôi biết, bất luận tôi đặt ra yêu cầu khát khe đến mức nào về mẫu bạn trai lý tưởng thì lần này đã có người vừa vặn phù hợp với từng dấu gạch đầu dòng.

Mấy cô bạn lúc đầu vốn chê cười tôi sẽ cô độc tới già, sau khi gặp mặt Mr. Tô đều phải đồng loạt cảm thán:

"Thì ra trên thế giới này thật sự có một người như vậy."

"Thì ra một người như vậy lại thật sự có thể bị cậu giết mất."

"Thì ra anh ấy chính là Mr. Tô của cậu."

Đúng vậy, anh ấy chính là Mr. Tô ở giường số 31 của tôi.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.1: Anh là Mr. Tô của giường số 31

Hồi đại học, tôi đột nhiên mắc căn bệnh tức ngực khó thở, bắt buộc phải phẫu thuật. Bởi vì ca mổ có những nguy hiểm nhất định, bệnh viện yêu cầu lấy máu động mạch.

Động mạch trên cánh tay tôi rất mảnh, bác sĩ thực tập bèn dẫn tôi tới phòng xử lí máu ở chân. Có lẽ vì căng thẳng, cộng thêm kinh nghiệm không đủ, anh chàng bác sĩ thực tập còn non kinh nghiệm kia chọc mấy lần vẫn không thành công, bèn tìm tới Mr. Tô.

Sau khi bước vào, Mr. Tô kéo kín rèm, một tay vân vê kim tiêm, một tay đặt lên giường, nói với tôi: "Nơi lấy máu nằm sau trong bắp đùi, cô phải kéo cao quần lên một chút nữa."

Tôi nhìn Mr. Tô trắng trẻo điển trai, khỏi nói cũng biết trong lòng căng thẳng đến mức nào. Song ngoài mặt tôi vẫn tỏ ra thoải mái, đùa cợt anh: "Bị anh nhìn thấy hết rồi, anh có chịu trách nhiệm với tôi không?"

Đầu mũi tiêm đâm vào da thịt, chẳng mấy chốc đã rút ra được một ống máu đầy.

Tôi những tưởng trò đùa thế là chấm dứt, đang hồi hận thì thấy anh đang nghiêm túc nhìn mình, không cười không giỡn, đáp lại: "Tôi sẽ cân nhắc chuyện này."

Về sau, trong một buổi tụ tập bạn bè, có người hỏi tôi: "Rốt cuộc, trong hai người ai theo đuổi ai trước."

"Là mình theo đuổi trước." Tôi nói.

Còn anh trầm mặc một lúc mới trả lời: "Tại tôi nhìn thấy hết của cô ấy trước."

Mọi người trong bàn cười ầm lên cả, mặt mũi tôi đỏ bừng.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.2

Trước khi phẫu thuật, Mr. Tô tới tìm tôi nói chuyện, dán tấm phim chụp cắt lớp của tôi lên trên đèn đọc phim rồi lần lượt giảng giải cho tôi trình tự của ca mổ cũng như việc nó sẽ gặp nguy hiểm ở những khâu nào, bộ phận nào.

Không biết vì khí lạnh trong văn phòng hay vì quá căng thẳng, tôi bỗng cảm thấy cả người cứng đờ. Chẳng biết anh đã nói tới đâu, tôi bất ngờ ngắt lời anh: "Đến lúc mở phanh lồng ngực ra, nếu anh cảm thấy phần trăm thành công không cao thì lại khâu vào và đẩy tôi ra ngoài được không?"

Anh sững sờ nhìn tôi.

Tôi nói tiếp: "Tôi còn rất nhiều việc muốn làm, nhiều lắm, nhiều lắm. Ít nhất hãy cho tôi thời gian làm xong mấy việc ấy đã."

Anh mím môi, ánh mắt tối hằm đi, nói một câu mà cả đời này tôi không bao giờ quên được.

Anh nói: "Tôi sẽ giúp cô bình an vô sự sống tiếp trên thế gian này."

Kết thúc ca mổ, tôi tỉnh dậy sau khi thuốc mê hết tác dụng thì nhìn thấy anh đứng ở đầu giường, cười nhẹ nhàng rồi nói: "Ca phẫu

thuật rất thành công."

Sau này, khi chúng tôi đến với nhau, tôi từng hỏi anh: "Anh thích em từ khi nào vậy?"

Anh cười đáp: "Vào lúc em nói tỉ lệ thành công không cao thì hãy khâu ngực em lại và đẩy em ra ngoài."

Anh không hỏi lại tôi. Nhưng từ tận đáy lòng mình, tôi đã trả lời một câu giống hệt như thế: " em yêu anh, từ khoảng khắc mở mắt ra và lại một lần nữa được nhìn thấy anh."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.4

Ngày thứ hai, sau khi hoàn thành ca mổ, y tá trưởng yêu cầu tôi bước xuống giường vận động nhẹ nhàng. Cô ấy nói rằng như vậy sẽ giúp tôi hồi phục nhanh hơn.

Lúc đó, trên người tôi còn cảm đầy ống truyền, vết mổ khiến tôi phải nghiêng răng nghiêng lợi chịu đau. Nhưng tôi vẫn kéo theo chai nước truyền, đi vòng quanh dãy phòng bệnh.

Khi đi ngang qua phòng làm việc của bác sĩ, đúng lúc bác sĩ Tô xuất hiện trước cửa, hai tay đút túi áo blouse trắng, nói với tôi: "Bốn vòng, thế là tạm được rồi."

Tôi lập tức cười tươi như hoa, cố nhịn đau nói: "Anh đang đếm giúp tôi à? Vậy tôi có phải là người kiên cường nhất trong số các bệnh nhân của anh không?"

Anh nhìn tôi rồi thản nhiên buông một câu: "Là người đẹp nhất."

Ngay lúc trái tim tôi như sắp nổ tung đến nơi, anh bổ sung thêm: "Bởi vì cô được mặc bộ đồng phục bệnh viện đẹp nhất."

Tôi cúi đầu nhìn trang phục của mình. Bệnh viện vừa đặt may một lô đồng phục màu xanh dương kẻ ca rô mới tinh. Tôi chính là người đầu tiên mặc nó.

Tuy nhiên cho đến tận bây giờ, ký ức tôi vẫn tự động xoá bỏ câu nói sau cùng của anh, chỉ dừng lại ở việc anh khen tôi là người đẹp nhất.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.5

Theo quan niệm của bố mẹ, bệnh nhân sau khi mổ xong nên ăn các loại đồ ăn thanh đạm, dễ tiêu hoá, không được ăn dầu mỡ, không được ăn đồ lạnh bụng, còn không được gọi đầu.

Thời tiết giữa tháng Sáu, tuy rằng trong phòng bệnh bật điều hoà ở chế độ vừa phải, nhưng tóc tôi vẫn cứ dính dớp khó chịu.

Tôi xin phép mẹ: "Mẹ giúp con gọi đầu nhé."

Mẹ tôi quả quyết từ chối: "Con trải qua một ca mổ lớn như vậy, nên cố gắng giữ gìn, kiểu gì thì kiểu, một tháng sau mới được gọi."

Sáng hôm sau, Mr. Tô tới kiểm tra tình hình sức khỏe, tôi hỏi anh một câu: "Tôi có thể gọi đầu được chưa?"

Anh nhìn mái đầu bê bết của tôi, khẽ cười rồi trả lời: "Chưa được."

Mẹ trừng mắt với tôi một cách đặc ý.

Buổi trưa, Mr. Tô dẫn một cô y tá thực tập tới phòng bệnh, nói là cần đổi thuốc, yêu cầu người nhà ra bên ngoài một lát.

Sau đó, cô y tá nhỏ vô cùng nhanh nhẹn bê một chiếc chậu, đặt bên cạnh giường rồi nói với tôi: "Chị nằm xuống đi để em gọi đầu

giúp chị."

Tôi cực kỳ ngạc nhiên nhìn về phía Mr. Tô. Anh đang đút hai tay vào túi áo, nghiêm mặt nói: "Không có lần sau."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.6

So với việc gọi đầu, khó giải quyết hơn chính là vấn đề chế độ ăn uống của một bệnh nhân vừa phẫu thuật như tôi.

Thời tiết mùa hè bốn mươi độ, tôi phải uống canh gà do mẹ tôi hầm, mồ hôi cứ chảy ròng ròng khắp người cứ như bị ai té nước vào người vậy.

Trên hành lang, một bạn nhỏ cầm miếng dưa hấu chạy vụt qua tôi. Tôi nuốt nước bọt ừng ực, xin phép mẹ: "Mẹ ơi, con có thể ăn miếng dưa hấu không ạ? Con ăn một miếng thôi ạ."

"Đó là loại quả lạnh bụng, con ăn chuối đi."

"Vậy con có thể ăn hamburger không ạ? Con thật sự không nuốt nổi canh gà nữa rồi."

"Mấy thứ thức ăn đó độc hại không khác gì rác cả."

Buổi trưa, nhân lúc cô y tá trưởng tới phòng tôi kiểm tra phòng, tôi hỏi: "Tôi có thể ăn món gì?"

Cô y tá trưởng trả lời: "Sau phẫu thuật cần bổ sung các chất dinh dưỡng, nên chỉ cần cô thấy ngon miệng thì ăn món gì cũng được."

Tôi đang định tranh cãi kịch liệt với mẹ thì mẹ trừng mắt nhìn qua: "Cô ấy là mẹ con à? Cô ấy có đối xử tốt với con bằng mẹ không?"

Thôi được rồi, tôi một lần nữa tuân lệnh mẫu thân.

Buổi tối, bệnh viện không cho phép người nhà ở lại. Một mình tôi ở lại đang định tắt đèn đi ngủ thì nghe thấy tiếng ai đó thông qua tiếng loa phát thanh gần trước giường: "Bệnh nhân giường số 31, tới văn phòng bác sĩ một chuyến."

Tôi nhích từng bước, từng bước tới văn phòng bác sĩ. Cả phòng làm việc rộng thênh thang chỉ có một mình bác sĩ Tô ngồi ghi chép các ca mổ.

Thấy tôi bước vào, anh chỉ tay sang bên cạnh, nơi đó đặt một hộp salad hoa quả to tướng.

Mắt tôi tròn xoe cực đại, đang định hỏi có phải dành cho tôi hay không thì anh lên tiếng trước: "Tôi gọi ở ngoài đấy."

Tôi ăn sạch sẽ hộp salad như đứa trẻ chết đói lâu ngày, suốt quá trình đó, anh vẫn yên lặng ngồi bên cạnh viết bản tường thuật ca mổ.

Tôi ăn uống no say, đang định nói lời cảm ơn anh thì bỗng thấy anh nhìn sang chiếc hộp salad sạch trơn và cảm thán: "Tướng ăn uống của cô đúng là xấu..."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.7

Vài ngày sau, sức khỏe tôi khá hơn một chút. Có thể đi ra khoảng sân bên ngoài bệnh viện đi lại hít thở không khí. Tôi gặp cô gái ở phòng bệnh kế bên cũng là bệnh nhân do bác sĩ Tô phụ trách.

Cô ấy nói Mr. Tô từng là đàn anh hồi cấp ba của cô ấy. Lúc còn đi học, anh là một người khá kiêu ngạo, lạnh lùng, không ngờ khi trở thành bác sĩ vẫn không có gì thay đổi.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, sau đó nhiệt tình kể cho cô ấy bác sĩ Tô là người chu đáo, tốt bụng thế nào. Cho tôi gọi đầu, còn mua hoa quả cho tôi ăn. Sau này ra viện, nhất định tôi sẽ tặng bác sĩ Tô lá cờ thi đua xuất sắc.

Cô gái kia nhìn tôi bằng khuôn mặt bàng hoàng: "Chúng ta đang nói cùng một người sao?"

Tôi đọc tên bác sĩ Tô ra.

Cô gái ấy trầm mặc một lúc rồi trả lời tôi: "Giường số 31 à, chắc cô trúng giải độc đắc rồi, giải thưởng năm triệu tệ ấy..."

Lúc đó tôi vẫn chưa hiểu cô ấy nói vậy là có ý gì, về sau khi tới tham gia buổi họp lớp cấp ba của Mr. Tô tôi mới biết, hồi đi học, anh cao ngạo khó gần đã thành thói quen. Bạn bè cùng trường với anh

còn nói sau này cô gái nào có thể khiến anh chú ý, chủ động quan tâm chăm sóc thì chẳng khác nào trúng giải độc đắc năm triệu tệ cả.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.8

Gần tới ngày ra viện, bệnh viện phát cho tôi một phiếu điều tra mức độ hài lòng của bệnh nhân. Nội dung trên phiếu điều tra vô cùng tỉ mỉ và chi tiết, từ việc chăm sóc của y tá tới thái độ của bác sĩ, gần như bao hàm tất cả những người tôi đã tiếp xúc trong khoảng thời gian này.

Tôi điền lần lượt từng hạng mục. Tới dòng nhận xét về bác sĩ điều trị chính, tôi tích "Hài lòng" vào tất cả các mục như khả năng điều trị, y đức... Chỉ có điều, ở dòng "Viết thêm đề xuất", tôi đã điền vào một câu: "Quá ít cười."

Phiếu điều tra nộp xong chưa đầy nửa ngày, Mr. Tô đã xuất hiện trước giường bệnh của tôi, một tay cầm theo bản điều tra, một tay gõ lên lan can giường bệnh.

Tôi ngồi phắt dậy, khuôn mặt ngơ ngác, không hiểu tại sao bản điều tra kín của bệnh viện lại lọt vào tay anh được.

"Cười nhiều có chữa được bệnh không? Có mổ được thành công không? Có làm tiêu tan u bướu trong cơ thể không? Có thể cứu sống nổi con người không?"

Lần đầu tiên tôi nghe anh nói một câu nhiều chữ như vậy. Trong lúc đầu óc đờ đẫn, tôi chỉ đáp lại một từ: "Có thể."

Nét mặt anh cứng đờ. Anh nhét bản điều tra vào lòng tôi rồi nói: "Điền lại đi."

Tôi đành phải sửa lại dòng đã viết bên trên, đổi thành: "Bác sĩ Tô chan hoà, nhân ái, y thuật cao minh, như Hoa Đà tái thế."

Bấy giờ anh mới miễn cưỡng cầm bản điều tra đi.

Về sau, tôi nghe các y tá kể lại, bản điều tra nào có phải bệnh viện phát, nó chỉ được sử dụng trong nội bộ khoa. Cô ấy cũng tò mò rằng sao chỉ mình tôi được nhận.

Một thời gian sau đó, lần thứ hai tôi bắt gặp bản điều tra ấy là trong chiếc khung ảnh đặt trên bàn anh.

Bệnh nhân nào đó, bác sĩ điều trị chính nào đó - Anh nói đó là lần đầu tiên tên của tôi và anh được viết chung với nhau.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.9

Lần phẫu thuật đó của tôi, từ lúc nhập viện tới khi xuất viện, tổng cộng tròn bảy ngày. Bởi vì giường bệnh trong bệnh viện có hạn, tôi phải nhường lại cho các bệnh nhân khác cần kíp hơn.

Tôi sống chết ở lì trong phòng không muốn đi. Tôi nói với Mr. Tô: "Tôi toàn thân đau nhức, tức ngực, hít thở khó khăn."

Mr. Tô điền xong phiếu xuất viện cho tôi, ngắc đầu nói: "Ra cửa rẽ trái, khoa Hô hấp ở tầng ba của toà nhà khám chữa bệnh."

Tôi bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ "Anh thật vô tình, thật lạnh lùng", thế nhưng vẫn thận trọng, dè dặt hỏi anh có thể cho tôi xin số điện thoại được không. Lỡ như tôi thấy không thoải mái, lỡ như bệnh cũ tôi tái phát, lỡ như...

Tôi còn chưa nói xong một ngàn lý do "Lỡ như" của mình, anh đã rút ra một mảnh giấy từ trong cuốn sổ ra, đưa cho tôi.

Bên trên có số di động của anh, số máy bàn phòng làm việc, lịch khám chữa bệnh, ngày nghỉ trong tháng này và tháng sau, cùng với khoảng thời gian nào anh sẽ ở phòng bệnh. Điều quan trọng là, tất cả đều được viết tay!

Tôi suýt nữa thì buột miệng hỏi: Đây là thứ anh chuẩn bị riêng cho tôi ư? Nhưng lời nói gần bật ra khỏi miệng vẫn bị tôi nuốt xuống. Tôi vui vẻ nhận lấy và cất nó thật kỹ.

Sau này, tôi kể lại chuyện ấy cho mấy cô bạn cùng phòng ký túc xá nghe, cô ấy nói: "Chao ôi, tâm ý của Mr. Tô thật là quá lộ liễu. Anh ấy chỉ còn thiếu một câu trên mảnh giấy đó thôi: Anh rất rảnh, hãy theo đuổi anh đi."

Thế nên, từ ngày hôm đó, tôi đã thật sự bắt đầu theo đuổi anh.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.10

Sau khi ra viện, muốn gặp Mr. Tô không còn là vấn đề đơn giản nữa, lý do tái khám hằng tháng là cái cớ duy nhất của tôi. Tuy nhiên phòng khám của anh không tài nào xếp số nổi. Có lần, tôi dậy từ năm giờ sáng để đi xếp hàng, nhưng vẫn thua cả đám đông các cụ ông, cụ bà cao tuổi đứng đó từ tối hôm trước.

Tới giờ bác sĩ đi làm, tôi đi đi lại lại ở phòng y tá, nghĩ bụng liệu có thể nhân cơ hội này lén lút lén vào không.

Kết quả, bà chị ở phòng y tá vẫy tay với tôi và nói: "Cô là XXX phải không? Đây là sổ bác sĩ Tô giữ lại cho cô."

Về sau, tôi nghe các cô lao công của bệnh viện kể lại: sổ của phòng khám bác sĩ Tô được bán với giá trên trời trong tay mấy người ngoài chợ đen.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.11

Lần đầu tiên tôi đi tái khám, không biết phải kiểm tra thứ gì trước, mới sáng sớm đã tới phòng khám.

Một cô y tá ở quầy lễ tân đưa cho tôi một tờ đơn, bên trên có bốn hạng mục cần kiểm tra. Cô ấy gợi ý tôi làm từng hạng mục lần lượt rồi mang kết quả qua đây.

Tôi đang do dự không biết có nên làm không thì sau lưng vang lên một loạt những âm thanh ồn ào. Mr. Tô vừa từ trong thang máy bước ra là lập tức có một loạt đám bệnh nhân ùn ùn kéo tới.

Tôi bị đám đông chắn kín trước mặt, đoán chừng anh cũng không thể nhìn thấy tôi. Đang hụt hẫng, bỗng tôi nghe thấy cô y tá trẻ gọi tên mình, bảo tôi đi vào trong.

Ngoài hành lang, bệnh nhân đứng kín lối đi, nhưng trong phòng lại chỉ có mình Mr. Tô. Anh đưa cho tôi tờ giấy kiểm tra và nói: "Giờ này khoa Chiếu chụp vẫn còn rất ít bệnh nhân, cô đi chụp ngực trước đi."

Tôi nhìn anh, đầu óc trống rỗng, chỉ biết cười ngây ngốc. Lát sau, tôi hỏi anh: "Chỉ kiểm tra hạng mục này thôi sao?"

Anh nói: "Chụp xong rồi xem tình hình."

Trong lúc chúng tôi nói chuyện, cánh cửa phòng khám liên tục bọ xô đẩy. Tôi cũng không tiện ở lại lâu, định rời đi.

Anh ấn số, gọi bệnh nhân tiếp theo. Trong lúc loa phát thanh thông báo, tôi đồng thời nghe thấy anh nói: "Có phải cô mập lên rồi không?"

Tôi quay đầu lại nhìn anh với vẻ mặt ngờ ngác.

Anh cười khẽ: "Rất xinh."

Giây phút đó, cả người tôi như bị điện giật, ngay cả chút sức lực để đưa tay kéo cửa cũng không còn nữa.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngài Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.12

Kết quả chụp ngực phải chụp tối ngày hôm đó mới có. Mr. Tô đã ngừng khám bệnh, trở về khoa Nội trú, lần khám tới phải đợi đằng đẵng một tuần trời.

Tôi cũng ngại theo anh tới tận phòng bệnh, đang ỉu xiu đi ra trạm xe buýt đợi xe thì chuông di động reo vang, trên màn hình hiển thị ba chữ: đừng có gọi.

Lúc đó trái tim tôi như lên cơn co thắt. Trước đó vì sợ bản thân không kiểm chế được muốn liên lạc với Mr. Tô, tôi đã sửa tên anh thành "Đừng có gọi".

Anh nói: "Giường số 31, tôi hỏi khoa Chẩn đoán rồi, ảnh chụp của cô đã có, tới văn phòng tôi luôn nhé."

Tôi có mặt ở văn phòng Mr. Tô anh cùng một vài bác sĩ đang họp. Thấy tôi đi vào, anh giơ tay đưa cho tôi một chiếc chìa khoá và nói: "Đợi tôi trong phòng hội nghị nhé."

Mười mấy phút sau, anh bước vào, đặt một hộp salad hoa quả trước mặt tôi và nói: "Cô ngồi yên và ăn đi."

Vốn định hỏi salad này lại gọi người mang đến à, nhưng anh dường như đoán được suy nghĩ của tôi, bèn hỏi: "Lần này không

phải gọi đến, tôi cất công đi mua đấy."

Tôi gần như vùi mặt xuống hộp salad, trong lòng kích động tới nỗi suýt nữa rơi nước mắt.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.13

Tháng thứ ba sau khi phẫu thuật, tôi tới bệnh viện tái khám mới biết Mr. Tô đã tạm dừng công việc để ra nước ngoài học tập.

Cô y tá ở quầy lễ tân khuyên tôi: "Chị chọn số của bác sĩ khác đi, dù sao cũng chỉ là tái khám, bác sĩ nào cũng như nhau cả thôi."

Tôi nói: "Tôi sẽ đợi."

Thế là ngày nào tôi cũng gọi một cuộc đến văn phòng làm việc của Mr. Tô, hỏi xem anh đã quay về hay chưa.

Về sau, những người trong phòng làm việc của anh đã quen thuộc đến độ nhận ra được giọng của tôi. Tôi cũng ngại khi gọi điện hằng ngày, chuyển sang cách ba, bốn hôm mới gọi một lần.

Nửa tháng sau, tôi gọi điện thoại tới phòng làm việc của Mr. Tô như mọi lần, tôi nói: "Tôi là bệnh nhân của bác sĩ Tô, anh ấy về chưa ạ?"

Người ở đầu bên kia điện thoại im lặng mấy giây, rồi bình tĩnh trả lời: "Giường số 31, tôi trở về rồi."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.14

Thời tiết chẳng mấy chốc đã chuyển lạnh, tôi phát hiện cứ mỗi lần mình ra ngoài quá lâu đều sẽ cảm thấy lồng ngực đau đớn. Có lần đau rất dữ dội, tôi bèn tới bệnh viện nơi Mr. Tô làm việc để khám gấp.

Bác sĩ kiểm tra bệnh án trước đó của tôi, rồi gọi điện cho Mr. Tô và nói: "Là bệnh nhân của cậu cách đây không lâu, cậu có muốn qua xem thế nào không?"

Mr. Tô nhanh chóng có mặt, mặc bộ quần áo phẫu thuật màu xanh lục, miệng đeo khẩu trang, tay vẫn còn đeo nguyên đôi găng tay cao su, rõ ràng anh vừa kết thúc một ca mổ.

Tôi đang nằm trên giường làm điện tâm đồ. Tay anh còn bẩn nên không dám chạm vào tôi, chỉ dùng cánh tay huých nhẹ vào bả vai, hỏi han tình hình của tôi.

Tôi nói lồng ngực mình hay lên cơn đau, hơn nữa mỗi khi hít thở sâu sẽ đau gấp bội.

Bấy giờ anh mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Đây là triệu chứng của đau dây thần kinh liên sườn, một trong những biến chứng của phẫu thuật, cần nghỉ dưỡng một thời gian rất dài mới có thể hoàn toàn hồi phục."

Mr. Tô bảo vị bác sĩ ban nãy khám cho tôi giữ tôi lại quan sát thêm một lúc, anh đi ra thay quần áo xong sẽ quay lại ngay.

Sau khi Mr. Tô đi khỏi, vị bác sĩ kia hỏi tôi: "Cô là bạn gái bác sĩ Tô à?"

Tôi lắc đầu nói không phải, vị bác sĩ liền nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc: "Ánh mắt hai người nhìn nhau cứ như đang yêu đương nồng thắm ấy."

Bị anh ấy nói như vậy, lồng ngực tôi càng đau hơn, có trời biết, tôi ao ước được yêu đương nồng thắm với bác sĩ Tô một lần đến thế nào, và khao khát biết bao một lần ấy kéo dài cả cuộc đời.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.15

Biến chứng đau khổ nhất sau khi phẫu thuật không gì khác chính là những cơn đau dây thần kinh liên sườn. Nó gần như bầu bạn với những lần hô hấp hằng ngày của tôi, khoảng nửa năm đó tôi dừng hết mọi hoạt động vận động.

Mr. Tô có gọi điện thoại cho tôi mấy lần, dặn dò tôi rằng ngày phải kiên trì uống vitamin B, đừng đi ra ngoài trời lâu quá, hít thở bầu không khí ẩm áp sẽ dễ chịu hơn.

Tôi làm theo những gì anh chỉ bảo, bệnh tình quả thật có chuyển biến tốt hẳn hơn.

Sau đó, bệnh viện cũng gọi điện tới hỏi han về tình hình hồi phục của tôi. Lúc đó tôi không biết kiểu biến chứng này có phải hiện tượng thường gặp hay không. Sợ sẽ mang lại rắc rối cho Mr. Tô, tôi bèn nói mọi việc đều rất bình thường.

Không lâu sau, tôi liền nhận được cuộc điện thoại của Mr. Tô, anh hỏi tôi: "Trong cuộc hỏi thăm của bệnh viện, sao không nói là bị biến chứng?"

Tôi ấp úng rất lâu mới trả lời: "Tôi sợ có người làm khó anh."

Anh bật cười ở bên kia đầu điện thoại: "Biến chứng là tình trạng rất bình thường, 99% bệnh nhân sau khi phẫu thuật đều xuất hiện biến chứng."

Tôi vò đầu bứt tai không biết phải đáp lời anh sao cho phải, thì bỗng nghe anh nói: "Nhưng tôi vẫn rất hy vọng cô thuộc 1% còn lại."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngài Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.16

Mùa đông năm đó, tôi có người chú mới được phát hiện bị mắc u phổi. Biết bác sĩ điều trị chính cho tôi là một nhân tài trẻ tuổi của khoa Ngoại lồng ngực, chú nhờ tôi mang kết quả chiếu chụp tới cho Mr. Tô xem.

Tôi gửi kết quả chiếu chụp vào di động của Mr. Tô. Anh nói nhìn như vậy không rõ ràng, bảo tôi tối ngày mai tới bệnh viện tìm anh.

Tối hôm đó, tôi đợi từ sau giờ tới chín giờ, y tá nói anh vẫn chưa thực hiện xong ca mổ. Đến tận mười một giờ, anh mới từ trong thang máy đi ra, mặc bộ quần áo khử trùng, bên tai còn mang khẩu trang, dáng vẻ mệt mỏi.

Tôi nói: "Hay hôm khác tôi lại đến nhé?"

Anh hỏi: "Cô đã ăn uống gì chưa?"

Tôi đáp: "Chưa."

Anh nói: "Cùng ăn đi."

Tôi nói: "Vậy tôi để ảnh chiếu lại ở đây."

Anh nói: "Mang theo đi, để lúc ăn xem luôn."

Thế là, lần đầu tiên tôi được dùng chung bữa tối với Mr. Tô.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.17

Chú tôi nói muốn mời các bác sĩ trong khoa Ngoại lồng ngực cùng đi ăn một bữa, địa điểm được quyết định là một nhà hàng nhỏ bên cạnh bệnh viện.

Tôi khá thân với các bác sĩ trong khoa nên tới phòng làm việc mời họ. Trùng hợp thay, Mr. Tô cũng có mặt. Tôi vốn đoán rằng anh nhất định sẽ không đi, ai ngờ anh là người đầu tiên đồng ý.

Bất chấp ánh mắt nghi hoặc của cả đám người trong phòng, anh và vài bác sĩ khác cùng tới nhà hàng.

Ban đầu, tôi ngồi ở vị trí gần cửa, còn anh bị đám đông đẩy vào vị trí chính giữa bàn. Kết quả, anh lấy lý do bên đó có điều hoà, thổi thẳng vào người khiến anh đau đầu để dịch sang bên cạnh một chỗ.

Tôi nói chỗ của mình chắn đường bưng bê đồ ăn của nhân viên, nên cũng dịch sang bên cạnh một chỗ.

Lúc sau, anh viện đủ mọi lý do để dịch hẳn về phía cửa, tôi cũng nghĩ đủ mọi cớ để dịch hẳn vào bên trong. Cuối cùng, trước khi bữa cơm bắt đầu, tôi và anh đã ngồi được bên cạnh nhau.

Các bác sĩ mãi mê trò chuyện, chỉ có mình Mr. Tô từ đầu đến cuối không nói năng gì, yên lặng ngồi lau tay.

Chú tôi thấy hai người chúng tôi ngồi cạnh nhau, bèn nói một câu: "Vy Vy và bác sĩ Tô quả nhiên là rất thân thiết, hahahahaha..."

Tôi vội đánh mắt ra hiệu với chú, đang định giải thích chỉ thân thiết bình thường thôi thì Mr. Tô ngồi bên đã chậm chậm ngẩng đầu lên đáp: "Vâng, thân ạ."

Tổng cộng chỉ có ba chữ mà khiến đôi tai của tôi bỗng dưng nóng bừng lên.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.18

Về sau, ca mổ của chú tôi cũng do Mr. Tô làm bác sĩ chính. Con cái của chú đều đi làm xa, tôi thường xuyên tới bệnh viện thăm nom, nên cơ hội gặp mặt Mr. Tô cũng nhiều hơn.

Có hôm, tôi cầm phiếu xét nghiệm của chú trong tay, phát hiện có một chỉ số về u bướu tăng cao đến khó tin. Tôi rất lo lắng gọi điện thoại cho Mr. Tô, nhờ anh xem hộ.

Anh nói một phân viện có buổi hội chẩn, anh đang đứng ở cửa thang máy dưới đại sảnh, bảo tôi xuống dưới tìm anh.

Trong thang máy, người đông đến phát sợ, khó khăn lắm tôi mới len được xuống tầng một. Anh đứng ở bên ngoài, giơ tay ra với tôi.

Tôi những tưởng anh có ý kéo tôi ra khỏi đám đông trong thang máy, thế là tôi nắm tay anh rất chặt. Kết quả, bác sĩ thực tập đứng cạnh anh sững sờ, tôi cũng nhìn thấy biểu cảm của anh khựng lại vài giây lát.

Bấy giờ tôi chợt hiểu ra, anh giơ tay là muốn lấy phiếu xét nghiệm của tôi. Tôi nhất thời không biết nên giấu mặt vào đâu.

Kết quả, anh chỉ nhẹ nhàng giơ bàn tay còn lại lên để lấy phiếu xét nghiệm, vừa xem vừa động viên tôi: "Không sao đâu. Hạng mục

này không đại diện cho bệnh trạng gì cả..."

Bàn tay nắm tay anh của tôi vẫn chưa hề buông ra.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.19

Mấy ngày trong nom chú trong bệnh viện, tôi thường xuyên ăn cơm rất muộn. Có hôm gần chín giờ mới ăn tạm bát bún ở cửa hàng đối diện bệnh viện, bỗng nhiên tôi nhìn thấy có bóng mấy người quen đi vào, là người trong khoa của Mr. Tô.

Nhìn thấy tôi, Mr. Tô ngồi xuống ghế đối diện không hề do dự, sau đó cả một chiếc bàn tròn đầy ắp người lập tức.

Các bác sĩ nói đùa với nhau: "Trong vòng nửa năm nay, cậu ấy gặp em nhiều nhất luôn ấy."

Tôi cười góp vui, nhưng vì có Mr. Tô ở đối diện nên trong lòng vẫn rất hoang mang.

Khó khăn lắm mới đợi được tới lúc mọi người ăn xong. Có hai bác sĩ muốn đi nhờ xe của Mr. Tô. Anh nói: "Hôm nay không tiện đường."

Hai vị bác sĩ đó hỏi: "Anh đi đâu mà lại không tiện đường?"

Mr. Tô nhìn tôi chằm chằm không rời mắt: "Cô sống ở đâu?"

Bầu không khí trong giây lát có phần kì lạ. Tôi cười phá lên mấy tiếng rồi nói: "Hôm nay tôi ở lại bệnh viện, trông người nhà."

Bây giờ hồi tưởng lại chuyện lần ấy, tôi vẫn còn nhớ như in ánh mắt ảm đạm trong giây lát của Mr. Tô. Nhưng tôi biết phải làm sao bây giờ? Lúc đó đầu óc tôi rối ren vô cùng, còn con tim thì tưởng như sắp nổ tung đến nơi.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.20

Lúc ở trong bệnh viện, tôi khá thân thiết với một y tá họ Hứa. Trò chuyện với nhau nhiều, tôi phát hiện nhà cô ấy ở ngay con đường đối diện nhà tôi, thế là mối quan hệ giữa hai chúng tôi lại thân thêm một chút nữa.

Cuối tuần, bệnh viện mở một lớp bồi dưỡng, yêu cầu tất cả mọi người phải tham gia. Nhưng hôm đó cô ấy có buổi xem mắt nên nhờ tôi đi thay, nộp đại bài kiểm tra là xong.

Tới nơi, tôi thấy ngay Mr. Tô ngồi ở hàng ghế sau cùng, bên cạnh đặt một chồng bệnh án và ảnh chụp cắt lớp. Anh đang nghiêm túc viết gì đó.

Tôi đi qua, gõ gõ lên mặt bàn.

Anh nhìn tôi, sửng lại giây lát rồi lập tức hiểu ra vấn đề: "Tiểu Hứa trốn học?"

Tôi ngồi xuống bên cạnh anh và nói: "Con gái đều sốt sắng với việc đi tìm bạn trai thì phải."

Mr. Tô nhìn tôi bằng ánh mắt rất dịu dàng và ấm áp: "Vậy cô có gấp không? Tôi tìm giúp cô nhé?"

Tôi ngây người, mọi suy nghĩ đều bị đảo lộn hết, không biết anh định giới thiệu thật cho tôi hay có ý gì khác. Thế là tôi gượng cười đáp lại: "Tôi... Tôi thì không gấp."

Anh từ tốn nói một câu: "Vậy cô giúp tôi nhé, tôi gấp lắm rồi."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.21

Có một buổi tối, Mr. Tô tới kiểm tra phòng bệnh của chú, nhìn thấy tôi đang thu dọn đồ đạc bèn đề nghị tiện đường đưa tôi về.

Lần này không có ai đứng xung quanh làm khán giả, tôi sung sướng tột cùng, nói: "Được thôi."

Anh không hỏi địa chỉ nhà tôi, tôi không hỏi anh định đi đâu, hai người chỉ giả vờ tiện đường một cách vô cùng ăn ý.

Hôm đó, tuyết rơi trắng trời, ngọn đèn đường trong khu nhà tôi trở nên tối hơn mọi ngày. Anh đỗ xe trước cửa khu nhà, nói muốn đưa tôi vào trong.

Tôi cố tình đi một vòng một lối xa hơn, hai người giẫm lên tuyết, đi suốt mười mấy phút đồng hồ mới tới dưới toà nhà.

Anh nói: "Vào trong đi, khi nào đèn trong nhà sáng lên, tôi mới về."

Tôi nói: "Tự anh đi được ra ngoài không? Đường trong tiểu khu hơi lòng vòng."

Anh nhướn miệng cười, nói: "Tự tôi sẽ không đi lòng vòng."

Khuôn mặt tôi lập tức nóng bừng đến tận mang tai, tôi quay ngoắt đầu đi vào trong toà nhà. Vừa lên được hai tầng thang máy, tôi quay lại chỗ cũ. Không biết dừng khí từ đâu ra, tôi nhào tới ôm chầm lấy anh.

Tôi nói: "Em rất thích anh." Giây phút đó tôi cảm thấy trái tim mình đập nhanh tới nỗi tưởng chừng có thể nổ tung.

Anh sửng người, hai tay vòng qua ôm lấy người tôi rồi nói: "Có phải em bị lạnh đến ngốc rồi không?"

Tôi vùi mặt vào lòng anh, đầu óc hỗn loạn tới mức không biết nên nói gì mới phải, đành nói: "Em chưa từng nghĩ sẽ có một ngày được ôm anh như thế này."

Anh cất lời, giọng rất khẽ khàng: "Còn anh thì nghĩ đến rồi, còn nghĩ đến từ rất lâu trước đó."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.22

Về sau, Wechat bỗng nhiên trở nên rất thịnh hành, rất nhiều bạn học đều kết bạn qua lại với nhau.

Tôi thử nhập số di động của Mr. Tô vào Wechat, xin được kết bạn, không ngờ chỉ trong chốc lát đã được chấp nhận.

Ảnh đại diện của Mr. Tô là một sợi lông vũ màu xanh dương. Nhìn thấy ảnh đại diện của anh, tôi kích động tới nỗi không biết nói gì, nhập câu thoại vào trong khung chat rồi lại xóa đi, xóa đi lại nhập vào.

Cứ như vậy khoảng mười mấy phút, tôi bỗng không biết nên chào hỏi anh thế nào.

Bỗng nhiên, trong khung chat nhảy ra một hàng chữ: Em gõ lâu lắm rồi đấy, nói chuyện với anh cần nghĩ lâu vậy sao?

Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, tôi trả lời như một con ngốc:
Chào bác sĩ Tô*

Anh trả lời: Tốt đến mức nào?

Trong tiếng Trung, câu "Chào bác sĩ Tô" còn có thể hiểu là "Bác sĩ Tô tốt"

Tôi bỗng chốc ngẩn người, bấm bụng đáp: Cực kì tốt...

Anh: Tốt đến mức cuối tuần này có thể cùng nhau đi ăn không?

Nhịp tim của tôi như lỡ vài nhịp trong giây phút đó, khuôn mặt nóng bừng, chỉ đáp lại một chữ: ừm.

Đó là lần đầu tiên anh chính thức hẹn hò tôi, đến tận bây giờ nhìn thấy ảnh đại diện của anh, tôi vẫn nhớ cảm giác trái tim đập dồn dập khi đó.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.23

Hôm ấy chúng tôi cùng đi ăn cơm, vốn ngồi đối diện nhau, nhưng bỗng dưng tôi lại không dám nhìn thẳng vào anh, cứ thế cắm mặt ăn, cũng không nói năng gì. Anh hỏi gì tôi cũng chỉ trả lời đơn giản vài từ.

Ăn được một nửa, anh dùng đũa kẹp chiếc đũa đang gấp thức ăn của tôi lại. Tôi ngẩng đầu lên, lần đầu tiên nhìn thẳng vào mặt anh trong suốt một buổi tối.

Anh nói: "Giường số 31, im ắng như vậy không giống tác phong của em."

Tôi: "Em vốn dĩ là người rất nhỏ nhẹ, ít nói..."

Anh: "Anh không quen với sự nhỏ nhẹ ít nói."

Trái tim của tôi bỗng chốc đập loạn cào cào. Tôi nuốt nước bọt, lấy hết dũng khí để nhìn thẳng vào mắt anh: "Vậy một cô gái thanh lịch và một cô gái lả lơi, anh thích cô nào hơn?"

Anh nhìn tôi, nói rất chậm, rất chậm: "Anh thích em."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.24

Bên dưới nhà hàng nơi chúng tôi dùng bữa có một rạp chiếu phim rất ồn, Mr. Tô hỏi tôi có muốn đi xem phim không. Tôi cảm thấy rạp chiếu phim tối mò mò, không có gì thú vị nên đề nghị hai người đi hát.

Kết quả, hôm đó tôi đã sai lầm, dẫn anh tới một quán karaoke hơi cũ kỹ, ánh đèn trong phòng không khác gì đèn ở sàn nhảy, năm màu rực rỡ, không ngừng nhấp nháy.

Để làm dịu bầu không khí ngượng ngập, tôi xung phong hát trước một bản tình ca nhẹ nhàng, ấm áp. Thấy anh có vẻ hài lòng với kỹ thuật thanh nhạc của mình, nãy tôi như bị úng nước, tiếp tục hát liên khúc Đến chết cũng phải yêu, Ly ca, 30 ngàn thước, Anh...

Sau này, qua nhiều năm, tôi hỏi anh: "Tối hôm đó, em hát nhiều bài cao tướng như vậy anh có cảm nhận gì không?"

Anh nói: "Anh nghĩ, cô gái này nếu không được mình 'thu phục', rất có thể sẽ phải sống cô độc trọn đời."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.25

Chớp mắt đã tới kỳ nghỉ đông, tôi và đám bạn cùng phòng ký túc hện nhau cùng tới Đại Liên chơi.

Trước khi đi, tôi cảm thấy nên nói với Mr. Tô một tiếng, suy đi tính lại tôi bèn đăng một dòng trạng thái chung chung lên: Ngày mai chuẩn bị đến Đại Liên tung bay!

Bạn bè, người thân "like" vô số kể, duy chỉ có anh là không thấy phản ứng gì.

Sáng hôm sau, tôi vừa từ tiểu khu đi ra liền thấy bóng một chiếc xe quen thuộc đỗ ven đường. Tôi nghĩ chắc không thể nào đâu, nhưng chân vẫn bước về đó theo bản năng, nhịp tim đập như sấm rền.

Mr. Tô từ trong siêu thị phía sau tôi đi ra, mua rất nhiều đồ ăn thức uống đựng đầy túi lớn túi nhỏ, nói sẽ đưa tôi ra ga tàu.

Tôi hí hửng ngồi lên xe. Tới ga, tôi đang định xuống xe thì Mr. Tô bảo hai người bạn kia lên xe luôn.

Tôi nghi hoặc nhìn về phía anh, anh nói: "Đăng nào cũng đưa rồi, đưa thêm một đoạn nữa đi."

Cuối cùng xe đi suốt cả một ngày dài. Anh đưa thẳng chúng tôi tới Đại Liên. Bởi vì ngày hôm sau anh còn có ca mổ, nên ngay hôm đó anh phải lái xe về trong đêm.

Vừa xuống khỏi xe, đám bạn tôi đã la hét ầm ỹ rồi nói: "Mẫu đàn ông này mà cậu còn không định lấy sao?"

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi bỗng có suy nghĩ muốn được lấy ai đó làm chồng.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.26

Khi tôi từ Đại Liên trở về thì cũng đã gần tết, nhưng mối quan hệ giữa tôi và Mr. Tô vẫn chưa có tiến triển gì mới.

Ngày nào anh cũng bận rộn ở phòng khám và phòng bệnh, còn tôi nghỉ đông chỉ ở lì ở nhà, gần như ôm cái điện thoại 24/24 để đợi tin tức từ anh.

Nhưng anh thật sự quá bận. Ngoài việc xử lý các ca mổ, anh còn phải tham gia các buổi hội chẩn gì đó ngoài bệnh viện. Có lúc tôi gửi tin nhắn Wechat, đúng lúc anh đang trong phòng mổ, phải mất bảy tám tiếng đồng hồ sau anh mới trả lời lại tôi.

Lúc đó tôi đọc quá nhiều câu chuyện gà bông, tin rằng nếu như có một người quan tâm tới bạn, cho dù sinh mạng của người ấy chỉ còn lại một giây, anh ấy cũng sẽ cố gắng hết sức để liên lạc với bạn.

Tôi cảm thấy có lẽ bản thân đã tự đa tình, hoặc cũng có thể một hành động nào đó của tôi đã làm cho anh thất vọng.

Trong lúc tôi đang loay hoay giữa những suy đoán và ngờ vực thì năm mới tới.

Buổi sáng ngày ba mươi, tôi và bố đang đi xuống dưới nhà thả dây pháo liên trùng thấy một bóng dáng rất quen thuộc đang xách túi

lớn túi nhỏ quà cáp đang đi tới.

Đầu tiên, tôi sung sướng quá đà như vừa trúng giải độc đắc , sau đó mới ý thức được đầu tóc mình lúc này bù xù như tổ quạ. Tôi đang định quay ngoắt bỏ chạy thì Mr. Tô giữ rịt lại.

Anh chào hỏi bố tôi rất lịch sự, bố tôi cũng nhiệt tình bắt tay anh và nói: "Trùng hợp quá, bác sĩ Tô, lại gặp cậu ở đây."

Anh nói: "Không trùng hợp đâu ạ, cháu tới tìm cô ấy..."

Tôi bấm bụng quay người lại. Anh nhìn tôi rồi bổ sung một câu: "...Đáp lễ."

Tới tận bây giờ, mỗi khi nhắc lại chuyện đó, bố tôi vẫn cười Mr. Tô và nói: "Tới ra mắt thì cứ nói là ra mắt, còn đáp lễ gì chứ. Làm bố tôi tưởng thời buổi này dịch vụ bệnh viện tốt đến mức ấy..."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.27

Mùng Hai Tết, Mr. Tô hẹn tôi đi ăn.

Tới nhà hàng, đẩy cửa ra nhìn thấy ba chiếc bàn đầy ắp người, có vài người còn mặc nguyên áo blouse trắng, bấy giờ tôi mới hiểu đây là buổi họp lớp đại học Y của anh.

Thấy Mr. Tô dẫn theo tôi vào, mọi người đều nín thở im phăng phắc nhìn chúng tôi, thế mà không một người nào lên tiếng hỏi tôi là ai.

Mr. Tô đẩy ghế ra cho tôi ngồi xuống trước rồi mới nói: "Có thể đặt câu hỏi rồi."

Lập tức âm thanh từ khắp nơi nhao nhao vang lên, hỏi về thân phận của tôi.

Mr. Tô chỉ cười, không nói gì. Tôi cảm thấy sắp không chống đỡ được nữa, bèn nói nhỏ: "Em là... bệnh nhân của anh ấy."

Tất cả mọi người cười ầm lên, Mr. Tô cũng bật cười. Anh giơ tay xoa đầu tôi, rồi nói với mọi người: "Bạn gái của tôi."

Đó là ngày thứ hai trăm chúng tôi quen nhau.

Về sau, tôi mới biết hôm đó Mr. Tô là người chiêu đãi tất cả mọi người, cách đó một hôm, anh ấy đã gửi tin nhắn tới nhóm bạn bè để thông báo: Tôi mời vì ngày đó là ngày rất quan trọng trong cuộc đời tôi.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.28

Mùng Bốn Tết, Mr. Tô phải tới bệnh viện trực ca đêm, tôi lén lút mang theo món cá kho tộ và cá viên từ nhà tới thăm anh.

Hai chúng tôi cùng ngồi trong phòng làm việc ăn cơm. Ăn xong, tôi nói mình no quá, muốn xuống dưới tản bộ cho tiêu. Hai chúng tôi bèn đi vòng vòng trong đại sảnh của tầng một bệnh viện.

Ngoài cửa sổ có pháo hoa bay vút lên bầu trời. Tôi bỗng nắm chặt tay anh, bảo anh khẩn trương ước nguyện.

Anh nghe lời tôi, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Tôi hỏi anh: "Anh ước điều gì vậy?"

Anh nhìn tay bàn tay được tôi nắm chặt và nói: "Anh ước năm nào tháng nào cũng có em ở bên."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.29

Khi chúng tôi vừa đến với nhau, tôi thường xuyên tới bệnh viện, nhưng tới nơi rồi lại ngại đi lên tầng, chỉ ở dưới đại sảnh đợi anh.

Có một buổi nọ, ca mổ của anh kết thúc rất muộn, phải hơn mười giờ anh mới bước ra. Tôi vừa đi tới trước mặt anh thì có một cô gái cũng đuổi theo và nói: "Bác sĩ Tô, em là người nhà của bệnh nhân giường số 9, có tiện xin anh số điện thoại không ạ?"

Cô gái nói được vài câu mặt đã đỏ lựng lên, ánh mắt nhìn Mr. Tô với vẻ rất mong chờ.

Trong lòng tôi vừa dấy lên đôi chút khó chịu thì Mr. Tô đã rất tự nhiên nắm lấy tay tôi rồi trả lời cô gái: "Xin lỗi cô không tiện cho lắm."

Lúc sau, ngoài miệng tôi cứ trách anh sao có thể vô tình đến thế, kì thực trong lòng tôi đã ngọt đến mức nổ tung.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.30

Mr. Tô vẫn luôn muốn đổi bộ bàn ghế trong phòng làm việc, bảo tôi cùng anh đi dạo siêu thị đồ nội thất.

Anh ưng ý một bộ, cô nhân viên rất nhiệt tình giới thiệu đây là đồ gỗ của Ý, độ cao của bộ bàn ghế này có thể điều chỉnh tùy theo chiều cao từng người, hơn nữa còn có khả năng ghi nhớ thông tin của nhiều người sử dụng.

Cô ấy hỏi Mr. Tô: "Anh muốn mua cho chính anh dùng ạ? Cái này còn có thể điều chỉnh thành chiều cao của bạn gái anh nữa."

Tôi đứng bên cạnh giả vờ ngó đông ngó tây. Chúng tôi vẫn chưa chính thức hẹn hò chưa được lâu, tôi vẫn chưa quen với danh xưng này lắm.

Mr. Tô nắm lấy tay tôi và nói: "Bạn gái, em muốn thử không?"

Mặt tôi bỗng chốc nóng ran, tôi ngả đầu về phía vai anh, cười đến ngừng không được.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.31

Tôi là người khá kém trong việc tề gia nội trợ. Chính là kiểu tôi rất cố gắng, rất nỗ lực dọn dẹp nhà cửa, nhưng kết quả vẫn chẳng khác gì chưa dọn.

Có một hôm, Mr. Tô gọi điện thoại đúng lúc tôi đang thu dọn nhà cửa, tôi nói chuyện thở không ra hơi.

Anh: "Em đang làm gì vậy?"

Tôi: "Em đang quét nhà."

Anh: "Lát nữa thì sao?"

Tôi: "Lau nhà."

Anh: "Cố lên."

Hừ, đồ vô tình, đồ máu lạnh! Tôi chẳng còn động lực gì nữa, quẳng luôn cây chổi sang một bên, trèo lên giường ngủ một giấc. Tối chiều, một anh nhân viên giao hàng mang tới cho tôi một chiếc máy quét nhà.

Tôi nhận hàng mà mặt ngây ra như phỗng. Chuông di động vang lên đúng lúc đó. Là Mr. Tô.

Tôi hét ầm lên: "Anh mua cái này làm gì chứ? Em là một cô gái chịu khó, tiết kiệm và xinh đẹp."

Anh đáp: "Cô gái của anh không cần chịu khó và tiết kiệm, xinh đẹp là đủ rồi."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.32

Trong bệnh viện thường xuyên có các chị, các cô lớn tuổi hơn muốn giới thiệu bạn gái cho Mr. Tô. Cho dù anh nói rằng mình đã có bạn gái, họ vẫn khẳng định bảo anh đi gặp mặt thử một lần.

Câu mào đầu của họ thường là: Con bé ở khoa nào đó cậu có biết không? Nhân viên mới của bộ phận nào đó cậu đã gặp mặt chưa? Bệnh nhân ở phòng nào đó cậu đã nghe thấy chưa?

Trước kia, Mr. Tô thường hay thành thật trả lời: "Chưa từng gặp", "Không biết", hoặc "Chưa từng nghe nói".

Sau này khi đã hẹn hò với tôi rồi, tôi bảo: "Anh khéo léo một chút, cứ nói với người ta là: Vâng, cháu biết, cháu có nghe nói qua, cháu từng gặp rồi, cô ấy cũng rất ổn, như vậy mới coi là có phép lịch sự chứ."

Mr. Tô gật đầu, tỏ ý hiểu.

Hôm sau, anh làm theo đúng những gì tôi nói. Tôi tò mò hỏi anh đã nói thế nào.

Anh trả lời: "Y tá trưởng giới thiệu cho anh một cô gái ở khoa Xét nghiệm, anh trả lời rằng: Bạn gái cháu nói từng gặp cô ấy rồi, con người cũng rất ổn."

Tôi: "..."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.33

Mấy tháng trước khi chúng tôi chính thức yêu nhau, tôi vẫn hay trốn tránh những người trong khoa anh, còn nhắc nhở anh chưa được kể với ai chuyện chúng tôi hẹn hò

Anh nói: "Nhưng họ đều biết tên của em rồi, nếu anh nhận điện thoại của em, biết phải xưng hô thế nào đây?"

Tôi nói: "Anh cứ gọi em "Này", "Ấy", chẳng phải là ổn rồi sao?"

Anh nói: "Để anh nghĩ biệt danh cho em."

Tối hôm đó tôi gọi điện thoại cho anh, đúng lúc anh đang dự một cuộc họp của khoa, cả phòng toàn người là người.

Tôi hỏi: "Anh đang bận à?"

Anh nói: "Alo, giường số 31, anh đang họp, chắc khoảng một tiếng nữa sẽ tìm em đi ăn. Em ở ký túc xá đợi anh nhé. Khi nào nhận được điện thoại của anh hãy xuống nhà. Ngoài trời lạnh lắm đừng để bị cảm."

Tôi: "..."

Mọi người xung quanh: "Bác sĩ Tô, lát nữa anh đi thăm hỏi bệnh nhân à?"

Mr. Tô vẫn chưa ngắt máy, một giọng nói nghiêm túc vọng tới từ đầu kia điện thoại, anh nói: "Đi hẹn hò."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.34

Khoảng thời gian đó, tôi phải thi lấy bằng chuyên ngành, số lần gặp mặt Mr. Tô hằng tuần giảm xuống chỉ còn khoảng một, hai lần, đại đa số thời gian của tôi đều ngâm mình trong thư viện.

Có lần anh tan làm sớm, tới thư viện tìm tôi. Anh đến cũng không gọi tôi, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh, phải rất lâu sau tôi mới phát hiện ra anh.

Tôi viết lên mảnh giấy hỏi anh: Sao anh đến mà không gọi em một tiếng?

Anh trả lời: Đáng vẻ yên tĩnh học hành của em chính là mẫu bạn gái lý tưởng trong lòng anh.

Tôi trừng mắt với anh rồi viết tiếp: Thế còn em thường ngày thì sao?

Anh trả lời: Chính là hình mẫu người sẽ lấy về nhà.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.35

Nhà trường tôi tổ chức một buổi công chiếu các bộ phim điện ảnh kinh điển. Bộ phim nào cũng thuộc list phim yêu thích của tôi. Mr. Tô hứa sẽ cùng đi xem với tôi.

Chúng tôi thừa lúc phim đã bắt đầu, len lén lén vào trong hội trường, ngồi ở hàng cuối cùng.

Phim chiếu được một nửa, có một đôi tình nhân ngồi ở hàng ghế trước hôn nhau. Tôi cảm thấy ngại ngùng bèn giả vờ điều chỉnh tư thế, che chắn tầm nhìn của anh.

Anh thì thầm bên tai tôi: "Anh thấy cả rồi."

Tôi đành ngồi nghiêm chỉnh trở lại, ngượng ngịu cười: "Em chỉ muốn che đậy sự xấu hổ của mình thôi."

Nghe xong, anh cũng bật cười.

Tôi quay đầu lại nhìn anh: "Vì sao anh cười?"

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng nói vô cùng quyến rũ: "Phải là che đậy khao khát muốn hôn anh đến nhường nào mới đúng."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.36

Hồi tôi và Mr. Tô yêu nhau, tôi không dám để mọi người trong nhà biết. Bởi vì bố mẹ tôi khá nghiêm khắc, tôi sợ bố mẹ sẽ không cho phép tôi có bạn trai khi còn đang học đại học.

Trong kỳ nghỉ, có mấy lần tôi và Mr. Tô ra ngoài chơi, tôi đều phải nói dối là đi cùng các đàn chị hoặc đàn em trong trường.

Có một lần, hai chúng tôi nhất thời hưng phấn, lái xe đến tận đảo Tàn Hoàng. Gặp phải sương mù dày đặc, chúng tôi không kịp trở về ngay tối đó. Tôi gọi điện cho mẹ khi đang ngồi trên ô tô của Mr. Tô, nói rằng mình sẽ ở lại nhà của một người chị cùng trường, không về nữa. Mẹ tôi bán tin bán nghi hỏi là chị nào.

Tôi đang do dự thì nghe thấy Mr. Tô the thé giọng, bắt chước tiếng con gái, nói một câu: "Vy Vy à, mau tắt đèn đi ngủ thôi."

Mẹ tôi yên tâm cúp máy, còn tôi nhìn Mr. Tô cố nhin cười.

Anh đỏ bừng mặt, nhìn thẳng về phía trước, nói một cách rất nghiêm túc: "Em có thể quên chuyện lúc nãy đi không?"

Tôi thật sự không nhịn được, ôm bụng cười phá lên. Anh quay lại nhìn tôi và nói: "Em cười như vậy sẽ hối hận đấy."

Vào lúc tôi cười ngặt nghèo tới mức không dừng lại được, anh bỗng đỡ lấy đầu tôi, ghé miệng tới.

Đó là lần đầu tiên chúng tôi hôn nhau, vào một đêm khuya, bên bờ biển.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.37

Tôi là người khá ngoan ngoãn từ nhỏ đến lớn. Trước khi gặp Mr. Tô, tuy rằng tôi cũng từng rung động bởi một số anh chàng trai đẹp đến khó tin, nhưng tôi chưa từng thử cảm giác hôn một ai.

Nụ hôn lần đó vừa lạ lẫm vừa căng thẳng, hôn loạn xì ngầu, hoàn toàn không có một phương pháp hay cách thức nào đúng đắn cả. Có lẽ do tôi thể hiện quá tệ, hôn được nửa chừng, Mr. Tô buông ra và nói: "Đợi chút."

Tôi nhìn anh, nét mặt ngờ ngác.

Tôi nói tiếp: "em ngồi yên, để anh."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngài Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.38

Mr. Tô mời ba người bạn cùng ký túc xá với tôi đi ăn buffet. Nhân lúc anh đi lấy các món ăn, đám bạn hỏi tôi: "Cậu và Mr. Tô ai chủ động trước?"

Tôi nói: "Mình chủ động trước."

Đám bạn lại hỏi: "Vậy ai có những hành động thân mật trước?"

Tôi đáp: "Cũng là mình."

Đám bạn nhìn tôi bằng vẻ mặt kỳ quặc: "Không thể nào, rõ ràng anh ấy thích cậu như vậy cơ mà!"

Ăn cơm xong, Mr. Tô đưa chúng tôi trở lại ký túc xá. Tôi vừa xuống xe, đang định đi vào thì anh giữ lấy tay tôi và nói: "Vy Vy à, đợi chút."

Mặt anh hiện rõ sự áy náy, anh nói: "Anh xin lỗi. Có quá nhiều chuyện anh toàn để em chủ động. Khi ấy anh sợ mình sẽ dọa em chạy mất. Anh không biết nên làm tới mức nào để khiến em thoải mái, vừa phải."

Sống mũi tôi cay xè, bấy giờ tôi mới hiểu thì ra anh đã nghe thấy cuộc đối thoại giữa tôi và mấy cô bạn. Tôi lên tiếng: "Em không để ý

gì đâu, em chỉ sợ nếu bản thân em không chủ động, anh sẽ bị người khác cướp mất. Nhưng em cũng từng thật sự nghĩ rằng anh không muốn gần gũi với em.."

Anh kéo tôi vào lòng: "Anh nhận nhịn khổ sở lắm rồi, em biết không..."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.39

Ngay trước cổng trường tôi có một chiếc máy chụp ảnh Hàn Quốc lấy ngay.

Tôi và đám bạn cùng phòng hẹn nhau ra đó chụp chung. Có hôm tôi chụp được một tấm rất ưng ý bèn gửi cho Mr. Tô xem. Anh nói lần sau mình cùng chụp.

Tôi cảm thấy phấn khích ngay tức thì, bởi vì tôi chưa từng chụp ảnh chung với anh bao giờ.

Một ngày sau, tôi kéo anh đi chụp ảnh. Anh nghiên cứu cái máy đó một lúc, rồi gọi tôi: "Chụp kiểu này đi."

Tôi nhìn phong nền thì thấy đó là kiểu nền đỏ vô cùng đơn giản.

Tôi nghĩ chắc anh không thích mấy kiểu hoa hòe trẻ con cho lắm, vậy nên cũng vui vẻ chụp cùng anh.

Sau này, chúng tôi chụp thêm rất nhiều tấm, tôi đã sớm quên mất bức ảnh nền đỏ kia nằm ở đâu.

Mấy năm sau, lúc chúng tôi đăng kí kết hôn, Mr. Tô bèn rút bức ảnh đó ra.

Tôi sửng sốt, hỏi anh: "Sao anh giữ nó lâu quá vậy?"

Anh nói: "Khi đó, anh chụp ảnh chính vì khoảng khắc này đây."

Mãi tôi bỗng dưng cay cay, khi chụp bức ảnh kia, chúng tôi mới chỉ yêu nhau chưa đầy nửa năm.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.40

Tôi nói với Mr. Tô: "Chúng ta mà gặp nhau sớm hơn một chút thì tốt quá rồi, chúng ta sẽ có một mối tình thanh xuân vườn trường."

Anh nói: "Không thấy có gì khác nhau lắm thì phải?"

Tôi đáp: "Đương nhiên là rất khác rồi. Lén lút giấu giếm hèn họ yêu đương trong trường càng có cảm giác tim đập chân run, kích thích hồi hộp hơn."

Anh mỉm cười nhìn tôi, không nói gì.

Ngày hôm sau, chúng tôi ngồi tàu điện ngầm đi xem một vở kịch nói. Đúng vào giờ tan tầm buổi chiều, trong tàu điện ngầm người áp sát người, vô cùng chật chội.

Mr. Tô vòng tay qua che chắn tôi trong lòng anh, cẩn thận bảo vệ tôi từng ly từng tí.

Sau khi tàu lặn bánh, anh bất ngờ cúi xuống hôn tôi, còn hôn rất lâu nữa...

Tàu đến ga, các hành khách ùn ùn kéo xuống, lúc ấy tôi mới định thần lại, nhẹ nhàng đẩy anh ra.

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt rực lửa và hỏi: "Em còn cần kích thích, mạo hiểm hơn nữa không?"

Tôi mím chặt môi, ra sức lắc đầu, nhịp tim sắp mất kiểm soát đến nơi rồi.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.41

Trong phòng ký túc xá của tôi có một người chị em vừa mới chia tay với bạn trai nhưng chẳng lâu sau đã đắm chìm vào một mối tình trên mạng. Ngày nào cô ấy cũng cùng bạn trai mới của mình trò chuyện bằng tin nhắn điện thoại, nhưng hai bên vẫn chưa hề gặp mặt nhau.

Mọi người đều khuyên cô ấy rằng yêu qua mạng phải hết sức cẩn trọng, sợ cô ấy gặp phải kẻ Sở Khanh. Nhưng cô ấy không nghe lọt tai, chỉ nói rằng giọng của đối phương khiến cô ấy "nghiện".

Tôi hỏi cô ấy: "Nghiện là cảm giác thế nào?"

Cô ấy đáp: "Mr. Tô chắc chắn cũng có một điểm nào đó khiến cậu nghiện mà, phải không?"

Trong đầu tôi bỗng nhiên hiện lên hình ảnh mỗi lần anh hôn tôi...

Tôi gửi tin nhắn Wechat, kể lại chuyện này cho Mr. Tô nghe. Tôi nói: Làm sao đây? Một người bạn cùng ký túc của em thích mấy thứ biến thái như vậy, liệu có cần đi khám bác sĩ tâm lý không?

Anh không trả lời tôi ngay, nhưng nửa tiếng sau anh nhắn lại cho tôi một tin: Em xuống nhà đi.

Tôi mặc váy ngủ, tức tốc chạy xuống. Dưới bầu trời đêm, mr. Tô kéo tôi vào xe và hôn nồng nhiệt.

Một lúc sau, tôi hỏi: "Vì sao anh không trả lời tin nhắn của em?"

Anh lẩm bẩm: "Em cũng nên đưa anh đi khám bác sĩ tâm lý rồi đấy..."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.42

Mỗi lần tôi và Mr. Tô hôn nhau, tay của anh ấy lại nhẹ nhàng ôm lấy eo tôi. Sau này khi hai người thân thiết hơn tôi nói: "Các đôi khác yêu nhau, khi hôn, hình như tay của người đàn ông không đặt ở đây đâu."

Mặt anh đầy vẻ nghi hoặc, anh ôm chặt eo tôi và nói: "Không thì đặt ở đâu?"

Tôi muốn nói trong phim thần tượng, người ta sẽ thường đỡ gáy hoặc nâng cằm, hoặc vuốt ve cơ thể trong một phạm vi nhất định... Vậy mà tôi không sao mặt dày nói ra được.

Sau đó, tôi bỗng cảm nhận được có một bàn tay từ phía sau eo luồn vào trong áo tôi, áp lên da thịt, vuốt thẳng một đường dài tới tận khuy áo lót. "Soạt" một tiếng, khuy áo tuột ra.

Cả người tôi cứng đờ. Anh nhìn sắc mặt hoảng hốt của tôi, lại phải cài lại cho tôi như lúc đầu. Rồi anh lấy ngón tay quệt qua mũi tôi và nói: "Con gái trưởng thành rồi, đúng là chuyện gì cũng nghĩ được."

Tôi đỏ mặt vùi đầu vào lòng anh, không dám nhìn anh thêm nữa.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.43

Có lần chúng tôi hẹn hò, Mr. Tô ở dưới nhà đợi tôi, kết quả bị bố mẹ tôi đi chợ về bắt gặp. Anh biết tôi vẫn chưa muốn công khai bèn nói tới thăm một người bạn sống ở gần đây rồi định đi về.

Mẹ tôi rất nhiệt tình, mời anh vào nhà ăn cơm. Tôi trang điểm xong xuôi, định đi ra thì nhìn thấy anh đi theo sau bố mẹ tôi vào nhà.

Tôi bàng hoàng, còn anh thì mỉm cười lắc đầu, tỏ ý mọi chuyện vẫn chưa bại lộ.

Bữa cơm ấy tôi ăn trong tâm trạng thấp thỏm không yên. Bố tôi nói cảm ơn hết lần này đến lần khác, sau đó còn nói với Mr. Tô quê nhà chúng tôi có một vườn cây ăn quả, toàn là những thứ xanh mướt hoàn toàn tự nhiên, bảo Mr. Tô hôm nào dẫn bạn gái tới chơi.

Mr. Tô nói: "Được ạ."

Bố tôi uống chút rượu nên hơi cao hứng, nhất quyết bắt Mr. Tô liên lạc với bạn gái định ngày ngay bây giờ.

Mr. Tô cầm di động lên bấm máy, tôi đang ngồi bên cạnh cố nín cười xem trò vui thì chiếc điện thoại trên mặt bàn đổ chuông...

Cả bố mẹ tôi đều ngây người vài giây, sau đó bố tôi chuyển rượu vang sang rượu trắng, rồi vỗ vai Mr. Tô và nói: "Hôm nay không say không về đây nhé."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.44

Tôi kể cho Mr. Tô nghe về chuyện của mình hồi nhỏ. Chị ruột tôi mắc bệnh tim bẩm sinh, làm phẫu thuật nối mạch máu tim từ năm bảy tuổi. Còn tôi từ bé da thịt dày dặn, rơi từ trên giường xuống đất không khóc không kêu, thế nên bố mẹ phần nào dành nhiều tình cảm cho chị gái hơn.

Tôi còn kể với anh rằng vì chị gái thường xuyên nằm viện, nên từ nhỏ tôi đã sống với bà nội. Lúc ấy gia đình bà không mấy khá giả, bữa cơm hầu như không có thịt. Tôi đã bạo miệng nói với mấy bạn xung quanh rằng: "Trong số mấy cậu ai có thịt cho mình ăn, lớn lên mình sẽ làm vợ người đó."

Mr. Tô nhú mày, mặt mũi có vẻ không hài lòng chút nào. Anh hỏi tôi: "Khi đó em nói nghiêm túc chứ?"

Tôi chân thành đáp: "Đương nhiên rồi."

Anh bỗng cười, lấy bàn tay vỗ vỗ lên đầu tôi và nói: "Anh có thịt cho em ăn, bây giờ chỉ còn đợi em lớn lên nữa thôi."

Con người vô dụng như tôi, ngay giây phút ấy đã rơi nước mắt

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.45

Tôi rất thích hàng quà vật ở phía sau trường. Sau khi biết được chuyện này, cả ngày Mr. Tô phổ cập cho tôi về những nguy hại của vi khuẩn E.Coli và Nitrit đối với sức khỏe con người.

Thế nhưng tôi vẫn nghe tai này qua tai kia, ăn uống vui vẻ chẳng suy nghĩ gì.

Anh luôn nói: "Phải làm thế nào em mới chịu nghe lời anh đây?"

Tôi đáp: "Đồ ngon khó cưỡng lắm, có độc em cũng chấp nhận, cứ coi như em đang mang mạng sống ra đổi lấy sự sung sướng của cái miệng em đi."

Anh đổi chủ đề, hỏi tôi: "Hôm nay em có đánh son không?"

Tôi trả lời: "Em có."

Anh bất ngờ cúi đầu hôn tôi. Tôi cuống cuống đẩy anh ra, rồi lấy giấy ướt lau sạch lớp son trên miệng, quát anh: "Anh làm gì vậy? Son có nhiều độc lắm!"

Anh nhìn tôi trả lời: "Người đẹp khó cưỡng, có độc anh cũng chấp nhận, cứ coi như anh đang mang mạng sống ra để yêu thương em đi!"

Tôi trọn tròn mắt nhìn anh, kể từ ngày hôm đó tôi quyết tâm tập cai tất cả các đồ ăn vặt trên lề đường.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.46

Hẹn hò với Mr. Tô không bao lâu, tôi phát hiện trên ngực trái của mình phát triển một khối u hay trượt qua trượt lại.

Tôi vốn định giấu Mr. Tô, tự tới bệnh viện kiểm tra, song lại bắt gặp anh ngay cửa phòng khám. Tôi còn chưa bịa lý do gì thoả đáng, anh đã xách tôi ra khỏi cả một "đại đội" dài ngoằng đang xếp hàng.

Nhìn thấy tôi đăng ký khám ở khoa Vú, nét mặt anh có phần căng thẳng, hỏi tôi bị làm sao.

Thật ra tôi cũng rất ngại kể anh nghe, bèn ấp a ấp úng nói: "Chỗ đó... mọc lên một khối u nhỏ."

Anh kéo tôi tới chỗ khoa Vú. Bác sĩ Mã khám cho tôi là bạn đại học của anh. Anh nói rõ bệnh tình của tôi cho bác sĩ Mã. Bác sĩ Mã ngó vào trong phòng khám, phát hiện có quá đông người, bèn xắn tay áo lên nói: "Đi nào, chúng ta đi tìm một chỗ không có người để tôi nắn thử."

Rõ ràng là sử dụng từ ngữ rất chuyên ngành, nhưng tôi lại cảm thấy xấu hổ, cười gập bụng xuống, không thể đứng dậy nổi. Bác sĩ Mã nhìn Mr. Tô với vẻ mặt vô tội và nói: "Anh chứng kiến nhé, em không hề chọc ghẹo chị dâu, tại chị dâu dễ cười quá thôi."

Sắc mặt Mr. Tô sa sầm như gặp phải ngày âm u vậy, anh đáp một câu: "Có dễ cười cũng là chị dâu của cậu."

Nếu ngực mọc khối u thì cũng phải dùng tay sờ nắn, bởi vì từ độ to nhỏ, vị trí và hình dạng của khối u, bác sĩ sẽ phán đoán được có cần phải làm phẫu thuật hay không.

Hôm đó, bác sĩ Mã đưa tôi tới phòng bên cạnh, Mr. Tô thì đứng kế bên, khoanh tay trước ngực quan sát.

Tôi vén áo, bác sĩ Mã vừa định dùng tay thì tiếng của Mr. Tô đã vang lên: "Găng tay đâu? Đạo đức nghề nghiệp của cậu đâu cả rồi?"

Bác sĩ Mã nghiêm túc trả lời: "Đeo găng tay sờ nắn không chính xác đâu."

Sắc mặt Mr. Tô lạnh hắt đi: "Chắc chắn là chỉ có sờ nắn không chính xác chứ?"

Bác sĩ Mã bị anh hỏi đến dở khóc dở cười, buộc phải quay về tìm găng tay. Anh ấy vừa ra khỏi cửa. Mr. Tô đã quay đầu nói với tôi: "Lần sau còn tới đây nữa, anh sẽ mang cho em một đôi găng tay."

Lần này tới lượt tôi không biết nên khóc hay nên cười.

Tôi hỏi bác sĩ Mã: "Ngày nào anh cũng phải làm việc ở khoa Vú, xem bệnh cho các bệnh nhân nữ, anh không sợ bạn gái tương lai để ý ư?"

Bác sĩ Mã hạ thấp giọng nói: "Tôi coi cô là người nhà nên mới nói cho cô đấy nhé. Khoa của anh Tô bình thường xem qua ảnh chụp CT, nhưng khi lên bàn mổ cũng sẽ nhìn thấy nửa người trên của bệnh nhân, cô không ngại sao?"

Tôi tự tưởng tượng ra khung cảnh đó trong đầu, rồi lại nhớ tới lần đầu tiên gặp Mr. Tô giúp tôi lấy ven máu ở bắp chân trong lòng bỗng dưng thấy không vui.

Buổi tôi trở về nhà, tôi hỏi Mr. Tô: "Nếu có một bệnh nhân nữ xinh đẹp hơn em, dáng chuẩn hơn em, khi lấy ven máu hoặc làm phẫu thuật cho người ta, liệu anh có suy nghĩ gì khác không?"

Mr. Tô hỏi người lại tôi: "Vậy trước kia em cũng bị bệnh, cũng từng gặp các bác sĩ nam khác, liệu em có suy nghĩ gì khác không?"

Tôi nói: "Đương nhiên là không, lúc bị bệnh em lo cho mình còn chẳng kịp, làm gì có tâm tư nghĩ đến chuyện khác chứ."

Anh nhún vai: "Anh cứu người còn chẳng kịp, sao nghĩ được đến chuyện khác?"

Tôi: "Vậy đối với anh, em là sự cố ngoài ý muốn hay sao?"

Anh cười dịu dàng: "Là định mệnh."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.47

Mr. Tô không hiểu nhiều về cung hoàng đạo, thi thoảng có bác sĩ thực tập đến hỏi anh thuộc cung gì, anh đều nói không biết. Đối phương hỏi tiếp thì anh tuyệt nhiên không trả lời nữa.

Sau khi quen tôi rồi, tôi thường xuyên đăng vòng tròn bạn bè những thông tin về cung hoàng đạo của mình trong tuần hoặc tháng đó.

Có lần, Mr. Tô hỏi tôi: "Em thuộc cung gì?"

Tôi đáp: "Bò Cạp."

Anh lại hỏi: "Bò Cạp hợp với cung gì?"

Tôi lại trả lời: "Bò Cạp có thể trở thành bạn tốt với Thiên Bình, Nhân Mã, có thể làm đồng nghiệp với Ma Kết, Song Tử, Cự Giải, có thể làm người yêu hoàn hảo với Song Ngư, Kim Ngư." Sau đó tôi hỏi anh: "Ày, thế anh thuộc cung gì?"

Anh đáp: "Cung Kim Ngư."

Có một ngày Mr. Tô biết được trong khoa cũng có một thực tập sinh thuộc cung Bò Cạp. Anh bèn hỏi thực tập sinh ấy: "Cung này thích ăn món gì nhất?"

Thực tập sinh nét mặt ngờ ngác: "Sở thích này không liên quan đến cung hoàng đạo ạ."

Mr. Tô: "Vậy những người thuộc cung này ghét nhất điều gì?"

Thực tập sinh: "Lừa dối ạ, cho dù chỉ là đùa thôi. Nhất định phải thẳng thắn và chân thành mới có được niềm tin và tình yêu của cung Bò Cạp bọn em."

Mr. Tô im lặng một lúc lâu, rồi cầm di động lên nhắn tin Wechat cho tôi: Em không xấu, em không mập, chiếc váy hôm qua em mặc rất xinh, tướng ăn uống của em cũng rất dễ thương.

Tôi đọc mà chẳng hiểu gì, bèn trả lời anh: Vậy là sao?

Anh nhắn lại: Để có được sự tin tưởng và tình yêu của Cung Bò Cạp vĩ đại, anh đang chân thành và thẳng thắn.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.48

Mr. Tô là một "cán bộ lão thành" mười phân vẹn mười. Không biết gì về cung hoàng đạo, mạng xã hội thì mù mờ, càng không có tài khoản của các ứng dụng đang thịnh hành trong giới trẻ.

Có một hôm, tôi ngồi bên cạnh anh nghịch điện thoại di động, anh hỏi tôi: "Em đang làm gì vậy?"

Tôi trả lời: "Em đang lướt Weibo."

Anh lại hỏi: "Nick của em là gì?"

Trong Weibo của tôi chia sẻ rất nhiều ảnh và tin tức của các idol. Không muốn bị anh nhìn thấy, tôi nói đại một cái tên, rằng nick của mình là "Thỏ trắng nhỏ không ăn thịt".

Sau đó về nhà, tôi khẩn trương đăng ký một nick Weibo có cái tên y hệt, nhưng đáng tiếc đã có người sử dụng cái tên này mất rồi. Tôi tiện tay ấn vào, phát hiện dưới một bài đăng của nick Weibo này lại có một nhân vật tên "Tôi là Thịt" bình luận.

Tất cả mọi bình luận đều chỉ có một câu: Vy Vy, anh là thịt.

Anh là thịt, là thịt, là thịt... tôi đọc đi đọc lại những chữ đó, rồi ôm bụng cười ngặt ngoẽo, tưởng chừng đứt hơi.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngài Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.49

Sau khi đã có chút kiến thức sơ đẳng về cung hoang đạo, Mr. Tô mới biết thì ra bên cạnh mình có đến mấy người là cung Bò Cạp, ví dụ như bác sĩ Mã.

Thế là cuộc đối thoại hằng ngày giữa anh và bác sĩ Mã trở thành thế này:

Bác sĩ Mã mặc một chiếc áo măng tô rất xấu, Mr. Tô: "Phong cách của Bò Cạp bị cậu kéo tụt xuống rồi."

Bác sĩ Mã bị trừ mấy trăm đồng tiền lương, Mr. Tô: "Lương cơ bản của Bò Cạp bị cậu kéo tụt xuống rồi."

Bác sĩ Mã vớt đầu lọc thuốc lá bừa bãi, Mr. Tô: "Chất lượng của Bò Cạp bị cậu kéo tụt xuống rồi."

Bác sĩ Mã không nhin nữa, quát lên với anh: "Cậu thì sao, cung gì hả?"

Mr. Tô nhún vai: "Cung Kim Ngưu."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.50

Hồi còn học ở trường Y, bác sĩ Mã từng thích một cô gái, nghe nói còn là hoa khôi của trường.

Đến gần ngày tốt nghiệp, hai người họ mới chính thức hẹn hò. Nhưng đúng lúc ấy, bố cô gái phạm tội và bị tuyên phạt. Bác sĩ Mã lấy toàn bộ những gì mình có ra để nói với cô ấy: "Đi nào, chúng ta đi đăng ký kết hôn."

Lúc đó cô gái oà khóc và nói: "Chúng ta chia tay đi, anh hãy đi đi."

Bác sĩ Mã hỏi: "Chia tay rồi ai nuôi em?"

Lúc đó nghe các bạn học cùng khoá của họ kể lại chuyện này, tôi cảm động không tả nổi. Về sau mới biết cuối cùng họ vẫn chia tay, cô gái vì muốn anh ấy chịu chia tay đã bất chấp làm tổn thương chính mình. Bác sĩ Mã đau đớn tưởng chừng không sống nổi, đành đồng ý.

Tôi nói với Mr. Tô: "Có lẽ cả đời này họ cũng không tìm được người nào yêu mình như vậy nữa."

Mr. Tô ôm chặt tôi vào lòng, thở dài, không nói một câu.

Họ còn kể với tôi, khi vừa mới chia tay, bác sĩ Mã trầm hấn đi, ngày nào cũng uống rượu say mềm. Có lần xuất huyết dạ dày, được đưa đến bệnh viện, anh ấy nằm lì trên giường bệnh ba ngày.

Còn có một người nữa cùng anh ấy uống đến nôn ra máu phải nhập viện, chính là Mr. Tô

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.51

Về sau, tôi giới thiệu một người em trong trường cho bác sĩ Mã. Để hợp tác cho hai người, tôi đề nghị bốn người chúng tôi tới Thung Lũng Vui Vẻ chơi.

Hai người ấy có vẻ chơi được với nhau. Tôi sợ độ cao, sợ chóng mặt, sợ cảm giác mạnh, nên chỉ chơi được leo tèò vài trò. Mr. Tô rõ ràng cũng chẳng hứng thú gì với mấy trò chơi này, nên cùng tôi đội nằng đi dạo loanh quanh.

Chợt tôi nhìn thấy vòng quay ngựa gỗ. Tôi hét ầm lên và nói mình thích trò này. Đúng lúc đó bác sĩ Mã đi tới. Tôi nói: "Kéo anh Tô cùng chơi nhé."

Bác sĩ Mã nói: "Đùa gì chứ, anh Tô xưa nay rất ghét mấy thứ đậm chất thiếu nữ này."

Nhưng tôi lại rất muốn ngồi, bèn một mình đi đến xếp hàng. Khi tới lượt, tôi bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh có thêm một người nữa.

Mr. Tô đang xếp hàng chơi vòng quay ngựa gỗ một cách rất nghiêm túc, anh kéo tôi lên.

Tôi đang định hỏi anh vì sao lại chơi thì anh nghiêm giọng nói: "Ngoài kia nắng quá."

Tôi ngồi trong lòng anh, trái tim ngọt ngào tưởng sắp nổ tung.

Bởi vì không dám ngồi tàu lượn siêu tốc, nhưng tới công viên trò chơi rồi lại chỉ chơi mấy trò trẻ con thì cũng đáng tiếc, thế là tôi cố vũ tinh thần mọi người, dũng cảm thử các trò cảm giác mạnh.

Bác sĩ Mã cũng rất phấn khích, nói trời nóng nực thế này chơi mấy trò có nước sẽ đỡ cảm nắng, cô gái kia không có ý kiến gì.

Mr. Tô cũng không phản đối.

Bốn người chúng tôi bước lên con thuyền dũng cảm chảy ngược dòng. Con thuyền dập dềnh lên xuống giữa dòng nước, cuối cùng cũng tới đỉnh cao nhất.

Con tim tôi như vọt lên tận cổ họng, lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng hét. Đúng lúc này, Mr. Tô nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi.

Giây phút tôi quay đầu nhìn anh, con thuyền nghiêng mình đổ xuống, lao vào trong nước.

Cả quá trình, tôi hét khản cổ, mặt thì vẫn hướng về phía anh.

Sau khi xuống thuyền, tôi hồi hận xanh ruột, nghĩ bụng bản thân quá thiếu kiềm chế, có lẽ anh đã nhìn thấy cả hàm răng của mình rồi. Kết quả, nhân viên ở đó còn gây thêm chuyện, cầm một bức ảnh bất khoảng khắc của tôi và Mr. Tô cho chúng tôi xem, hỏi chúng tôi có muốn mua không.

Tôi nhìn vào mình trong bức ảnh, há miệng to cực đại, khuôn mặt dữ tợn hướng về phía Mr. Tô... Lúc đó tôi gần như muốn ngất xỉu.

Nhưng Mr. Tô lại tươi cười mua tám ảnh ấy.

Tôi nói với vẻ mặt ủ dột: "Chụp xấu quá, xé đi có được không anh?"

Anh nói: "Anh mua cơ mà."

Tôi nói: "Vậy thì anh bán lại cho em đi. Anh ra giá đi đâu bao nhiêu em cũng chấp nhận!"

Anh vén tóc mai ướt rượt của tôi qua một bên, nói: "Vậy thì giá là cả cuộc đời của em."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.52

Hồi tôi và Mr. Tô yêu nhau, cùng khoa tôi có một nữ sinh yêu một anh bạn trai ngoài trường. Nghe nói người đó làm ở một doanh nghiệp nước ngoài, chiều thứ Sáu tuần nào cũng lái xe tới đón cô ấy. Thật ra việc yêu các anh chàng trai ngoài là hết sức bình thường, thế nhưng cô ấy lúc nào cũng bị đám nữ sinh trong ký túc chỉ chỉ trỏ trỏ.

Lúc nói chuyện với Mr. Tô, tôi vô tình kể lại chuyện này, kết quả tới cuối tuần, vừa ra khỏi giảng đường, tôi liền thấy Mr. Tô đứng trước một chiếc xe đạp, vẫy tay với tôi.

Tôi chạy qua, mặt ngờ ngác chẳng hiểu chuyện gì: "Xe anh đâu? Hồng rồi sao? Hay bị tai nạn? Vì sao anh không lái xe?"

Anh nói: "Đạp xe bảo vệ môi trường."

Tôi nói: "Từ bệnh viện tới trường em là mười mấy cây số, trời thì nắng, anh đạp xe mệt lắm biết không!"

Áo sơ mi của anh cũng ướt rượt cả rồi, nhưng anh vẫn nói: "Anh không muốn em bị người ta chỉ trỏ, nói này nói kia."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.53

Tôi là một kẻ mù công nghệ. Lúc sắp tốt nghiệp, tôi đang viết đồ luận văn thì máy tính hỏng. Nửa đêm, Mr. Tô vội vàng tới sửa máy cho tôi.

Sau này tôi mua một chiếc Iphone, cũng học đòi người ta lên mạng vượt tường lửa, kết quả sập cả hệ điều hành.

Mr. Tô mất một ngày trời sửa lại cho tôi như cũ.

Có một hôm tan học, tôi lén lút in ấn tài liệu trong văn phòng, kết quả bị kẹt giấy, máy in cứ báo lỗi suốt, Mr. Tô lại chạy tới giúp tôi sửa lại máy in.

Nhìn một Mr. Tô vạm vỡ, tôi không khỏi cảm thán: "Hình như em không thể thiếu anh được nữa rồi."

Mr. Tô hai tay đầy dầu, xoa lên mặt tôi rồi nói: "Hình như anh cũng hiểu vì sao ngày xưa phải học nhiều trò như thế này rồi."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.54

Mỗi lần tôi và Mr. Tô ra ngoài ăn cơm, anh thường đưa tôi tới những nhà hàng không hề rẻ. Thật ra tôi đều tự mình tính giá cả của từng nhà hàng, luôn cảm thấy trong lòng thấp thỏm bất an.

Về sau, có một lần nhận được nhuận bút, tôi cũng đưa anh tới một nhà hàng rất đắt để ăn cơm. Tôi gọi rất nhiều món rồi đập ví lên mặt bàn và nói: "Lần này em mời, nếu không em không bao giờ đi ăn với anh nữa."

Mr. Tô nhìn tôi mấy giây rồi gọi người phục vụ lại, huỷ hầu hết các món đã gọi, chỉ giữ lại salad Caesar.

Tôi trợn trừng mắt, nói: "Anh khinh thường em vậy sao!"

Anh đưa tay vỗ vỗ đầu tôi: "Anh chỉ thích ăn salad thôi."

Tôi nói: "Không được, cứ suốt ngày tiêu tiền của anh, em không quen!"

Anh đáp: "Đằng nào anh cũng sẽ nuôi em cả đời, em phải tập làm quen sớm đi."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.55

Lần đầu tiên tôi tới nhà của Mr. Tô qua đêm, hai chúng tôi đã xem phim suốt đêm. Vốn dĩ một người sẽ ngủ ở sofa, một người ngủ trên giường. Kết quả, tôi vừa tắt đèn đi thì anh đè lên người tôi.

Anh nói với giọng rất khế khàng: "Nếu em không chãos nhận, em có thể đẩy anh ra."

Lúc đó đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, tôi đã thật sự đẩy anh ra, xách áo dạ đi xuống tầng.

Anh đuổi theo ra ngoài, thấy tôi chịu lạnh ở dưới nhà, bèn hỏi tôi: "Em đẩy anh ra định đi đâu?"

Tôi nói: "Anh bảo em đẩy ra rồi, em còn mặt mũi nào mà không đẩy chứ?"

Anh hỏi hận vô cùng: "Anh sẽ không hỏi em câu ấy lần thứ hai đâu." Dứt lời, anh nâng cằm tôi lên và hôn.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.56

Nhà của một đàn em trong trường có một nông trại dưới chân núi tại ngoại thành, vừa mới sửa sang xong. Cô ấy mời mọi người cuối tuần đến đó chơi, nói rằng có thể ra sau núi hái quả, còn có thể bắt thỏ rừng.

Tôi và một vài chị em khác nghe xong đều cực kỳ hưng phấn, lập tức thu dọn đồ đạc, ngồi tàu điện ngầm, rồi chuyển sang xe khách, lao tới địa điểm đó.

Ban ngày chúng tôi chơi hăng say, nhưng hoàn toàn không ngờ được về đêm, thời tiết trên núi lạnh tới không chịu nổi như vậy. Trong phòng có một chiếc lò sưởi điện, bảy tám cô gái vây quanh đó ngồi sưởi ấm.

Không ai biết nấu cơm, đồ ăn vặt mang theo cũng đã ăn hết sạch. Tuyến xe khách trở về thành phố cũng đã hết chuyến, vào giây phút đó, tôi gần như trở nên tuyệt vọng.

Đúng lúc này Mr. Tô gọi điện thoại tới. Tôi kể cho anh nghe hoàn cảnh chúng tôi đang gặp phải, anh nói mình sẽ đến ngay lập tức.

Lái xe hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng anh cũng tìm được chúng tôi.

Anh xếp củi và đốt cho mọi người một đồng lửa ở giữa sân, đồng thời còn nhóm tất cả các loại lò trong nhà lên, dùng một chiếc nồi sắt nó để làm mỳ Đả Lỗ cho cả lũ bụng đang sôi ùng ục.

Tất cả các nữ sinh đều nhìn anh bằng ánh mắt gần như toả sáng.

Khi chúng tôi ăn và dọn dẹp xong xuôi cũng đã là mười một giờ đêm.

Các chị em ổn định lại và ngủ ở phòng bên cạnh. Tôi không yên tâm để anh lái xe về ngay trong đêm, nên giữ anh ở lại.

Hai chúng tôi nằm trên một chiếc giường đất kiểu nông thôn rất rộng rãi. Trong phòng ấm cúng vô cùng. Mr. Tô nằm nghiêng người ôm lấy tôi, sát mặt lại rất gần phía tôi.

Tôi thì thầm hỏi anh: "Anh định làm chuyện đen tối hả?"

Anh nhẹ nhàng nhướn khoé môi, nở nụ cười xấu xa.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.57

Về sau, cô bạn cùng phòng ký túc xá của tôi vẫn đi gặp mặt anh anh bạn trên mạng của mình. Nghe nói anh chàng đó cũng khá sáng sủa, quan trọng là còn rất chu đáo và tỉ mỉ nữa.

Tôi hỏi cô ấy sau khi gặp người thật rồi còn thấy nghiện giọng nói của người đó hay không.

Cô ấy bảo rằng, đâu chỉ giọng nói, tất cả mọi thứ thuộc về anh ấy đều khiến cô say mê, ngay cả khoảng khắc người ta cúi xuống nhặt đồ cũng khiến cô ấy cảm thấy đẹp trai điên đảo.

Tôi hỏi Mr. Tô: "Đây liệu có phải do hormone gì đó tác động không?"

Mr. Tô nói: "Hormone của em đâu? Sao không thấy tác động?"

Tôi sống chết không chịu thừa nhận: "Em là kiểu con gái dù đang yêu thì trí tuệ vẫn giữ vững phong độ! Hơn nữa, em dám khẳng định anh cũng như vậy!"

Anh mỉm cười lắc đầu, tôi bày ra nét mặt khó hiểu.

Anh đáp: "Thực ra ngoài việc gặp em ra, anh chẳng thiết làm gì nữa cả."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.58

Bạn gái của bạn học nào đó của Mr. Tô là thành viên của một nhóm nhạc giao hưởng nổi tiếng. Người bạn học ấy tặng cho chúng tôi hai vé đi xem biểu diễn.

Hôm đó tôi vừa học xong tiết bóng chuyền trở về thì Mr. Tô đã ở dưới toà ký túc chờ tôi, hiếm khi thấy anh vận áo vest quần âu chỉnh tề như vậy.

Tôi ngây người nhìn anh rồi chạy qua hỏi: "Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?"

Anh nói: "Em thay váy đi, anh đưa em đi thưởng thức nghệ thuật cao cấp, tao nhấ."

Bình thường tôi chỉ mặc áo phong quần bò đơn giản, nên đành sang phòng bên mượn chiếc váy cực kỳ nữ tính, búi tóc lên sau gáy, rồi cùng Mr. Tô tới nhà hát.

Tất cả các khán giả bước vào nhà hát đều ăn mặc rất sang trọng. Tôi đi giữa đám đông, cảm giác thần thái của mình cũng trở nên tao nhã, lịch thiệp hơn hẳn.

Kết quả, buổi biểu diễn mới bắt đầu chưa đầy mười phút tôi đã gục xuống vai Mr. Tô, ngủ say như chết.

Tới khi tôi tỉnh lại, tất cả mọi người đã đồng loạt đứng dậy vỗ tay, còn dàn nhạc thì đứng lên cúi chào khán giả.

Tôi lập tức đứng dậy vỗ tay theo, len lén liếc nhìn Mr. Tô cảm thấy bao nhiêu thể diện của mình thế là mất sạch.

Trên đường trở về, tôi rất nghiêm túc xin lỗi anh, kiểm điểm lại hành vi sai trái của mình.

Anh yêu lặng lẽ nghe, cũng không hề lên tiếng. Đợi tôi kiểm điểm xong xuôi, anh mới quay đầu nhìn tôi.

Anh nói: "Vy Vy à, anh chỉ dậy sớm hơn em có mười giây thôi..."

Tôi há hốc miệng nhìn anh, một giây sau bỗng bật cười: "Thì ra chúng ta đều là người phạm tục."

Anh cũng cười: "Thế nên chúng ta mới yêu nhau."

Vài ngày sau, tôi nghe bác sĩ Mã kể rằng trước kia Mr. Tô học đàn Cello, và lâu nay anh vẫn rất đam mê nhạc giao hưởng thánh phòng.

Mãi về sau khi vô tình đọc được cuốn sổ ghi chép công việc của anh, tôi thấy ngày ấy anh đã viết vào sổ một dòng thế này: Buổi biểu diễn hoà nhạc vô cùng đặc sắc, còn Vy Vy thì ngủ rất ngon...

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.59

Rất nhiều cặp tình nhân trong thời gian yêu nhau thường mua nào là nhẫn đôi, nào là đồng hồ đôi.

Bình thường tôi không thích trang sức cho lắm, nhưng vẫn muốn tặng cho Mr. Tô một món quà làm vật tín định tình. Trùng hợp thay, mấy ngày đó một đàn em trong trường đang đan khăn tặng cho bạn trai, tôi cũng mua một cuộn len rồi học theo cô bé.

Tôi lén lút hành động suốt một tháng trời, cuối cùng cũng đan xong hai chiếc khăn len giống y xì nhau. Khi tôi tặng một chiếc cho Mr. Tô, anh tỏ ra rất bất ngờ và hứa với tôi ngày nào cũng sẽ đeo nó.

Kết quả, mấy hôm sau, Mr. Tô cứ thi thoảng lại gãi gãi cổ, tôi hỏi anh, anh chỉ nói là do thời tiết hanh khô quá.

Vài năm sau, lúc mẹ chồng đan cho tôi chiếc áo len, tôi hỏi bà vì sao không đan cho cả Mr. Tô nữa.

Bà trả lời: "Con không biết sao? Chồng con dị ứng với len. Con không phát hiện ra là nó chưa bao giờ mặc áo len à?"

Giây phút ấy, trái tim tôi đau nhói.

Tôi đan cho Mr. Tô tổng cộng sáu chiếc khăn quàng cổ, và anh cũng đã đeo chúng trải qua suốt mấy mùa đông,.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.60

Trường học tôi tổ chức leo núi. Hôm đó tôi đang leo nửa chừng thì ngực trái dấy lên cơn đau nhói kịch liệt, đau tới nỗi chảy nước mắt giàn giụa. Lúc đó tôi dự cảm được có lẽ xảy ra vấn đề rồi.

Tôi gọi điện thoại cho bác sĩ Mã, bảo anh ấy giấu Mr. Tô sắp xếp cho tôi làm kiểm tra. Kết quả kiểm tra không tốt chút nào, trên phiếu xét nghiệm có viết, khối u rất có thể là ác tính.

Tôi ngồi trên ghế tại hành lang bệnh viện, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Sau khi kết thúc ca khám bệnh, bác sĩ Mã tới tìm tôi, lay người tôi một lúc lâu tôi mới chịu ngẩng đầu lên.

Anh ấy nói: "Đưa kết quả xét nghiệm cho anh xem."

Tôi cười hì hì: "Bệnh viện các anh chơi nhau quá, cái gì mà "rất có thể là u ác" chứ, em mới bao nhiêu tuổi?"

Bác sĩ Mã xem xong ảnh chụp rồi nói: "Đích thực là vị trí khối u không tốt cho lắm, quá gần chính giữa, hơn nữa có nhiều tín hiệu dòng máu, thế nên trong khoảng thời gian ngắn rất dễ phát triển nhanh chóng, bây giờ kích cỡ của nó đã to bằng quả trứng cút rồi."

Anh ấy nói tiếp: "Vy Vy à, để lại cũng là bệnh ẩn, cứ làm phẫu thuật đi, anh sẽ mổ chính cho em."

Tôi biết, tôi biết là tôi lại phải làm phẫu thuật rồi. Hít sâu mấy lần, tôi lên tiếng: "Hay là để em về nhà trước đã, ngày mai em lại tới tìm anh."

Bác sĩ Mã kéo cánh tay tôi và nói: "Nếu như em muốn khóc, thì cứ thoải mái khóc đi đã..."

Tôi lắc đầu, vẫn kiên cường nhìn anh ấy và cười. Kết quả vừa bước được một bước, tôi liền nhìn thấy Mr. Tô đang vội vội vàng vàng tiến tới từ cách đó vài mét.

Anh vừa đi tới trước mặt, còn chưa kịp nói câu nào, nước mắt tôi đã lập tức chảy ra ròng ròng.

Mr. Tô kéo tôi vào lòng: "Có anh đây."

Tôi vùi mặt vào ngực anh, càng khóc càng dữ dội. Bây giờ tôi mới hiểu, thì ra không phải tôi kiên cường, mà từ xưa đến nay tôi chưa từng gặp được người có thể khiến tôi thoải mái thể hiện mọi người sự yếu đuối của mình ra.

Giây phút đó, tôi biết, cả đời này tôi sẽ không thể mạnh mẽ thêm được nữa.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.61

Tuần đó, Mr. Tô và bác sĩ Mã cầm ảnh chụp của tôi cho rất nhiều bác sĩ dày dạn kinh nghiệm quan sát. Họ đều kết luận là có thể vì suy tính tới việc có tín hiệu dòng máu nên mới đưa ra chuẩn đoán là ung thư ác tính.

Mr. Tô lập tức làm thủ tục nhập viện cho tôi.

Ca phẫu thuật được sắp xếp vào buổi sáng cách đó một ngày. Bác sĩ Mã nói sau khi mở lồng ngực, nếu phát hiện tình trạng u lành tính, sẽ phải lấy khối u đi làm kiểm tra bệnh lý.

Sau phẫu thuật, để giúp tôi hồi phục, anh ấy quấn một lớp băng vải rất chặt trước ngực của tôi. Phòng bệnh hơi nóng, phần mép quanh vết thương bắt đầu ngứa và tấy đỏ.

Anh ấy giúp tôi kiểm tra vết mổ, tiện tay kéo chiếc rèm trước giường bệnh lên, kết quả ngay lúc ấy Mr. Tô đang đứng trước giường.

Tôi: "Anh ra ngoài đi, xấu hổ chết đi được."

Mr. Tô: "Anh là bác sĩ..."

Tôi: "Thì em cũng khó xử mà..."

Mr. Tô: "Lần trước khi phẫu thuật cho em, anh cũng nhìn thấy hết rồi..."

Tôi: "Anh!"

Bác sĩ Mã: "Còn kiểm tra nữa không đây? Người nhà của bệnh nhân, phiền cậu tránh mặt được không? Lây nhiễm thì sao?"

Mr. Tô: "Cậu ra ngoài đi, số ca mổ trong vòng một năm của tôi còn nhiều hơn cậu đấy."

Tôi phì cười thành tiếng. Bác sĩ Mã bày ra vẻ mặt "Coi như cậu lợi hại" rồi lùi sang một bên. Mr. Tô giúp tôi tháo lớp băng vải ra, nhìn chăm chăm vết mổ đỏ một lúc lâu, sau đó anh ấn lên phần trước sau, trái, phải của lồng ngực tôi và hỏi: "Em có đau không?"

Tôi: "Haiz, nếu như anh không cần em nữa, em thật sự rất khó lấy chồng đấy."

Anh giúp tôi băng lại vết mổ, vừa quấn băng vừa đáp: "Anh cũng chưa từng nghĩ tới việc lấy người khác."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.62

Bởi vì ca phẫu thuật không quá nghiêm trọng, tôi chỉ ở lại bệnh viện hai ngày.

Tối đó, tôi phải truyền một chai thuốc tiêm viêm, thế là hơi dị ứng, cánh tay và nửa thân trên đỏ rực. Bác sĩ Mã sợ cơn dị ứng của tôi trở nên nghiêm trọng nên túc trực bên cạnh giường bệnh của tôi suốt.

Mr. Tô bận rộn công việc của mình xong, khi tới nơi thì bác sĩ Mã đang thay thuốc cho tôi. Qua lớp rem, anh không biết chúng tôi đang làm gì.

Bác sĩ Mã hỏi tôi: "Còn đau không?"

Tôi đáp: "Ừm..."

Anh ấy lại hỏi: "Đau vì sưng lên à?"

Tôi đáp: "Ừm..."

Anh ấy hỏi: "Buổi tối có thể sẽ còn đau nữa đấy, ráng chịu nhé."

Tôi: "Ừm..."

Mr. Tô vén rèm, sừng mặt nhìn bác sĩ Mã và nói: "Vy Vy à, em cứ trả lời cậu ta là "Có" hoặc "Không" là được rồi, đừng cứ ừm ừm ờ ờ như vậy."

Tôi không hiểu: "Vì sao chứ?"

Nét mặt Mr. Tô rất khó chịu: "Anh không chịu nổi âm thanh này của em."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.63

Ngày tôi xuất viện, sáng hôm sau đó Mr. Tô có một buổi hội chẩn, bác sĩ Mã dìu tôi tới đại sảnh khu phòng bệnh đợi anh.

Tại đại sảnh, chúng tôi bắt gặp bạn đại học của anh, cũng làm bác sĩ ở một khoa khác trong bệnh viện. Thấy bác sĩ Mã đang dè dặt, cẩn trọng đỡ tôi, người bạn ấy hỏi: "Ô, bác sĩ Mã, hai người có quan hệ gì vậy?"

Bác sĩ Mã xưa nay nói chuyện ít khi nghiêm túc bao giờ, bèn xảo quyệt trả lời người ta: "Là kiểu quan hệ đã được tôi sờ ngực."

Một bác sĩ khoa Vú ngày nay dĩ nhiên là phải sờ các loại ngực rồi, tôi chỉ biết đứng cạnh cười khó xử, không phản bác lại anh ấy.

Đằng sau, chẳng biết từ khi nào, Mr. Tô xuất hiện đi thẳng tới đỡ lấy tôi, rồi nói với người bạn học kia: "Bác sĩ Mã muốn chết đây mà."

Người kia phá cười lên, rồi nói với vẻ như đang hóng một màn kịch hay: "Thế còn cậu thì sao? Hai người có quan hệ gì?"

Anh không buồn suy nghĩ, trả lời ngay: "Quan hệ bên nhau tới già."

Tôi đang thơ thẩn đứng cạnh, không hề để ý , nghe câu này quay ngoắt sang nhìn anh, trái tim đập loạn trong giây lát.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 2.64

Tôi xuất viện không lâu thì bà nội của Mr. Tô qua đời. Từ nhỏ tới lớn, tình cảm giữa anh và bà nội luôn rất tốt. Ngày tổ chức tang lễ cho bà, anh đã đứng trước mộ rất lâu.

Lúc đó, tôi vẫn còn chưa chính thức làm vợ anh, chỉ theo anh tới nghĩa trang. Không tiện cùng người nhà anh đi tới trước mộ nên tôi chỉ đứng quan sát anh từ xa.

Đợi tới khi họ hàng thân thích đã lục tục ra về hết, tôi mới đi đến bên anh và nói: "Em có thể thắp nén hương cho bà không?"

Mr. Tô hai mắt đỏ ửng, gật đầu, giúp tôi châm hương.

Lúc cúi xuống hành lễ, tôi nghe thấy giọng anh vang lên rất khẽ khàng, như đang thủ thỉ với bia mộ bà nội: "Đây là cháu dâu của bà đấy, sau này mỗi năm chúng cháu cũng sẽ cùng tới đây thăm bà."

Trước đó nhìn anh khóc, tôi đã kìm nén dòng nước mắt, nhưng nghe nói xong câu ấy, cuối cùng nước mắt của tôi cũng rơi xuống.

Một người đàn ông có thể nói những lời này trước phần bia mộ ông bà mình, không khác gì anh đã lập một lời thề son sắt giữa đất trời.

Tôi biết, đời này mình không thể không làm vợ anh được.

Lần đầu tiên tôi gặp bà nội của Mr. Tô là một tháng trước hôm đó. Hôm ấy tôi tới bệnh viện tìm Mr. Tô, trước cửa có một bà lão muốn đẩy cửa đi vào nhưng lại có phần ngập ngừng.

Tôi hỏi có phải bà tìm bác sĩ Tô khám bệnh không.

Bà nói lưng mình đau dữ dội, muốn chiếu chụp xem sao, nhưng các bác sĩ bên trong bận rộn quá, bà thấy ngại nên không vào.

Tôi nói: "Cháu vào trong noi giúp bà, để bà có một chỗ đứng xếp." Tôi bổ sung: "Anh bác sĩ này thân với cháu lắm ạ."

Bà nở nụ cười hiền từ với tôi: "Được."

Nhưng sau khi tôi bảo Mr. Tô xong, ra ngoài xem thì bà cụ đã đi mất.

Cho tới khi bà qua đời, tôi mới biết đó chính là bà nội của Mr. Tô.

Rất lâu sau đó tôi không dám kể lại chuyện này cho Mr. Tô nghe, sợ anh buồn và tự trách mình. Song khi thu dọn những kỷ vật của bà nội tại căn nhà cũ, chúng tôi tìm thấy một tờ xếp số cách đó một tháng, bên trên viết tên của Mr. Tô.

Các bà con họ hàng bật khóc rưng rức, còn Mr. Tô thì cố kìm nén.

Bà nội đã nuôi dưỡng anh một đời, đến cuối cùng vẫn không muốn gây thêm chút phiền phức nào cho con cháu.

Khoảng thời gian đó, tâm trạng Mr. Tô rất nặng nề. Có lúc nhìn thấy một bà cụ tóc bạc phơ đi lại trên đường, anh cũng bất giác dừng lại, yên lặng ngắm nhìn rất lâu.

Tôi biết, khi đó anh đang nhớ bà nội. Bà ra đi quá vội vàng, anh vẫn luôn hối hận không thể lưu giữ thêm một đoạn kỷ niệm cùng bà.

Một tuần sau, có một người bà con nói rằng đã nhìn thấy bà nội trong một chương trình dân sinh địa phương được quay cách đó một tháng. Bà nội đã tiếp nhận phỏng vấn trong một ngày trời đổ tuyết.

Mr. Tô nhanh chóng tìm được phụ trách chương trình đó, hy vọng có thể sao chép một bản ghi hình đoạn phỏng vấn.

Người phụ trách rất thoải mái, đưa anh ngay tới phòng máy, bật lại cho anh xác nhận.

Trên màn hình, bà nội tóc đã bạc trắng, nở nụ cười tươi rói, trả lời phỏng vấn. Người phóng viên hỏi bà: "Trời tuyết trơn trượt, ra đường bất tiện như vậy, bà đang đi đâu thế ạ?"

Bà nội trả lời: "Cháu nội tôi thích ăn trứng vịt muối, tôi đi mua một ít trứng về làm cho nó."

Tôi đứng bên ngoài lớp cửa kính của phòng máy, đó là lần đầu tiên và duy nhất trong cuộc đời này tôi nhìn thấy Mr. Tô đau đớn bật khóc thành tiếng.

Ngày thứ một trăm sau khi bà nội ra đi, Mr. Tô từ nghĩa trang trở về liền lái xe tới trường tôi.

Tôi vừa xuống dưới toà nhà, anh liền đi tới ôm chặt lấy tôi, không nói một lời.

Lúc đó là giờ tan học, bên dưới toà nhà ký túc, các sinh viên đi qua đi lại tấp nập, rất nhiều đứng lại nhìn chúng tôi. Tôi mặc kệ tất cả những ánh mắt ấy, chỉ yên lặng để anh ôm lấy mình.

Một lúc sau, anh thì thầm vào tai tôi: "Vy Vy à, đợi em tốt nghiệp rồi, chúng mình làm đám cưới nhé! Đợi người ngán ngủi lắm. Anh không muốn chờ đợi thêm nữa."

Tôi nhìn vào mắt anh, nói một lời không thể chân thành hơn: "Vâng."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.1: Không phải chồng ai cũng biết tán gái

Một lần nọ chúng tôi đi dạo trong siêu thị, bên cạnh có một đôi tình nhân đang hôn nhau, tôi quay đầu nói với Mr. Tô: "Anh mua hôn em đi."

Anh nói: "Không hôn."

Tôi tưởng anh khó xử, bèn kéo anh ra sau một giá sữa tươi rồi thúc giục: "Mau hôn em nào!" Anh liếc nhìn tôi, rồi kiêu ngạo quay ngoắt người bỏ đi.

Tôi cũng chỉ định đùa anh cho vui, chẳng mấy chốc đã quên bằng chuyện này. Hôm đó là một ngày lễ, dòng người xếp hàng thanh toán trong siêu thị dài dằng dặc. Tôi và anh đứng giữa hàng. Anh đứng sau lưng bỗng nhiên gọi tôi: "Vy Vy."

Tôi quay đầu lại, anh bèn hôn tôi.

Mặt nóng bừng lên, tôi đẩy anh ra và nói: "Anh làm gì thế?"

Anh điềm nhiên trả lời: "Ban nãy ở kia vắng người quá không thể phát huy hết được."

Một lần nọ, tôi thu dọn giá sách, lục ra được cuốn sổ lưu bút hồi cấp hai của Mr. Tô, trên đó có rất nhiều thông tin của bạn học cùng những lời chúc phúc. Có một người bạn viết rằng: Này, tôi luôn cảm thấy với tính cách của cậu, cậu sẽ phải cô độc cả đời đấy.

Còn bản thân của Mr. Tô trong profile của mình, anh cũng để trống phần mẫu bạn gái lý tưởng.

Tôi hỏi anh: "Anh thật sự không có mẫu bạn gái yêu thích ư? Không lẽ anh định sống như vậy cả đời."

Anh gập cuốn sổ lưu bút lại và nói: "Vì anh không biết khi nào anh mới gặp được em."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.2

Hồi năm thứ tư đại học, tôi mê mẩn một trò game online. Trong game, tôi đã kết hôn, lấy một nam sinh cũng là sinh viên.

Cậu ta là một chàng trai khá thú vị, còn hay tặng tôi rất nhiều trang bị quý hiếm.

Bởi vì quá say mê trò chơi ấy, tôi thường không kìm được lòng mình, kể cho Mr. Tô nghe về "anh chồng" trong game. Lần nào Mr. Tô cũng chỉ lắng nghe và không nói câu nào.

Về sau, tôi muốn nâng cấp dung lượng máy tính, Mr. Tô nhận giúp ngay, còn nói mình là cao thủ "Kỹ thuật đen".

Khi ấy, tôi còn chưa hiểu câu nói của anh có ý nghĩa gì, sau một ngày mới vỡ lẽ.

Anh dám hack tài khoản game online của tôi, thức trắng đêm bán toàn bộ trang bị của tôi trên kênh thế giới, còn tới miếu Nguyệt Lão giải trừ hôn ước. Anh chàng từng là chồng của tôi trong game cũng bị anh cho vào blacklist.

Sau khi biết được những sự thật này, tôi ghen lời, nhìn anh trân trân và nói: "Em và cậu ta cũng chỉ chơi trò chơi thôi mà..."

Anh cừa viết báo cáo phẫu thuật vừa trả lời tôi: "Khối u ác tính ban đầu cũng chỉ là một tế bào rất nhỏ nhoi thôi."

Tôi ầm ỉ bắt anh đèn trang bị cho mình. Anh ném cho tôi một mảnh giấy.

Anh đã mua lại hai nick tình nhân trên kênh thể giới, level cao nhất, đầy đủ các trang bị và vũ khí hạng nhất. Nick nam dành cho anh và nick nữ dành cho tôi.

Tôi bất chợt phì cười, tên quỷ ấu trĩ này.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.3

Có một ngày, tôi nhìn thấy ảnh chứng minh thư của Mr. Tô trong xe ô tô, bèn hỏi anh: "Từ nhỏ anh đã đẹp trai như thế này rồi à?"

Anh ngẫm nghĩ rồi đáp: "Anh không nhớ nữa."

Tôi lại hỏi: "Thế hồi nhỏ chắc cũng phải có người từng khen anh đẹp trai chứ?"

Anh vẫn trả lời: "Anh không nhớ nữa."

Tôi bĩu môi: "Thế anh còn nhớ được chuyện gì?"

Anh đáp: "Hay là để anh đưa em tới gặp mẹ anh, bà nhớ hết đấy."

Cứ như vậy, ngay tối hôm đó tôi đã được diện kiến phụ huynh của Mr. Tô.

Lúc cùng ăn cơm, mẹ Tô nói Mr. Tô từ nhỏ đã rất được đám con gái yêu thích. Có một nữ sinh họ Lưu và một cô nữ sinh họ Điền còn chạy đến cửa nhà anh, nói rằng mình thích anh đến không thể nào sống nổi. Bây giờ cả hai cô đó đều cực kỳ giỏi giang, một người làm tiếp viên hàng không và một người làm nhân viên văn phòng.

Ăn cơm tối xong, trên đường về nhà, tôi hỏi Mr. Tô: "Có phải mẹ anh cảm thấy em chưa được xuất sắc không?"

Anh: "Ngoài anh ra, không ai cần cảm thấy em giỏi cả."

Tôi: "Nếu bây giờ được chọn giữa cô tiếp viên hàng không và cô nhân viên kia, anh sẽ chọn ai?"

Anh: "Sau khi tốt nghiệp em định làm gì?"

"Làm nhà văn." Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

Anh lấy tay vỗ về đỉnh đầu tôi: "Anh chọn nhà văn."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.4

Có một năm, buổi họp lớp của Mr. Tô được tổ chức ở tại Thanh Đảo*, Mr. Tô nói sẽ đưa tôi đi cùng, nhân tiện ở lại đó chơi thêm vài ngày. Bác sĩ Mã đi nhờ xe nên cũng đồng hành cùng chúng tôi.

*Thành phố Thanh Đảo nằm tại cực Tây bán đảo Giao Đông, tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc.

Hôm đó, bác sĩ Mã phải xử lí tới sáu ca phẫu thuật, vừa lên xe là chui vào ghế ngủ li bì. Trong lúc ngủ mơ, anh ấy gục đầu lên vai tôi.

Sợ anh ấy thức giấc, mấy tiếng đồng hồ tôi không dám nhúc nhích chút nào, cả người cứng đờ. Đến trạm dừng chân, Mr. Tô đỗ xe lại, gọi anh ấy dậy rồi bảo: "Cậu đổi tư thế khác đi rồi ngủ tiếp."

Anh ấy tưởng rằng Mr. Tô quan tâm tới mình, nói: "Không cần đâu, thoải mái lắm mà."

Kết quả, Mr. Tô nói với sắc mặt u ám hẳn đi: "Cậu làm vai bạn gái tôi xệ xuống rồi đấy."

Qua một khoảng thời gian rất lâu sau đó, tôi và mẹ của Mr. Tô ngồi trò chuyện với nhau. Bà nói khi Mr. Tô quyết định kết hôn, bà hỏi anh rốt cuộc Vy Vy có điểm nào tốt.

Mr. Tô trả lời: "Mẹ có thể ngồi yên không động đậy suốt sáu tiếng đồng hồ chỉ vì không muốn làm người khác thức giấc không?"

Nghe xong, nước mắt tôi lập tức rơi xuống.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.5

Từ ngày quen tôi cho đến khi tôi tốt nghiệp đại học, năm nào đến sinh nhật, Mr. Tô cũng cầu hôn tôi một lần.

Mỗi năm anh lại mua một chiếc nhẫn cưới mới, địa điểm cầu hôn cũng được lựa chọn tỉ mỉ.

Sinh nhật năm thứ hai đại học của tôi, Mr. Tô nói: "Vy Vy, hai năm nữa hãy làm vợ anh nhé."

Sinh nhật năm thứ ba đại học của tôi, Mr. Tô nói: "Vy Vy, một năm nữa hãy làm vợ anh nhé."

Sinh nhật năm tốt nghiệp đại học của tôi: Mr. Tô nói: "Vy Vy, anh đã đợi được rồi, em có thể làm vợ anh không?"

Hai lần trước đó tôi đều cười hờ hờ nói với anh: "Anh đừng đùa nữa, em còn nhỏ mà." Bởi vì lúc đó tôi vẫn còn đi học. Tôi cảm thấy ngày ấy còn xa xôi lắm.

Đến lần cuối cùng này, tôi lấy hai chiếc nhẫn trong hộp ra, một chiếc đeo lên tay mình rồi đeo chiếc kia lên tay anh.

Tôi hỏi anh: "Lát nữa anh rảnh chứ?"

Anh nhìn tôi vẻ không hiểu. Tôi bèn đặt sổ hộ khẩu và chứng minh thư nhân dân lên mặt bàn, rồi cười ngọt ngào với anh.

Buổi chiều hôm đó, chúng tôi đi đăng ký kết hôn.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.6

Chập tối hôm đó, Mr. Tô và tôi trở về nhà.

Tôi tuyên bố với bố mẹ mình đang đứng trong bếp: "Con và Mr. Tô đã đi đăng ký kết hôn rồi ạ."

Mẹ tôi sửng sốt đứng một phút không nói câu nào, sau đó tôi thấy bà rơm rớm nước mắt và nói: "Được, để mẹ xào thêm hai món nữa, hai đứa cứ ra phòng khách ngồi xem ti vi đi."

Bố tôi thì đứng bên cạnh, im lặng suốt.

Ở ngoài phòng khách, Mr. Tô hỏi tôi: "Lúc trước em chưa noi chuyện này với bố mẹ sao?"

Tôi làm mặt ầm ức: "Em cứ nghĩ là không cần nói chứ. Ngày nào anh cũng đến đây, chuyện này chẳng phải chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi sao?"

Mr. Tô vỗ mạnh lên trán tôi, sau đó anh đi vào trong bếp.

Anh nói với bố mẹ tôi: "Là lỗi của con, đáng nhẽ con nên qua thưa chuyện với bố mẹ trước. Vy Vy còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhưng con chắc chắn sẽ đối xử tốt với cô ấy..."

Cả bố và mẹ tôi hai mắt đều đỏ ngầu. Họ nhìn anh một lúc lâu rồi bố tôi lên tiếng: "Tại bố mẹ không nghĩ cô con gái của mình lại tốt số đến thế, cuối cùng đã thật sự lấy được con rồi."

Mẹ tôi thì nói: "Bố mẹ không biết nên nói gì..."

Mr. Tô quay đầu lại nhìn tôi. Tôi đứng ngoài cửa bếp, khuôn mặt đã tèm lem nước mắt.

Lúc ăn tối, mẹ tôi nói: "Hai đứa đi đăng ký kết hôn vội vã như vậy, bố mẹ chưa chuẩn bị gì cả, hai gia đình chưa gặp mặt nhau, lễ đính hôn vẫn cần chuẩn bị một chút chứ?"

Tôi nói: "Đăng ký kết hôn rồi sao còn phải tổ chức lễ đính hôn ạ."

Dưới gầm bàn, Mr. Tô âm thầm chọc vào người tôi rồi mỉm cười noi với mẹ tôi: "Phải tổ chức ạ, thời gian bố mẹ cứ quyết định, vừa hay là dịp cho hai gia đình chính thức gặp nhau."

Mẹ tôi nói: "Vậy thì sính lễ cũng nên chuẩn bị một chút, phong tục của quê mình đi đâu là phải có một con dê..."

Tôi nói: "Mẹ, ở chỗ này đi đâu tìm dê chứ, hướng hồ mua về rồi mẹ biết để đâu, sao có thể để trong nhà..."

Mr. Tô lại chọc tôi: "Mua ạ, cả dê, cần mấy con con sẽ mua. Còn gì khác không ạ?"

Bố tôi lên tiếng: "Hết rồi, quê mình không nhiều phong tục lắm đâu."

Tôi quay đầu nhìn Mr. Tô, rồi thầm vuốt vuốt lưng anh. Ý muốn nói anh vất vả rồi, sau đó quay lại trừng mắt với bố mẹ.

Bố mẹ tôi tỏ ra khó xử. Mr. Tô bèn đánh mạnh lên chân tôi, nghiêm nghị nói: "Sau này đây chính là bố mẹ vợ của anh. Em còn dám cãi lời, không nghe theo bố mẹ, chộc tức họ, anh sẽ không khách khí với em đâu!"

Tôi há hốc miệng, rất lâu sau vẫn chưa thể hoàn hồn được.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.7

Trước lễ cưới, chúng tôi đi chọn váy cưới. Chiếc váy đầu tiên tôi ưng ý là một chiếc váy trắng có đính những hạt kim cương nhỏ. Lúc tôi mặc thử và bước ra ngoài, Mr. Tô cũng đã thay xong áo vest, đứng dựa bên bức tường đối diện đợi tôi.

Tôi đi tới trước mặt anh và nói: "Cổ áo hơi rộng một chút, vạt sau cũng dài quá, eo thì chặt tới nỗi suýt nữa không kéo được khoá lên. Bây giờ cả người em bị siết tới nỗi sắp bùng nổ tới nơi rồi..."

Anh ngắt lời tôi: "Anh muốn hôn em." Dứt lời, anh mặc kệ xung quanh còn những ai, đặt môi mình xuống.

Mr. Tô dẫn tôi tới tiệm "Thượng Hải Từ" mua xường xám. Bộ xường xám nào trông cũng đẹp mắt, nhưng giá cả thì không hề rẻ.

Tôi lén lút hỏi cô nhân viên: "Có bộ nào rẻ một chút không ạ?"

Cô ấy trả lời: "Có một bộ giá đặc biệt. Ban đầu khách đặt rồi nhưng hôn lễ đổi sang kiểu tây nên trả về. Chị có muốn thử không ạ?"

Tôi lập tức vui vẻ cầm nó đi thử, thế mà kích cỡ lại hoàn toàn phù hợp với tôi.

Tôi nói với Mr. Tô: "Lấy bộ này đi anh, đỡ phải đợi, mặc luôn là tốt nhất."

Mr. Tô nghi hoặc nhìn tôi: "Kiểu dáng này khá bình thường mà."

Tôi đáp: "Đâu có! Anh làm sao hiểu được mắt nhìn đồ của phụ nữ."

Anh thấy tôi kiên trì cũng ngầm chấp nhận.

Ngày tổ chức đám cưới, lúc đi mời rượu, tôi thay váy cưới rườm ra ra để mặc bộ xường xám. Bấy giờ tôi mới phát hiện mình và tất cả nhân viên phục vụ trong nhà hàng bị "đụng hàng", từ màu hoa đến kiểu dáng đều giống nhau y hệt. Trong sảnh tựa như có mấy chục cô dâu đang bung bê đĩa tất bật chạy khắp nơi.

Tôi há hốc miệng, mắt tròn mắt dẹt. Mr. Tô lắc đầu nói: "Mắt nhìn của đám con gái các em đúng là tương đồng đấy..."

Một phù dâu là bạn học của tôi lên tiếng: "Làm sao đây? Hay mặc lại váy cưới nhé?"

Mr. Tô chỉ cười không đáp, vẫn nắm chặt tay tôi, kéo tôi thẳng lưng ưỡn ngực đi vào trong hội trường.

Vì có anh nên dù mặc giống các cô gái kia bao nhiêu, tôi vẫn là cô dâu đẹp nhất thế gian này.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.8

Trước ngày cưới, chúng tôi còn đi chọn trang sức.

Trong tủ bày la liệt những loại ngọc và kim cương toả sáng rực rỡ. Tôi nói: "Em không cần đâu, em chỉ cần nhẫn cưới là được rồi. Lỡ như sau này nghèo lại không thể tùy tiện mang những thứ này ra ngoài bán lấy tiền."

Mr. Tô hỏi: "Có anh, sao em có thể nghèo được?"

Tôi: "Nhưng em muốn mình trở thành một người phụ nữ độc lập, em muốn có tiền để dành!"

Ngày hôm sau, Mr. Tô bèn mua một sợi dây chuyền vàng nhỏ xíu, bên trên khắc một hình vẽ tỉ mỉ, anh nói: "Này, vàng để dành của em đây."

Sau này cứ đến ngày kỷ niệm đám cưới của chúng tôi, quà dành cho tôi đều là sợi dây chuyền vàng.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.9

Tôi và Mr. Tô hẹn hò với nhau không bao lâu thì chị gái tôi đính hôn. Mr. Tô đưa tôi tới khách sạn, vừa định ra về thì bị ông cậu nhiệt tình của tôi kéo vào trong, tôi đành phải bấm bụng nói với cậu rằng anh là đàn anh cùng trường của mình.

Tất cả đàn ông đều bị kéo ngồi chung một bàn rượu, còn đám con gái chúng tôi thì ngồi uống nước ngọt và nói chuyện ở bàn phía sau.

Cậu tôi làm ở công ty môi giới hôn nhân, nhìn thấy một chàng trai không tệ thì có thói quen lập tức hỏi người ta đã kết hôn chưa. Cậu hỏi lần lượt một vòng, rồi hỏi tới Mr. Tô: "Cậu kết hôn chưa?"

Mr. Tô đáp: "Chưa ạ."

"Vậy tức là không có đối tượng nào muốn kết hôn phải không?"

Cậu tôi vốn dĩ chỉ định hỏi một câu trêu đùa vậy thôi, ai ngờ Mr. Tô đáp rất nghiêm túc: "Có rồi ạ."

Cậu tôi sửng người, ngay sau đó Mr. Tô chỉ tay về phía tôi và nói: "Là cô ấy."

Thế nên cậu trở thành người đầu tiên trong gia đình biết quan hệ giữa tôi và Mr. Tô. Sau này đến ngày cưới của chúng tôi, cậu nhất quyết muốn làm người chứng hôn.

Đứng trên sân khấu, cậu khoác vai Mr. Tô đang mặc bộ vest trắng thơm và nói: "Tôi mà nhìn nhầm cậu thanh niên này thì công ty môi giới của tôi cũng nên đóng cửa đi là vừa."

Cả hội trường cười ồ lên. Mr. Tô nắm tay tôi rất chặt, còn tôi thì nước mắt như mưa.

Ngày chúng tôi kết hôn, có một tiết mục gọi là bạn thân đặt câu hỏi. Một bác sĩ trẻ nhảy lên sân khấu hỏi Mr. Tô: "Trong hai người ai theo đuổi ai vậy?"

Hai chúng tôi đều đồng thanh nhận là mình.

Bác sĩ kia không chịu buông tha: "Bắt buộc phải chọn ra một người."

Tôi bịt miệng Mr. Tô lại và nói: "Là tôi, anh ấy là bác sĩ chữa trị cho tôi, chính tôi đã tán anh ấy trước."

Mr. Tô nhìn vài mắt tôi, nở nụ cười ngọt ngào, rồi lên tiếng: "Em có biết anh đã phải tốn bao nhiêu công sức mới đổi em thành bệnh nhân của anh không?"

Các bác sĩ bên dưới thi nhau huýt sáo, cả hội trường râm rang tiếng noi cười, bấy giờ tôi mới biết thì ra bác sĩ mổ chính cho tôi đáng lẽ sẽ là một người khác.

Người chủ trì còn chưa tuyên bố cặp vợ chồng mới được hôn nhau, thì tôi đã kiễng chân lên hôn chú rể của tôi rồi.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.10

Hôm đó đám cưới, đa phần các bà con thân thích đều say khướt, những ai còn tỉnh táo sẽ chịu trách nhiệm đưa các chú bác đã say về nhà.

Tôi và Mr. Tô ở đại sảnh khách sạn, đợi xe tới đón chúng tôi về nhà, tiện thể nói chuyện vì sao anh lại đòi đổi bệnh nhận để được chữa cho tôi.

Anh nói: "Anh chẳng giải thích được là vì sao, buổi sáng hôm đó em tới làm thủ tục nhập viện, anh chỉ lướt nhìn em một cái rất nhanh trong phòng làm việc, thể rồi bác sĩ Hồ nhận chữa cho em..."

Chúng tôi cứ ngồi trò chuyện như thế, chẳng mấy chốc hai tiếng đồng hồ đã trôi qua. Cho tới khi khách sạn dọn ảnh cưới vào, chúng tôi mới ý thức được rất có thể mình đã bị lãng quên.

Tất cả người thân và bạn bè đều đã về hết, di động và ví tiền của chúng tôi đều nhờ họ giữ cả, trên người chỉ còn độc bao lì xì mà bố mẹ tặng lúc kính rước.

Tôi nhìn về phía Mr. Tô, khuôn mặt ngượng ngập, cứng đờ. Tôi nói: "Em còn chưa tẩy trang, bây giờ cứ thế này thì phải làm thế nào?"

Anh nắm chặt tay tôi: "Bỏ chạy."

Chập tối hôm đó, anh đang trong bộ vest chú rể đường hoàng nắm tay một cô gái mặc lễ phục đỏ rực, tóc búi cao, lớp trang điểm đậm đã nhoè phần nào và đeo một bông hoa cưới trên đầu là tôi chạy trên quảng trường Vạn Đạt, ăn các món nổi tiếng của Thành Đô và xem một bộ phim với cặp vé tình nhân.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên và kỳ lạ của những người đi đường, chúng tôi đã trải qua ngày đầu tiên làm vợ chồng như thế.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.11

Dịp lễ tình nhân đầu tiên của chúng tôi sau khi kết hôn, Mr. Tô được mời tới đám cưới của một người bạn thời đại học. Rất nhiều các bạn học cũ từ Bắc chí Nam cũng có mặt. Buổi tiệc kéo dài từ trưa tới tận tối vẫn còn chưa tàn. Sau khi dọn hết các món ăn buổi trưa đi, họ lại bê một bàn thức ăn mới lên. Mọi người tiếp tục ăn uống và trò chuyện.

Tuy tôi có thể thông cảm, nhưng trong bụng lại khó chịu đôi chút. Mr. Tô gọi điện thông báo với tôi rằng buổi tiệc vẫn chưa kết thúc. Tôi có phần bức dọc, trả lời: "Vậy anh uống ít rượu thôi."

Tối đó chưa tới chín giờ, Mr. Tô được các bạn học dìu về nhà, khắp người toàn mùi rượu. Anh say đến bất tỉnh nhân sự, các bạn của anh giải thích rằng họ không ngờ trữ lượng của anh lại kém như vậy.

Tiến họ đi rồi, tôi vừa quay người đã được Mr. Tô ôm chặt vào lòng. Mùi rượu trên người anh vẫn nồng nặc, nhưng ánh mắt anh thì sáng rực, tỉnh táo.

Tôi hỏi: "Anh chưa say sao?"

Anh đáp: "Còn chưa cùng em đón lễ tình nhân, sao anh dám say?"

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.12

Từ khi mấy lần mắc bệnh, cứ cách một khoảng thời gian tôi lại tới Ung Hoà Cung* bái phật. Mr. Tô vốn dĩ không tin thần phật, nhưng vì muốn ở bên tôi nên anh vẫn đi cùng.

Nhìn tôi hết thấp hương lại khăn vái, lúc ra anh hỏi: "Em cầu gì vậy?"

Tôi đáp: "Cầu phát tài, cầu may mắn, cầu con cái."

Anh nhìn tôi, hờ hững đáp: "Vậy thì không cần cầu đâu, mấy thứ đó anh đều có." (Sinh con? Anh cũng có? Tôi ôm mặt...)

Mùa hè đến, tôi gọt dưa hấu, gọt xong, dao lên hạ xuống, bất cẩn làm mất một mảng thịt ở ngón tay trở của mình.

Mr. Tô đưa tôi đi cấp cứu khâu vết thương. Bởi vì vết thương không quá nghiêm trọng, hơn nữa nếu tiêm thuốc tê sẽ rất đau nên bác sĩ thương lượng với tôi: "Dù sao cũng chỉ có hai mũi thôi, hay là chúng ta cứ khâu không thuốc tê nhé?"

Hôm đó đầu óc tôi như bị lừa dối, ngờ ngẩn đồng ý không chút do dự.

Khoảng khắc đầu kim thép đâm vào da thịt, tôi liều mạng bấu chặt tay Mr. Tô. Anh mở rộng cánh áo khoác, kéo mặt tôi ấn vào lòng, một tay kia dùng sức ôm chặt lấy bả vai tôi.

Khâu xong hai mũi, tôi nhẩn nhẹn không dám hét to, đau khổ ngẩng đầu lên từ trong lòng anh, nhưng lại nhìn thấy anh hai mắt ửng đỏ.

Tôi đang đau tưởng chết, lúc này lại phì cười thành tiếng: "Này, anh là bác sĩ đấy, ngày nào cũng nhìn các bệnh nhân khác chảy máu đằm đằm, trái tim đáng nhẽ cứng rắn lắm chứ?"

Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống, anh đáp: "Họ đều không phải là em."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.13

Trong Wechat của Mr. Tô hầu hết toàn là nick của các bệnh nhân anh từng phẫu thuật.

Có một hôm anh đi kiểm tra phòng bệnh, di động trên bàn cứ kêu suốt. Tôi cầm lên xem thì thấy có đến năm, sáu tin nhắn Wechat chưa được đọc, ngay trên màn hình hiển thị một dòng tin nhắn nhắc nhở anh phải ăn uống điều độ, chú ý nghỉ ngơi.

Người gửi tin nhắn có hình đại diện là một cô gái trẻ.

Trong lòng tôi hơi nóng lên rồi, nhưng vẫn đặt điện thoại về chỗ cũ.

Sau khi trở về anh kiểm tra Wechat, còn chẳng buồn xem nội dung đã đặt qua một bên.

Tôi hỏi anh với giọng điệu "chua nồng": "Sao anh lại không đọc thế? Lỡ như người ta có chuyện gì muốn tìm anh rồi sao?"

Anh vừa ăn cơm vừa trả lời tôi: "Là con gái của bệnh nhân."

"Vì sao cô ấy lại hỏi han anh ầm ập thế?"

Anh ngẩng đầu lên: "Em xem rồi à?"

Tôi nói tiếp: "Cô ấy thích anh đúng không? Anh không nói là mình có bạn gái rồi à?"

Anh đẩy di động tới trước mặt tôi, nửa tháng nay cô gái đó hầu như ngày nào cũng gửi tới mấy tin nhắn nhưng anh chưa hề trả lời lấy một tin.

"Giải thích có lúc sẽ càng khiến người ta suy nghĩ nhiều, hoặc cảm thấy mình vẫn còn có cơ hội. Chi bằng anh thẳng thừng tảng lờ, tới khi cô ấy cảm thấy nhạt nhẽo sẽ tự từ bỏ thôi."

Lúc đó tôi không hiểu, cảm thấy đáng lẽ Mr. Tô nên giải thích với đối phương rõ ràng rằng mình có bạn gái rồi.

Về sau ở trong ký túc xá có một em gái theo đuổi một anh nam sinh. Nam sinh kia tuy nói rằng mình đã có bạn gái nhưng vẫn trả lời từng dòng tin nhắn của em ấy. Ngoài miệng bảo từ chối nhưng lời nói lại uốn lượn uyển chuyển, hại em ấy đến nay vẫn không thể từ bỏ.

Bấy giờ tôi mới ý thức được cách giải quyết của Mr. Tô đúng đắn đến nhường nào.

Về sau, có lần chúng tôi đi dạo phố hoa, vô tình gặp cô gái từng theo đuổi anh. Cô ấy tươi cười rạng rỡ chào hỏi Mr. Tô giống như một người bạn lâu ngày không gặp, không hề có chút gượng gạo nào. Đến lúc tạm biệt, cô ấy nói với tôi: "Bác sĩ Tô quả là người đàn ông không cho cô gái khác chút khe hẹp nào để len vào."

Tôi quay đầu nhìn Mr. Tô, lòng hiểu rằng, mọi khe hẹp trong lòng anh đều đã dành cho tôi cả rồi.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.14

Một buổi tối, tôi tới bệnh viện đưa đồ cho Mr. Tô phải trực ca đêm, bên ngoài trời đổ mưa, tôi nói với anh rằng tôi đang đợi anh trước phòng cấp cứu.

Đúng lúc đó xe cấp cứu đẩy một người máu thịt nhầy nhụa tới.

Tôi sợ hết hồn đến nỗi đứng đực ra tại chỗ, một giây sau tôi định bật khóc, quay đầu bỏ chạy thì cả người được kéo vào một vòng ôm vững chãi.

Mr. Tô đứng từ xa đã nhìn thấy chiếc xe cấp cứu xuất hiện, đoán chừng nó sẽ làm tôi giật mình nên anh lao đến như bay.

Anh lấy quần áo trên người bao lấy đầu tôi, đưa tôi rời khỏi nơi ấy.

Hôm đó đúng nửa đêm, tôi giật mình tỉnh giấc khỏi một cơn ác mộng. Tôi lần tìm di động, muốn gửi cho anh một tin nhắn Wechat.

Không ngờ đúng lúc này di động rung lên, là tin nhắn Mr. Tô gửi đến: Nếu gặp ác mộng thì gọi điện anh nhé.

Giây phút đó, lần đầu tiên tôi tin rằng trên đời này đích thực có thần giao cách cảm.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.15

Tôi là người gặp phải chuyện gì cũng rất kích động, thường xuyên treo những câu này bên miệng: Đáng yêu chết đi được! Ngon chết đi được! Cảm động chết đi được! Đẹp chết đi được!

Mỗi lần tôi gào thét ỉn ỏi như vậy, Mr. Tô đều nhìn tôi với khuôn mặt bình tĩnh và nói: "Không chết được đâu, anh chữa được hết."

Tôi hỏi: "Chẳng phải anh chỉ có thể chữa bệnh cho các bệnh nhân ngoại lồng ngực thôi sao?"

Anh nói: "Đó là đối với người khác, còn với em, anh có hàng vạn cách để khiến em không thể chết được."

haiz, thật đúng là một anh chàng không biết nói mấy lời lãng mạn.

Từ nhỏ, tôi đã là một nữ sinh sức lực sung mãn, khi vật tay với nam sinh hầu như chưa bao giờ thua. Trước kia khi đi chơi với cô bạn thân, lúc nào tôi cũng là người giúp cô ấy vịn nắp chai.

Có lần tôi và người bạn thân cùng Mr. Tô đi ăn cơm với nhau. Cô bạn tiện tay đưa chai nước cho tôi vịn. Tôi còn chưa đỡ kịp, Mr. Tô

thẳng thừng đón lấy, vừa vắn vừa nói: "Làm sao cô ấy vắn được chứ."

Tôi lập tức giả vờ biến thành một con thỏ trắng yếu ớt.

Cô bạn kia liếc xéo tôi một cái rồi nói: "Bình thường cậu giả vờ kiểu gì vậy? Vác bao gạo cả chục cân cũng chẳng hề hấn gì với cậu mà, đúng không?"

Tôi lắc đầu nói: "Bớt nói linh tinh đi, mình vốn là người yếu đuối mà."

Cô bạn làm mặt chịu không nổi rồi nói với Mr. Tô: "Anh mở mắt to ra mà nhìn, Vy Vy nhà anh là ảnh hậu..."

Cô ấy còn chưa nói xong, Mr. Tô đã đáp lại một câu: "Ừm, tôi trao giải mà."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.16

Tôi vừa hay đi đường vừa nghịch điện thoại, mỗi lần tới bậc thềm trước cửa nhà thường bị vấp. Thường ngày, tôi chẳng sợ gì, kết quả đến một lần nọ tôi thực sự ngã sấp mặt xuống, vô cùng thê thảm.

Tôi ở nhà nghỉ ngơi hai hôm, khi ra ngoài trở lại, tôi nhìn thấy bên cạnh bậc thềm có thêm một cái dốc.

Tôi gọi điện nói với Mr. Tô: "Quản lý khu nhà thật là chu đáo, sợ em vấp ngã lần nữa."

Xung quanh Mr. Tô có vẻ khá ồn ào, anh nói được vài câu là ngắt máy.

Tôi đi chưa được vài bước thì gặp một bà cô sống ở tầng trên. Bà ấy nhìn tôi rồi nói với vẻ rất kinh ngạc: "Ấy, nhà con có em bé rồi à?"

Tôi đáp: "Đâu có đâu ạ."

Bà cô làm mặt khó hiểu: "Mr. Tô nhà con hôm qua tìm người làm một đường dốc bằng xi măng. Mọi người hỏi cậu ấy vì sao, cậu ấy nói trong nhà có một em bé đi đường không được nhanh nhẹn cho lắm."

Tôi bối rối tới độ không biết tiếp lời ra sao nữa.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.17

Mr. Tô tới Thâm Quyển tham dự hội nghị, chuyển bay trở về gặp phải một cơn gió lớn với cường độ mạnh dưới mặt đất, máy bay tìm cách hạ cánh nhưng không thành công, đành phải tiến đến sân bay dự bị ở tỉnh Hà Nguyên.

Mr. Tô gọi điện về cho tôi và nói: "Vợ à, thời tiết không chiều lòng người cho lắm. Giờ anh đã hạ cánh xuống Hà Nguyên, có lẽ phải đợi thêm vài tiếng nữa mới có thể bay về."

Lúc đó nghe xong tôi vô cùng căng thẳng. Tôi lập tức lên mạng đọc tin tức về chuyến bay, biết được mười mấy chuyến bay không thể hạ cánh được vì gió quá mạnh."

Sáu tiếng đồng hồ sau, gió mạnh qua đi, máy bay bình an hạ cánh. Tôi đứng ngoài sân bay đợi anh. Anh vừa đi ra, tôi đã nhào vào lòng anh, ra sức dụi dụi mắt.

Anh nói: "Không sao đâu em, không sao rồi."

Bên cạnh có một đôi tình nhân khác vừa gặp mặt nhau, hai người đang khóc nức nở.

Tôi cũng tèm lem mặt mũi nói: "Anh cũng sợ lắm phải không? Có phải trong đầu anh toàn nghĩ đến chuyện bắt trắc không?"

Anh xoa đầu tôi và nói: "Không đâu, chỉ là lần đầu tiên trong cuộc đời anh cảm thấy may mắn vì em không ở bên cạnh anh."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.18

Tôi bị cảm nặng, cứ hắt xì hơi và chảy nước mũi rùng rùng. Ngày hôm sau Mr. Tô lại có một buổi hội nghị giao lưu khá quan trọng, tôi chuyển gối và chăn của anh sang một phòng ngủ khác, tránh để anh bị lây.

Anh nấu cho tôi một bát canh gừng, ép một cốc nước lê, rồi trông đến khi tôi ngủ thiếp đi.

Nửa đêm mũi tắt tịt, tôi bật đèn ngòai dậy, nhìn thấy bên cạnh giường để một cốc nước và một hộp khăn giấy.

Tôi quay người, phát hiện anh đang nằm ngủ ngay cạnh mình.

Vào giây phút đó, tôi chợt thấy ở bên anh cả đời này vẫn chưa đủ.

Có lần đang trên đường đi làm về thì tôi mắc tiểu, tôi lao như bay trên đường, vừa mở cửa liền xông thẳng vào nhà vệ sinh. Không ngờ Mr. Tô nhanh chân chặn ngay cửa nhà vệ sinh, chống tay lên cạnh cửa, cười tí mắt nhìn tôi: "Hôn anh một cái đi rồi anh cho em qua."

Tôi mắc đến độ mặt mũi méo xệch, vội vàng thơm anh một cái.

Anh nói: "Chưa đủ chân thành..."

Tôi nghiêm túc hôn anh thêm lần nữa.

Bấy giờ anh mới từ tốn nói: "Vợ yêu à, toilet nhà chúng ta bị tắc, thợ đang sửa chữa bên trong."

Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi biết thế nào là tuyệt vọng.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.19

Năm đầu tiên về sống chung, tôi kiểm tra ra trong vách ngăn trước ngực tôi có một khối u khá nguy hiểm, ngay hôm đó Mr. Tô đã sắp xếp cho tôi nhập viện.

Một đêm trước ngày phẫu thuật, tôi biết được mức độ nguy hiểm của ca phẫu thuật lần này còn cao hơn ca phẫu thuật hồi đại học rất nhiều. Cho dù vô cùng tin tưởng các bác sĩ nhưng tôi vẫn len lén soạn một bức di thư trong di động, dặn dò Mr. Tô hãy cố gắng chăm sóc bố mẹ tôi nhiều hơn, chăm sóc cả cho chị gái sức khỏe không được tốt của tôi, còn hy vọng anh mỗi dịp lễ tết có thể về thăm họ, hằng năm nhớ dẫn họ đi kiểm tra sức khỏe định kỳ...

Ca phẫu thuật lần đó diễn ra rất thành công. Sau khi tỉnh lại, tôi mở điện thoại, định xóa bức di thư đó đi. Ai ngờ tôi phát hiện, phía cuối có thêm một dòng chữ: Chúng ta mãi luôn bên nhau, được không?

Tôi cắn chặt một góc chăn, lặng lẽ nằm khóc rất lâu.

Sau phẫu thuật đó, tôi nói với anh ấy: "Kiếp sau anh có tìm vợ thì trước đó nhớ phải đưa đi khám sức khỏe tổng quát, nếu không vợ phải một cô vợ bệnh tật thì vừa tốn tiền vừa tốn sức."

Anh nhét cặp nhiệt độ vào trong áo tôi, rồi xoa đầu tôi: "Kiếp sau nhớ vẫn phải làm vợ anh, anh có tiền, cũng có sức."

Một người trải qua đêm đầu tiên sau ca phẫu thuật đầy khó chịu như tôi, giây phút lập tức nước mắt rơi lã chã.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.20

Lần đầu tiên thực hiện ca phẫu thuật tràn khí màng phổi trong cuộc đời, đến tận ngày trước khi mổ tôi mới nói cho bố mẹ biết. Một mình tôi ngồi trong phòng làm việc của bác sĩ, nghe hết những cam kết trước khi mổ đáng sợ đó. Có vô số khả năng sẽ xảy ra sự cố ngoài ý muốn, còn bệnh viện thì bắt buộc phải thông báo rõ ràng và đầy đủ tất cả những khả năng ấy đến bệnh nhân.

Về sau nếu không nhờ sự xuất hiện của Mr. Tô, tôi nghĩ tôi thật sự sẽ bị vị bác sĩ thực tập kia dọa cho hết hồn.

Sau này, khi tôi và Mr. Tô đã đến với nhau, anh hỏi tôi: "Vì sao lúc đó em không để bố mẹ cùng tới bệnh viện?"

Tôi đáp: "Có lẽ từ nhỏ đến lớn, em đã quen với việc một mình đối mặt với mọi chuyện rồi chẳng?"

Anh nhìn tôi, bình tĩnh nói: "Sự kiên cường của em chưa chắc đã khiến bố mẹ dễ chịu hơn."

Lúc tôi thực hiện ca phẫu thuật thứ hai, bố mẹ ở bên cạnh tôi từ rất sớm, ngày nào cũng đứng cười tí mắt trước giường bệnh của tôi. Ban ngày khi Mr. Tô đi khám bệnh, họ sẽ mua cơm cho tôi và gọt hoa quả.

Tôi có phần không quen với sự chăm sóc này, bèn nói với bố mẹ: "Thời tiết nóng nực thế này, bố mẹ đừng đến bệnh viện nhiều, dễ bị cảm nắng lắm."

Mẹ tôi nói: "Lúc nhỏ vì chị gái con nên bố mẹ không chăm sóc chu đáo được cho con, bây giờ muốn ở bên con nhiều hơn."

Bố tôi nói: "Dù sao bố mẹ cũng rảnh rồi, không có việc gì làm mà."

Buổi tối, đợi họ về rồi, người thân của bệnh nhân giường bệnh mới nói với tôi: "Bố mẹ cháu sáng nào cũng đứng khóc bên ngoài cửa phòng rất lâu rồi mới đi vào, nói rồi cuộc mình đã làm chuyện gì tội nghiệt mà khiến hai đứa con chịu đủ giày vò như vậy."

Tôi nghe xong, không tìm được hai hàng nước mắt, Mr. Tô nhẹ nhàng ôm lấy tôi và nói: "Bây giờ đã hối hận vì năm xưa quá kiên cường chưa?"

Tôi lắc đầu: "Sao em có thể nhẫn tâm để bố mẹ phải hai lần nghe cái cam kết trước mổ đáng sợ ấy được. Của chị gái mười năm trước, của em mười năm sau, e rằng đã kích họ mất."

Tôi hỏi tiếp: "Còn anh, vẫn gắng gượng được chứ?"

Mr. Tô kéo tay tôi tới bên môi rồi nói: "Có em bên cạnh, chuyện gì anh cũng chống đỡ được hết."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.21

Liên tục phải thực hiện mấy ca phẫu thuật, những năm đó tôi gần như sụp đổ. Mr. Tô nói với tôi: "Hãy tin rằng những gì ông trời dành cho em nhất định đều là những thứ tốt nhất. Biết đâu cửa ải này vốn định sẵn em phải rời khỏi nhân gian thì sao? Nhưng em lại chỉ nhận được một nhát dao. Biết đâu cửa ải này vốn định sẵn em sẽ trở thành người thực vật thì sao? Nhưng bây giờ em vẫn chạy nhảy vui vẻ. Biết đâu cửa ải này vốn định sẵn em sẽ bị bại liệt thì sao? Nhưng bây giờ em sắp khỏe hơn cả anh rồi."

Tôi nghe xong lập tức phì cười. Nếu không có ca phẫu thuật ấy, tôi đã chẳng gặp được anh.

Thế nên tôi tin. Bất luận cửa ải này vốn dĩ ra sao, tôi biết rằng, ông trời đã dành cho tôi những điều tuyệt vời nhất rồi.

Sau khi thực hiện xong ca phẫu thuật tuyệt vú, ngực tôi lưu lại một vết sẹo mờ mờ. Có lần trùng hợp đi ăn cơm cùng đồng nghiệp của Mr. Tô, tôi tiện hỏi xem làm cách nào để các vết sẹo mờ đi thật nhanh.

Họ dạy tôi một vài cách, sau đó hỏi tôi: "Vết mổ tràn khí màng phổi lần đó hồi phục thế nào rồi? Bây giờ còn nhìn rõ không?"

Tôi nói: "Không còn rõ nữa! Là anh khâu cho tôi phải không? Tay nghề tuyệt quá!"

Anh ấy trả lời: "Là bác sĩ Tô khâu đấy. Vốn dĩ đây là ca phẫu thuật liên tiếp, anh ấy không phải phụ trách việc khâu vết thương, nhưng anh ấy vẫn kiên trì tự làm. Sau ca phẫu thuật, tôi hỏi anh ấy nguyên nhân, anh ấy nói rằng vị trí của vết mổ hướng lên phía trên, lúc cô mặc áo tắm rất có thể sẽ lộ ra ngoài. Dù sao cũng là con gái, sau này lành lại cô sẽ cảm thấy buồn lòng."

Tôi quay đầu sang nhìn Mr. Tô đứng bên cạnh mình, không tìm được long lanh nước.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.22

Hồi nhỏ vì chị gái bị bệnh, bố mẹ tôi đưa chị đi khắp nơi cầu cứu các bác sĩ, còn tôi thì được gửi ở nhà một người thân.

Lúc đó, bố mẹ chuẩn bị cho tôi một chiếc balo nhỏ xíu. Ngày nào tôi cũng phải sắp xếp gọn gàng balo, sẵn sàng đợi người họ hàng ấy tới đón mình đi bất cứ lúc nào.

Đây đã trở thành thói quen của tôi rất nhiều năm về sau.

Năm đầu tiên kết hôn, tôi vẫn có thói quen cất tất cả đồ đạc cần thiết vào một chiếc balo nhỏ. Mr. Tô nhìn thấy thế, không hiểu, bèn hỏi tôi: "Em chuẩn bị đi chạy nạn đấy à?"

Tôi kể cho anh nghe câu chuyện quá khứ của mình. Sau này anh đặc biệt mua cho tôi một chiếc tủ để đặt chiếc balo nhỏ của mình. Anh nói: "Rồi sẽ có một ngày em tình nguyện lấy những món đồ đó ra."

Kỷ niệm hai năm ngày cưới, Mr. Tô mua bánh ga tô và hoa cho tôi.

Tôi đưa anh tới phòng ngủ, mở cánh cửa tủ quần áo ra, xếp gọn gàng tất cả những đồ dùng trong balo vào tủ.

Đáy mắt anh đỏ lên trong phút chốc, anh nói: "Vy Vy, cảm ơn em đã chấp nhận để anh bước vào trái tim em."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.23

Hồi nhỏ không có bố mẹ ở bên cạnh thường xuyên nên tôi rất nhát gan. Có lần tôi ra con đường trước nhà bà nội chơi đùa rồi bị một chiếc xe đạp đâm rách đầu. Người đó còn gào lên với tôi rất hung dữ. Tôi sợ hãi nép mình vào vệ đường, trên trán máu đang rỉ xuống, nhưng miệng vẫn không ngừng nói câu "xin lỗi".

Sau này khi tôi và Mr. Tô đến với nhau, có lần ngồi tàu điện ngầm, chai nước khoáng trong tay tôi không cẩn thận rơi xuống một vị khách kế bên. Tôi đang định nói xin lỗi thì Mr. Tô kéo tuột tôi ra sau lưng, rồi xin lỗi đối phương.

Tôi nhìn bóng anh qua ô cửa sổ của tàu điện ngầm, áp mặt lên lưng anh, rấm rứt khóc như một con ngốc.

Tôi nghĩ có lẽ đấy chính là cảm giác hạnh phúc khi có người để nương tựa và dựa dẫm chẳng?

Có thể vì lúc nhỏ tôi sống không ổn định nên sau này khi đi làm tôi rất thích tiết kiệm tiền.

Tôi chia tiền vào những chiếc thẻ khác nhau và cất giữ. Mr. Tô hỏi: "Cái gì em cũng không nỡ mua thì tiết kiệm tiền có ích gì chứ?"

Tôi nói: "Để làm một con người độc lập. Lỡ như anh làm em nổi giận, em có thể vung tiền mua một chiếc vé máy bay rồi bỏ đi biệt tích, tới khắp các góc ngách trên thế giới này mặc sức vui đùa, khi nào hết giận sẽ quay lại tìm anh."

Anh buông một tiếng thở dài. Sau này anh đặt một chiếc lì xì rất lớn vào ngăn kéo, mỗi tháng lại nhét một ít tiền vào đó, trên lì xì viết một dòng chữ: Khoản tiền xả stress.

Tôi tròn tròn mắt kinh ngạc.

Anh nói: "Phải giận dữ với một ai đó đã quá đáng thương rồi, nếu còn không thể thoải mái ra ngoài vui chơi theo đúng ý nguyện của mình thì lại càng khổ sở hơn. Anh không nhét quá nhiều tiền vào đó cho em đâu, em phung phí hết thì nhớ quay lại nhà tìm anh."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.24

Y tá trưởng trong khoa của Mr. Tô là một chị gái có tính cách rất cởi mở, mỗi lần tới khoa của anh, các bác sĩ trẻ đều rất thích nói chuyện cười đùa với chị ấy.

Trước kia Mr. Tô không hiểu phong cách của chị y tá, đã bị chị ấy cưỡng ép phải khoác tay hai lần.

Sau này thân thiết hơn một chút, mỗi lần nhìn thấy chị gái đó định lao tới, anh đều lảng lạng lùi về phía sau một bước và nói: "Em có gia đình rồi."

Về sau, chuyện này đồn thổi khắp trong ngoài khoa, câu cửa miệng của các bác sĩ và y tá đều là: "Tôi có gia đình rồi."

Tôi và Mr. Tô ngồi tàu cao tốc tới Hàng Châu, ở ghế bên cạnh có một cô gái tóc ngắn đeo sau lưng chiếc guitar, ăn mặc cũng rất cá tính, toát ra vẻ đặc biệt ngầu.

Tôi và cô gái ấy nói chuyện bang quơ với nhau vài câu. Biết được tôi là tác giả viết tiểu thuyết, cô ấy nói với vẻ rất phấn khích: "Chúng ta trao đổi Wechat đi."

Rõ ràng Mr. Tô đang ngồi đọc báo chăm chú, bỗng giờ tay rút điện thoại di động của tôi, nói với người ta: "Cô ấy là người đã có gia đình rồi."

Tôi ngây người giây lát, rồi lập tức hiểu ra ý tứ của Mr. Tô. Tôi quay đầu nói nhỏ với anh: "Anh không nhìn ra người ta là một cô gái à?"

Anh ngáp ngừng giây lát rồi trả lại điện thoại di động cho tôi, còn hỏi người ta: "Số điện thoại nhà có cần để lại luôn không?"

Tôi quả thực bị anh đánh bại hoàn toàn.

Thật ra tôi là một người lơ đãng, đồ đạc trong nhà thường xuyên vứt lung tung, có rất nhiều món đồ bỗng dung mất tích một cách vô duyên vô cớ.

Có hôm, tôi và Mr. Tô cùng thay ga giường, đột nhiên tôi phát hiện chiếc nhẫn cưới của mình ở khe giường. Tôi lao tới như bay nhặt nó lên, định lén lút giấu đi, ai dè vẫn bị Mr. Tô nhìn thấy.

Anh nheo mắt nhìn tôi và nói: "Em tự qua đây nộp mạng hay để anh qua đó áp giải em?"

Tôi nằm úp mặt lên giường, vẻ mặt ảm ức lắm, sau đó bị anh phát một cái vào mông.

Mật khẩu di động của Mr. Tô là 1004, có lần tôi nằm ườn trên sofa dịch di động của anh, nhân tiện hỏi luôn: "Vì sao anh lại sử

dụng con số kỳ lạ đó?"

Mr. Tô nhăn mặt nói: "Anh cho em thêm một cơ hội nữa, nghĩ lý lại xem là vì sao?"

Tôi nghĩ suốt nửa ngày, tính luôn cả sinh nhật của bố mẹ tôi và bố mẹ anh nhưng vẫn không nghĩ ra.

Anh ấn tôi xuống sofa, đánh vào mông tôi mấy phát rất đau.

Ngày 4 tháng 10 là kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.25

Dịp tết nguyên đán, tôi tới nhà một người thân, bị chú chó con của nhà đó cắn xước tay, Mr. Tô kiên quyết muốn đưa tôi đi tiêm phòng dại.

Sau khi tới trung tâm Kiểm soát và Phòng ngừa bệnh dại, tôi mới biết người bị chó cắn vào những dịp tết đến xuân về thế này không hề hiếm. Ngoài hành lang kín đặc toàn người là người, các y tá yêu cầu người nhà bệnh nhân ngồi bên ngoài đợi.

Kết quả là vắc xin ở phòng bệnh không đủ, phải tới kho lấy thêm, tôi nhường suất của mình cho một đứa bé.

Sau khi đứa bé được tiêm phòng xong, cô y tá ra ngoài hành lang gọi to: "Người thân của cháu bé qua đây một lát."

Mr. Tô là người đầu tiên đi đến, cô y tá nhìn anh với vẻ nghi hoặc rồi nói: "Anh là người đưa đứa bé đến đây sao?"

Mr. Tô trả lời rất chắc chắn: "Đúng vậy."

Cô y tá quay người chỉ vào đứa bé và hỏi anh: "Đây là con anh à?"

Anh đánh mắt nhìn vào phòng, chỉ vào tôi rồi thản nhiên trả lời: "Đứa bé đằng kia là con tôi."

Mọi người đứng ngoài hành lang ai nấy đều bày ra biểu cảm kinh ngạc, chỉ có mình tôi ngồi bên trong cười haha với anh, trông ngốc nghếch không tả.

Đồng nghiệp của Mr. Tô và gia đình tôi ở cùng một tòa nhà. Một hôm, hai nhà chúng tôi một trước một sau đi vào trong thang máy. Mẹ của anh đồng nghiệp vừa hay cũng ở đó, bèn băng quơ trò chuyện cùng anh: "Cháu đúng là một người tài giỏi đấy, mà nghe nói vợ cháu không được xinh lắm."

Hôm đó tôi vừa làm mí mắt và xăm mày, mặt xưng như heo con, được bịt kín mít. Tôi chỉ yên lặng đứng trong một góc. Nghe xong câu này, tôi cũng không thể trả lời lại, đành ôm bụng tức tối.

Mr. Tô liếc mắt nhìn tôi, mỉm cười không nói gì.

Thang máy tới nơi, tôi hậm hực tiến về phía trước, Mr. Tô giờ tay nắm chặt lấy tôi giữa đám đông, rồi nói với một tông giọng rất cao: "Về nhà thôi, người đẹp."

Tất cả mọi người trong thang máy đều sửng lại, mẹ của người đồng nghiệp tỏ ra rất ngỡ ngàng.

Sau này tôi hỏi anh: "Trong lòng anh, em thật sự là một người đẹp sao?"

Một tay anh di chuột chơi game, một tay vỗ vỗ đầu tôi và trả lời rất nghiêm túc: "Không xấu."

Tôi làm ra mặt đau thương, đang chuẩn bị bỏ đi thì nghe thấy anh bật ra thêm một câu nữa: "Có xấu cũng chỉ anh được phép chê thôi."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.26

Dưới tầng có một bà cô ngày nào cũng kéo căng cổ họng ca bài Đường núi mười tám vòng, hát từ sáng tới tối. Cao độ dọa người đó gần như không giây phút nào ngừng nghỉ. Tôi không thể sáng tác được và Mr. Tô cũng không thể tập trung làm việc.

Tôi nói: "Hay là xuống nhà nói chuyện đi."

Mr. Tô đáp: "Bỏ đi."

Khoảng thời gian đó vừa hay thịnh hành phong trào "Toàn dân hát karaoke.", tôi thật sự tức đến không chịu nổi nữa, thế là cũng bắt đầu ca bài Đến chết vẫn cứ yêu tôi thích nhất.

Sau khi tôi hát liên tục một buổi chiều, bà cô ở tầng dưới chạy lên gõ cửa, nghiêm giọng nói: "Nhà cháu hát bé một chút, nhà cô còn có trẻ nhỏ đang học bài."

Tôi vốn định xông tới lý luận với bà ấy, nhưng Mr. Tô đã giữ đầu tôi, chặn lại phía sau lưng anh. Còn anh thì nghiêng mặt nhìn bà cô với vẻ áy náy, trả lời: "Chúng ta thông cảm lẫn nhau, đưa bé nhà cháu đang trong thời kỳ nổi loạn."

Tôi đứng sau lưng anh, cười tới nỗi gần như tắt thở.

Từ đó về sau, tôi không bao giờ nghe thấy tiếng hát Đường núi mười tám vòng từ tầng dưới vọng lên nữa.

Ngày đầu tiên "bà dì" của tôi đến, có một người bạn học từ nơi khác tới chơi, nói muốn cùng tôi đi mua sắm. Tôi đau lưng và đau bụng ê ẩm nhưng vẫn cùng cô bạn ấy đi dạo suốt một ngày trời.

Sắp đến giờ ăn tối, Mr. Tô gọi điện thoại tới, hỏi tôi đang ở đâu, nói muốn cùng ăn cơm với tôi.

Nhiệt độ trong nhà hàng khá cao, ai nấy đều gọi món đá bào hoa quả. Tôi đang do dự không biết có nên gọi theo hay không thì Mr. Tô rút thực đơn đi, nói với người phục vụ: "Cho cô ấy một cốc trà táo đỏ nóng."

Người bạn của tôi hỏi: "Nhà hàng nóng như vậy, sao còn uống trà?"

Tôi đang định lên tiếng thì nghe thấy Mr. Tô nói: "Đi dạo cả ngày rồi, cần bổ sung thêm máu cho cô ấy."

Tôi mặt đỏ tía tai: "..."

Ngày thứ hai "bà dì" của tôi đến, tôi liền uống một cốc sữa chua lạnh. Ngay sau đó báo ứng tới liền, bụng đau quặn tới mức tôi phải lăn qua lăn lại trên giường.

Tôi nhắn tin Wechat cho Mr. Tô: Bà dì chết tiệt! Đau bụng! Đau bụng!

Mr. Tô: Anh sẽ về ngay.

Tôi: Anh về thì giải quyết được gì chứ?

Mr. Tô: Tạo ra một Tô Bảo Bảo, thế là mười tháng sau sẽ không còn đau nữa.

Tôi: Em hết đau bụng rồi.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.27

Mr. Tô là một người rất ưa sạch sẽ, ngăn nắp. Ở nhà, chúng tôi có tủ đựng quần áo của riêng mình. Quần áo của anh luôn được gấp chỉnh chu, hơn nữa quần áo theo từng mùa còn được phân loại đâu ra đấy. Tôi thì sống tạm bợ, bừa bãi đã quen, quần áo cứ nhét loạn cả lên.

Có một lần vào dịp cuối tuần, chúng tôi hẹn nhau chiều sẽ đi trượt tuyết, Mr. Tô giúp tôi cất quần áo đã giặt sạch vào tủ. Kết quả, mãi một lúc lâu vẫn chưa thấy anh ra khỏi phòng thay đồ.

Tôi đi vào tìm anh, liền thấy anh đang ngồi bệt dưới sàn nhà gấp quần áo, bên cạnh là đống quần áo chất lên như một ngọn núi nhỏ của tôi.

Tôi nói : "Sao anh lại lôi quần áo của em ra?"

Anh chẳng buồn đoái hoài tới tôi, vừa gấp vừa trả lời: "Vốn dĩ anh định giúp em cất quần áo vào tủ rồi đi ngay. Kết quả vừa mở tủ, chỗ quần áo này đã tự động lăn ra ngoài. Anh nghĩ có lẽ anh gặp vận hạn đấy..."

Tôi cười ngặt ngoẽo, không đứng dậy nổi nữa.

Mỗi lần viết bản thảo, tôi thường ngồi trước máy tính rất lâu. Lâu dần, cả vai và cổ đều đau nhức. Dưới tầng mở một cửa hàng mát-xa, tôi kêu gào với Mr. Tô đòi đi tìm một thợ mát-xa nam để hưởng thụ.

Mr. Tô nói: "Anh cũng có thể xoa bóp cho em."

Tôi đáp: "Bàn tay của anh quý giá lắm, còn phải cầm dao cứu người nữa."

Hôm sau khi đi làm về, tôi phát hiện trong phòng khách có thêm một chiếc ghế mát-xa, có thể tác động đồng thời tới vùng cổ và vùng eo, còn có thể làm ấm người. Tôi nhìn sang Mr. Tô, nét mặt kinh ngạc.

Anh bình thản nói: "Đây là thợ mát-xa nam số hai, ít , khỏe mạnh, tay nghề tốt, khuyết điểm là hơi cứng rắn, mỗi ngày tốt nhất chỉ nên sử dụng hai mươi phút."

Tôi: "Cứng như vậy liệu có đau không?"

Anh vén tay áo lên và nói: "Đã có thợ mát-xa nam số một cực kỳ dịu dàng."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.28

Bên cạnh cửa hàng mát-xa ở tầng dưới mở một tiệm đồ lót, bên trong ô cửa kính bày hai cô ma-nơ-canh rất xinh đẹp.

Có một hôm, tôi và Mr. Tô trên đường đi làm về cùng đi ngang qua đó. Tôi chỉ vào chiếc váy ngủ màu tím thêu ren trên người cô ma-nơ-canh và nói: "Em muốn có cái này!"

Mr. Tô nói: "Ngày mai tới mua."

Hôm sau, quả nhiên anh xách về một chiếc túi. Tôi hân hoan mở ra, nhưng phát hiện bên trong là một chiếc áo ngủ hoạt hình hoàn toàn bằng vải.

Tôi nói: "Không phải cái này, anh mua nhầm rồi! Em muốn có ren, có ren, em là thiếu nữ gọi cảm mà!"

Anh khoác chiếc áo ngủ mới lên người tôi, nét mặt hài lòng: "Đi ngủ đi, bé con hư đấy!"

Mấy hôm trước nhiệt độ hạ xuống, Mr. Tô đưa tôi đi mua áo lông vũ.

Chúng tôi đi dạo mấy tiếng đồng hồ vẫn không có thu hoạch gì. Anh nói: "Em thích kiểu dáng như thế nào?"

Tôi nói: "Em muốn một chiếc có mũ lông to xù xù ấy, ấm áp hay không không quan trọng!"

Sáng hôm sau, trong lúc tôi vẫn đang ngủ, anh gửi tới một bài báo: Trên góc phố Hàn Tiên hiếm hoi xuất hiện bóng một nữ cảnh sát giao thông. Trên bức ảnh đính kèm cùng bài báo, cô nữ cảnh sát đó đứng giữa gió bão, mặc một chiếc áo bông quân phục màu xanh lục có mũ lông.

Anh đánh một hàng chữ bên dưới bức ảnh: Em phải ra phố Hàn Tiên đi, làm cảnh sát giao thông có thể nhận được mũ miễn phí.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.29

Món đậu phụ xào thịt trong căng tin bệnh viện nơi Mr. Tô làm việc cực kỳ ngon, thi thoảng tôi lại nhờ anh mua một phần mang về.

Đậu phụ ở đó được bọc một lớp bột mỳ và rán qua, bên ngoài vừa thơm vừa giòn, nhưng thịt bên trong lại hơi ngấy, lần nào tôi cũng nhặt hết thịt ra.

Có hôm mở hộp cơm, tôi nhìn thấy một hộp đầy áp đậu phụ, tôi hỏi Mr. Tô: "Thịt đâu anh?"

Anh nói: "Anh đã nói với người bán là chỉ cho đậu phụ."

Tôi nói: "Thế người ta không hỏi anh vì sao không ăn thịt à?"

Anh trầm mặc giây lát rồi noi tiếp: "Thế nên chúng ta phải gia tăng tốc độ, để anh nói là: Vợ cháu có bầu rồi, không muốn ăn thịt..."

Tôi: "..."

Để được ăn hộp đậu phụ, cái giá này quả thật là...

Mr. Tô không thích sầu riêng, nhưng tôi là một kẻ cuồng sầu riêng chính hiệu, thậm chí thích tất cả các món liên quan đến sầu riêng.

Có lần, nửa đêm anh mới ta ca về nhà. Tôi vừa ăn xong một miếng gato vị sầu riêng, bèn chạy ra cửa kiếng chân lên hôn anh.

Anh nói: "Hôm nay em lấy đâu ra mùi này thế?"

Tôi nói: "Ngày mai em cũng sẽ có mùi này, em đã mua đến bốn chiếc bánh gato."

Anh thở dài: "Vậy thì anh sẽ thử làm quen và tiếp nhận vậy." Nói rồi, anh cúi xuống hôn tôi.

Mr. Tô quen một bạn nam rất thích ăn pizza sầu riêng, lần nào cùng đi ăn cơm, anh bạn cũng nhất định phải gọi vị này.

Tuy rằng Mr. Tô không thích sầu riêng, cũng chẳng ham pizza nhưng anh chưa bao giờ phản đối.

Sau khi pizza được bưng lên, mọi người đều rất nhiệt tình khuyên anh hãy thử một miếng. Anh chỉ ngồi bên cạnh ăn salad nhất quyết không chịu thử.

Tôi ăn như hổ đói hết ba miếng rưỡi. Chỉ còn lại một miếng nhỏ cuối cùng đang ngậm trong miệng, nhưng tôi thật sự không nuốt nổi nữa.

Tôi đẩy anh và nói: "Phải làm sao đây? Em không nỡ vứt đi..."

Tôi vừa dứt lời thì anh đã ghé sát tới, ăn hết chỗ pizza trong miệng tôi.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 3.30

Có một buổi tối, tôi đang ngủ ngon giấc, Mr. Tô bỗng nhiên lật người áp sát vào lưng tôi, hai tay vuốt ve làm tôi nóng rực cả người.

Tôi vừa lật người thì anh cũng đột ngột quay sang chỗ khác.

Tôi tức giận vô cùng, lắc cho anh tỉnh lại rồi nói: "Anh làm vậy là có ý gì?"

Anh nói trong lúc vẫn còn mơ màng: "Sợ em lạnh."

Ngày hôm sau, khi anh nằm đọc sách trên giường, tôi tắt đèn rồi sát lại gần anh, hôn anh nồng nàn và dịu dàng.

Anh lật người đè tôi xuống, đang định làm một vài chuyện thì tôi cười ngọt ngào và nói với anh: "Bà dì của em đến rồi, chúc anh ngủ ngon." Sau đó tôi quay ngoắt đầu đi ngủ.

Anh lật người tôi lại lần nữa và nói: "Kể cả bà dì đến cũng vô ích..."

Hôm sau tôi đau ê ẩm khắp cả người, đứng còn không đứng nổi nữa.

Tôi kéo Mr. Tô cùng xem Tam sinh tam thế thập lý đào hoa.

Hai chúng tôi nằm trên sofa, anh ôm lấy tôi, tôi giảng giải cho anh về chuyện tiểu tiên thăng lên làm thượng tiên, thượng tiên lên làm thượng thần...

Anh nghe rồi gật gù như hiểu như không. Sau khi tôi giảng giải xong, tay anh đặt xuống đúng chỗ nào đó trên người tôi. Anh hỏi tôi: "Hử? Thế này là em muốn thăng từ cúp B lên cúp C?"

Tôi đang định nói hình như dạo gần đây tôi mập lên thì nghe thấy anh bổ sung thêm một câu: "Đừng tăng nữa, nhiều thịt quá em sẽ vất vả đấy..."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.1: cuộc sống bình dị của em và anh

Tôi thường hay kể lại cuộc sống đời thường của mình và Mr. Tô trong vòng tròn bạn bè. Rất nhiều người bạn của tôi đều bình luận kêu gào xin tha mạng, nói rằng Mr. Tô quả thực khiến chồng của họ không còn đường sống nữa.

Các bạn tưởng rằng Mr. Tô chỉ phát đường thôi ư? Vậy thì các bạn nhầm rồi.

Tôi từ nhỏ đã rất nhiều tóc, sau này khi bắt đầu sự nghiệp viết lách, thường xuyên thức khuya, tóc tôi càng ngày càng rụng dữ dội.

Mr. Tô ở bệnh viện sạch sẽ gọn gàng đã quen, mỗi lần về nhà nhìn thấy dưới sàn có tóc rụng của tôi, anh lại bày ra vẻ mặt chẳng biết làm sao, còn đề nghị tôi hay là cao trượt đi, nói rằng anh tuyệt đối sẽ không chê tôi xấu đâu.

Về sau bị anh thuyết phục, tôi quyết định cắt mái tóc dài tới eo của mình thành tóc ngắn. Mr. Tô đặc biệt nhờ nhân viên giao hàng chuyển thẻ của anh từ bệnh viện tới chỗ tôi và dặn dò: "Tốn bao nhiêu tiền cũng được, cắt ngắn đến mức để tóc không rụng nổi là được."

Song chung quy tôi vẫn không có dũng khí cao trượt đầu, chỉ cắt ngắn đến mang tai. Mr. Tô tới đón tôi từ tiệm cắt tóc về nhà. Đứng

trong thang máy, anh cứ xoa đầu tôi suốt.

Bên cạnh tôi là một cô bé nhà hàng xóm. Cô bé nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ và nói: "Chị à, anh ấy yêu thương chị quá!"

Tôi đang định đắc ý một chút thì nghe thấy Mr. Tô nói với người ta: "Em nghĩ nhiều rồi, trước khi về nhà anh phải phải sạch những vụn tóc còn sót lại trên đầu chị ấy, tránh rơi trong nhà."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngài Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.2

Sau khi cắt tóc ngắn, hình tượng tối hôm đó của tôi đẹp tới mức có thể so sánh với Song Hye Kyo.

Kết quả ngủ qua một đêm, ngày hôm sau thức dậy, tôi phát hiện tất cả mái tóc của mình dựng ngược lên trời, độ cong hôm qua uốn lượn cũng không còn nữa, phần mái lơ thơ trên trán cũng không thấy đâu, tôi giống như một kẻ bị sét đánh vậy.

Tôi bày ra vẻ mặt chẳng thiết sống nữa, chụp ảnh lại cho Mr. Tô xem, nói là tôi phá diện mạo của mình rồi.

Mr. Tô đang chuẩn bị thực hiện một ca phẫu thuật, bảo trợ lý cầm lấy di động rồi gửi cho tôi một đoạn tin nhắn thoại.

Anh nói: "Phá diện mạo hay không, anh cũng nuôi em."

Tôi bị dị ứng xoài, nhưng cứ mỗi khi tới mùa xoài, tôi lại không kiểm soát được chính mình.

Mỗi lần tôi ăn xoài, Mr. Tô đều cầm một chiếc khăn mặt ướt đứng sẵn bên cạnh, đợi tới khi tôi ăn hết thì giúp tôi lau sạch miệng và bàn tay, quả nhiên mức độ dị ứng giảm đi.

Anh tổng kết lại rằng: "Người ta dị ứng là do thể chất, còn em dị ứng vì do lười."

Về sau có một ngày, anh nhắn tin Wechat cho tôi và nói: "Ban nãy anh nhìn thấy một cô gái giống em lắm."

Trái tim tôi thất lại, ngay sau đó anh gửi cho tôi một bức ảnh chụp một bài báo. Tiêu đề là "Tinh tinh cái châu Phi ăn xoài bị dị ứng", miệng nó đang sưng húp hết như một cái bánh bao.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.3

Một hôm, chúng tôi cùng nhau đi siêu thị. Trước cửa siêu thị đặt một tấm biển thông báo: Cảm phiền không dắt thú cưng vào trong.

Mr. Tô kéo tôi vào lòng anh rồi nói với vẻ rất nghiêm túc: "Mau giấu cái đuôi của em đi."

Tôi trả lời: "Đã giấu kỹ rồi thưa chủ nhân."

Anh khoác vai tôi đi vào trong, vừa đi vừa nói: "Hôm nay nên mua xúc xích cho em vị gì đây? Vị cay hay vị tương? Nếu em thích ăn vị tương thì kêu lên hai tiếng, thích ăn cay thì kêu lên ba tiếng."

Tất cả mọi người xung quanh đồng loạt hướng ánh mắt về phía chúng tôi. Tôi cúi gằm xuống, đỏ bừng mặt, nhưng vẫn kêu lên ba tiếng.

Bác sĩ Mã và bạn gái cãi nhau, anh ấy gọi điện cho Mr. Tô hỏi xem chúng tôi đang ở đâu.

Chúng tôi nói đang xếp chỗ ở một nhà hàng nào đó, anh ấy bảo sẽ tới đó ngay.

Sau khi anh ấy tới nơi, tôi bèn kéo anh ấy qua, hỏi vì sao họ lại cãi nhau.

Bác sĩ Mã phản nản: "Cô gái ngớ ngẩn đó kiểm tra di động của anh, còn nhắn tin lần lượt cho từng người một trong Wechat..."

Mr. Tô: "Chú ý cách dùng từ."

Tôi: "Ôi trời ơi, thôi chia tay đi, chia tay đi."

Bác sĩ Mã: "Sau khi anh phát hiện ra, cô ấy vẫn ngang nhiên cãi lý! Nói việc kiểm tra di động của anh là quá đỗi bình thường!"

Mr. Tô: "Chú ý từ ngữ."

Tôi: "Ôi trời ơi, thôi chia tay đi, chia tay đi."

Bác sĩ Mã: "Này, em cứ ra sức bảo anh chia tay, em muốn làm vợ anh hả?"

Tôi: "..."

Mr. Tô lạnh lùng liếc xéo tôi một cái.

Lúc này người phục vụ đi tới: "Xin hỏi nhóm các anh chị đi abo nhiều người ạ?"

Mr. Tô khoác vai tôi đi vào trong, không buồn quay đầu lại: "Hai người thôi."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngài Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.4

Có một lần nữa chúng tôi đi ăn với bác sĩ Mã.

Tôi kể cho hai người họ nghe một câu chuyện mới nghe ban sáng, vừa kể vừa cười đến mức không còn là chính mình. Kể xong, Mr. Tô cũng phá lên cười ha ha theo tôi. Bác sĩ Mã nét mặt ngờ ngác, hỏi: "Buồn cười chỗ nào..."

Tôi vừa bày ra vẻ mặt ảm ức thì Mr. Tô đã huých tay vào người anh ấy và nói: "Cậu muốn chết hả?"

Bác sĩ Mã: "Ha ha ha ha... thật sự rất buồn cười!"

Tôi: "Muốn chết sao?"

Bác sĩ Mã: "Vợ chồng nhà cậu còn chưa đường sống cho người khác không?"

Một buổi tối nọ, tôi đánh răng, không cẩn thận chọc vào lợi, gây ra một vết thương nhỏ, uống nước cũng thấy đau.

Buổi sáng, Mr. Tô gọi tôi dậy. Tôi mơ mơ màng màng cầm bàn chải lên, vẫn là cách đánh răng điên cuồng như thế. Mr. Tô đứng bên cạnh quan sát, rồi bỗng dưng chặn tôi lại và nói: "Sao nhìn em

đánh răng mà đến anh còn thấy rùng mình vậy?" Sau đó anh nắm lấy tay tôi, dích thân giúp tôi đánh răng.

Anh: "Sau này m phải đánh thể này, động tác nhẹ nhàng một chút."

Tôi: "Em không học nổi."

Anh: "Vậy sau này em phải dậy sớm trước năm phút."

Tôi: "Để làm gì?"

Anh: "Anh giúp em đánh."

Tôi: "Em rửa mặt không sạch nữa!"

Anh: "Không sao cả, anh không hôn lên mặt em."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.5

Mấy hôm trước, Mr. Tô dẫn tôi đi dạo trong khu mua sắm ở Vũ Thanh.

Trước tất cả ô cửa của các thương hiệu túi xách hạng sang đều có cả hàng dài người đang xếp. Mr. Tô nói: "Em chọn túi đi."

Tôi bỗng nhiên nhớ ra cách đây không lâu mình có đọc một cuốn sách, nói rằng tình yêu và cuốn sách không đồng thời sở hữu. Tôi bèn nói: "Em không cần túi xách, em cần tình yêu."

Xung quanh là cả biển người cuộn trào như sóng lớn, anh hoàn toàn tảng lờ, cúi đầu hôn tôi.

Anh nói: "Bây giờ anh có thể tặng túi xách cho em được chưa?"

Cuối tuần, chúng tôi đi Thiên Tân chơi, khi trở về đã rất muộn. Mr. Tô một tay lái xe, một tay nắm lấy tay tôi.

Tôi: "Anh muốn nghỉ chút không?"

Anh: "Anh không muốn."

"Anh muốn muốn nước không?"

"Anh không muốn."

"Anh muốn ăn chút gì không?"

"Anh không muốn."

"Anh muốn hôn em không?"

Anh quay đầu nhìn tôi: "Anh muốn."

Mùa đông đến, nhà tôi vừa lắp thiết bị cung cấp nhiệt, có mấy ngày nhiệt độ vẫn còn chưa thấp lắm, ngày nào tôi cũng kêu gào ầm ĩ trong nhà quá nóng, quá khô, vừa bật máy tăng cường độ ẩm, vừa mở cửa sổ thông gió cả ngày.

Mr. Tô liền tắt van nhiệt độ ở bên ngoài đi.

Ngày hôm sau, nhiệt độ giảm xuống mười độ, tôi bắt đầu than là trời lạnh quá, lạnh tới mức không ngủ nổi nữa... Mr. Tô lại bật van nhiệt độ lên. Sau đó tôi đã nắm được cách bật tắt van nhiệt, bên nhân lúc anh đi làm mỗi ngày, buổi sáng tắt van nhiệt đi, tối lại mở lên...

Hai ngày sau, van nhiệt bị tôi nghịch hỏng, cứ liên tục rỉ nước.

Tôi gọi điện cho Mr. Tô, nói: "Toi rồi, anh mau về nhà đi, nhà chúng ta bị ngập rồi."

Anh trở về quan sát hiện trường, rồi gọi điện thoại cho nhân viên sửa chữa thiết bị cung cấp nhiệt. Người thợ chuyên nghiệp vừa đến đã nhận ra ngay thứ này bị vặn hỏng, bèn nói với Mr. Tô: "Bảo trẻ

con trong nhà đừng có nghịch thứ này nhé. Nếu không có ai ở nhà là cả tầng bị ngập đấy..."

Tôi trốn sau lưng Mr. Tô, lặng lẽ cúi đầu, không dám lên tiếng, chỉ nghe thấy Mr. Tô nói: "Vâng, tôi sẽ quản lý thật nghiêm."

Sau khi người thợ đi khỏi, tôi đang định thừa nhận sai lầm thì nghe thấy anh nói: "Anh biết cách sửa rồi, sau này em cứ chơi thoải mái."

Tôi phì cười, trong lòng ngọt như đường.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.6

Có một chủ đề đang rất nóng trên Weibo là: Nếu người yêu cũ bỗng nhiên ôm chặt bạn...

Có rất nhiều người trên mạng trả lời rất thương tâm. Tôi đọc xong cũng vô duyên vô cớ buồn theo, tưởng như bản thân cũng từng trải qua một chuyện tình khiến mình rất đau khổ vậy.

Buổi tối Mr. Tô trở về nhà, thấy khuôn mặt rầu rĩ của tôi liền hỏi: "Em sao vậy?"

Tôi nói: "Nếu người yêu cũ bỗng nhiên ôm chặt anh, anh sẽ làm sao?"

Mr. Tô kéo tôi ra trước mặt anh và nói: "Người yêu cũ, người yêu hiện tại, người yêu sau này của anh đều là em. Anh không uống canh mạnh bà, kiếp sau vẫn cứ tìm em."

Mr. Tii đi làm, tôi tự tới siêu thị mua đồ, rồi hỏi Mr. Tô cần mua món gì.

Anh nói mua một ít bánh quy khô đi, lúc đói có thể ăn lót dạ.

Tôi không hề do dự mua loại bánh quy khô loại 3+2 mà mình thích...

Buổi tối về nhà, anh nói: "Cái này à? Lớp kem ở giữa hơi ngọt."

Tôi nói: "Anh không thích ăn à?"

Anh đáp: "Cũng tạm."

Tối qua đói quá, tôi bèn mở hộp bánh ra ăn, gặm sạch hết tất cả lớp kem ở giữa...

Sáng nay anh mang bánh quy đi làm. Tôi đang ngủ thì Wechat nhận được bức ảnh do anh gửi tới, trong ảnh là một hộp bánh quy bị gặm nhấm nhở không ra hình thù gì phía sau có thêm ba chữ....

Bảo bối thôi...

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.7

Mẹ chồng gần đây muốn đan cho tôi một chiếc áo len nhưng kích cỡ lại không vừa, nên bà định đan lại. Mr. Tô chủ động "xin đi giặt", cầm chiếc áo len về gỡ.

Tôi nói: "Anh chắc chắn mình biết gỡ chứ? Gỡ áo len liệu có bị dị ứng không?"

Anh đảm bảo rằng mình có thể.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, phòng khách hoàn toàn yên ắng. Tôi ra ngoài xem tình hình, phát hiện anh nằm giữa một đống len ngổn gục.

Tôi sợ anh bị thít chặt, bèn sắp xếp lại chỗ len trên người anh, rồi trở về phòng tiếp tục sáng tác.

Mười hai giờ đêm, lúc tôi định tắt máy tính thì bỗng có tiếng động vang từ phòng khách, sau đó tôi nghe thấy anh gọi trong bóng tối: "Vợ ơi, mau ra cứu anh, anh sắp bị len quấn chặt rồi."

Tôi bật đèn lên xem, khắp người anh từ đầu xuống chân toàn là len.

Tôi ngồi sụp xuống đất, cười không đứng dậy nổi.

Anh còn chưa tỉnh hẳn, nhìn tôi buồn rầu nói: "Hai mẹ con đúng là một phe."

Mr. Tô luôn rất chậm hiểu mấy từ khẩu ngữ hiện đại bây giờ. Có một hôm, anh hỏi tôi: ""Mê muội" nghĩa là gì?"

Tôi trả lời: "Có nghĩa là cuồng đến ngất xỉu ấy."

Anh nghĩ một lát rồi nói: "Thế có nghĩa là... anh là "mê muội" của em?"

Tôi cười đến lăn ra đất.

Sau đó anh lại hỏi tôi: "Thế "idol" là gì?"

Tôi trả lời: "Là thần tượng đó."

Anh lái suy nghĩ một chút: "Vậy có nghĩa anh là idol của em?"

Sau đó anh lại hỏi tôi: "Vậy "antifan" là gì?"

Tôi nói: "Tức là khó chịu một người nào đó, chẳng có việc gì làm chạy đi nói xấu người ta."

Anh nói: "Thế có nghĩa em là antifan của bác sĩ Mã?"

Sau đó nhân lúc tôi đi đánh răng, anh ngồi tự tổng kết: "Anh là "mê muội" của em, anh cũng là idol của em, còn em là antifan của bác sĩ Mã..."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.8

Lễ tình nhân, Mr. Tô thông báo trước với tôi rằng hôm đó anh rất bận, buổi tối sẽ cố gắng về nhà đưa tôi đi ra ngoài chơi.

Buổi sáng, anh gọi điện thoại đánh thức tôi dậy, mới nói được vài câu đã bị gọi đi làm việc.

Một mình tôi cảm thấy nhàm chán, lại đói bụng, tôi bèn đăng một dòng trạng thái vào vòng tròn bạn bè: Muốn ăn bánh rán! Muốn ăn bánh rán!

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, Mr. Tô gửi tin nhắn Wechat cho tôi: Xuống nhà, anh chỉ có một tiếng đồng hồ thôi.

Tôi hỏi: "Làm gì vậy?"

Anh nói: "Mua bánh rán cho em, vào trong xe ngồi, anh xem em ăn."

Tôi đội mũ lao xuống dưới nhà.

Thấy trong xe còn có hai thực tập sinh khác, họ đi nhờ xe anh tới các bệnh viện nhỏ, tôi bèn nói với vẻ ngượng ngập: "Hai người đều ở đây à..."

Họ cười đùa giỡn: "Vâng, tới xem "sư nương" ăn bánh ạ..."

Buổi chiều, MR. Tô tranh thủ chút thời gian rảnh hiếm hoi nhắn tin hỏi tôi: Tối nay đi xem phim không?

Tôi nói: "Được thôi! Triple X!"

Anh nói: "Lẽ tình nhân ai lại đi xem mấy phim đó! Toàn đánh đánh giết giết!"

Tôi gửi cho anh một khuôn mặt âm ỉc: "Đánh đánh giết giết, nhiệt huyết tung bừng."

Anh: "Sớm biết vậy thì để em học đại học làm gì, đưa em lên Thiếu Lâm tự là tốt hơn cả."

Tôi nói: "Nếu thế liệu anh có gặp được em không?"

Anh trả lời: "Đằng nào không gặp được em, sớm muộn gì anh cũng quy y cửa phật."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.9

Buổi tối, tôi và Mr. Tô đi ăn món thịt sốt cay. Đặc điểm của nhà hàng này là mỗi lần nấu món là cho thêm tỏi băm.

Xem phim xong, chúng tôi tình cờ gặp đồng nghiệp của Mr. Tô, tiện đường đưa họ về nhà.

Đang đi được nửa đường, tôi hắt hơi mấy cái. Mr. Tô quên bằng chuyện bữa tối, nói: "Mùi tỏi ở đâu..."

Hai đồng nghiệp phía sau đồng thanh lên tiếng: "Tôi không ăn tỏi."

Anh quay đầu nhìn tôi. Tôi bấm chặt môi. Mr. Tô bàng hoàng nhớ ra rồi nói thêm vào: "...làm tinh thần phấn chấn quá."

Các đồng nghiệp: "Cậu thôi ngay đi, bác sĩ Tô."

Một lần tôi dự đám cưới của người bạn, vì trên bàn có người đánh tiếng với mọi người rằng tôi cực kì giỏi "chu dịch", thế là chẳng mấy chốc đã có vô số người đến tìm tôi muốn xem tướng tay.

Từ mười hai giờ trưa đến tận hai giờ chiều, các nhân viên phục vụ của tiệc cưới đều đã tan làm cả. Tôi ngồi ở một bàn, đằng sau

vẫn còn cả một hàng dài người đợi xem tay.

Mr. Tô tới tìm tôi, nói anh đang ở dưới tầng.

Kết quả, tôi bị mọi người níu kéo không thể về được, đành tiếp tục ngồi xem tay.

Mọi người hỏi về sự nghiệp, hỏi về chuyện hôn nhân, tôi cứ thế cúi gằm giảng dạy.

Sau đó, có một bàn tay xoa ra trước mặt tôi. Tôi thoát nhìn, ôi chao, sự nghiệp quả thật là tốt đến điên đảo chúng sinh, khi nhìn sang tình cảm thì đây cũng là một người đơn giản. Tôi bèn vừa cúi đầu vừa nói: "Bạn là người rất chung thủy trong tình yêu và hôn nhân đấy."

Người đó trả lời: "Ừm, bởi vì cưới được vợ tốt."

Nghe thấy giọng nói ấy, tôi ngẩng phát đầu lên, mọi người xung quanh đều cười ồ lên.

Người đối diện tôi là Mr. Tô.

("Chu dịch" hay còn được gọi là tam dịch hay kinh dịch, là một trong những loại sách kinh điển, tương truyền do Chu Văn Vương Cơ Xương biên soạn, thường được dùng để xem bói.)

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.10

Có một hôm tôi xuống dưới nhà, trong lúc đi thang máy có một em bé tặng cho tôi một viên chocolate rượu.

Đó là một viên chocolate rượu vị hoa quả, trong nhân là một ít rượu. Tôi ăn xong bèn hôn Mr. Tô đang lái xe.

Lúc xe tới ngã tư, anh bỗng lái chậm hẳn lại.

Tôi hỏi: "Sao thế anh?"

Anh đáp: "Có thể vì anh uống rượu rồi lái xe nên nhìn thấy cảnh sát giao thông có hơi hoảng."

Rất lâu trước đây tôi từng nói với các chị em trong ký túc xá rằng, đợi khi nào tất cả kết hôn nhất định sẽ làm một chuyến du lịch gia đình tập thể.

Vừa mới hết năm chưa bao lâu mà bốn chúng tôi đã bắt đầu kế hoạch.

Cuối cùng, chúng tôi chọn địa điểm là nước Đức. Các chị bảo giá cả ở Đức rất cao, tốt nhất chúng ta hãy thuê nhà dân, tám người một căn, có sân vườn riêng.

Kết quả, khi chúng tôi kể lại kế hoạch này lại cho các đức ông chồng của mình, tất cả đều bị từ chối.

Lý do mỗi ông chồng đưa ra đều không giống nhau. Người bảo không tiện, người kêu mất ngủ, lại có người nói là xa lạ.

Tôi hỏi Mr. Tô: "Vậy anh có đồng ý không?"

Anh nói: "Đúng là không được tiện lắm."

Tôi nói: "Đâu có bất tiện, đông người mới náo nhiệt chứ. Đàn ông các anh suy nghĩ kiểu gì vậy?"

Anh nói: "Muốn nghe lời thật lòng không?"

Tôi gật đầu.

Anh ngừng lại một chút rồi nói: "Bởi vì chúng ta đều còn trẻ, sức lực dồi dào."

Tôi hoàn toàn bị đánh bại bởi câu nói này của anh.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.11

Cuối tuần, tôi mua được một chiếc cán lăn bột nhập khẩu từ một cửa hàng giá rẻ. Tôi quyết định mang ra dùng thử, thế nên mới trộn một chậu bột, dự định sẽ nặn bánh chẻo. Tuy nhiên sau đó tôi bỗng nhận ra mình không biết làm. Tôi thêm vào chậu bột men, bơ, đường và sữa chua, quyết định sẽ chiên bánh, còn đặc ý nhắn tin Wechat cho Mr. Tô: Tối nay chúng ta ăn bánh chiên nhé!

Bột mỳ được phơi dưới nắng một buổi chiều. Chập tối, tôi mở nắp ra ngửi, bột đã lên men quá đà, có mùi chua chua. Thế là tôi học theo cách trên mạng, rắc lên một ít soda, rồi nhắn tin cho Mr. Tô: Loại bột mỳ này tuyệt thật, quả thực rất thích hợp làm bánh bao hấp...

Tôi bắt đầu hấp bánh bao. Nhưng tôi không biết vê tròn bột. Không sao cả, thế thì cắt thành hình vuông. Tôi không biết cần cho bao nhiêu nước vào nồi. Không sao cả, một chút là được.

Cứ như vậy bánh bao được cho vào nồi. Kết quả chưa đầy mười phút sau, tôi liền nghe thấy tiếng nồi cháy khô. Nhưng tôi lại không biết cho thêm nước kiểu gì, thế là thẳng thừng cạo một ván, nghĩ bụng chắc dựa vào hơi nước trong nồi cũng có thể hấp chín được bánh bao.

Sau khi đứng bên cạnh nồi khoảng hai mươi phút, tôi thấp thỏm bất an mở nắp nồi ra. Ôi trời ơi, rõ ràng phải là một chiếc bánh bao trắng như tuyết. Sao lại vừa vàng vừa lại khó coi thế này?

Chẳng mấy chốc Mr. Tô đã về, bước vào nhà, anh chưa kịp cởi giày đã lao vội vào bếp, ném thử bánh bao tôi làm và nói: "Ừm.....cũng khá ổn đấy. Mặc quần áo vào đi, chúng ta ra ngoài ăn."

Dưới sự nài nỉ làm nũng của tôi, cuối cùng anh cũng chấp nhận ăn một chiếc.

Tôi còn làm thêm món súp lơ xào, nhưng lại không cẩn thận bỏ quá nhiều ớt. Làm xong, tôi nói mình không đói, bữa này của anh hết đó. Nhân tiện tôi còn miêu tả cách thức nấu cơm của mình, kể rằng mình làm bánh bao vất vả biết nhường nào.

Anh ăn một miếng thức ăn và một miếng bánh bao, giữa chừng phải uống mấy cốc nước mới ăn xong bữa.

Tôi nói: "Hãy miêu tả bữa tối hôm nay bằng một câu."

Anh ngập ngừng một chút rồi nói: "Lần sau em muốn hấp bánh bao thì báo trước với anh một tiếng, anh tự xếp lịch ở lại trực đêm..."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.12

Tôi là người rất khó ngủ. Một tối nọ, Mr. Tô vừa lật người một cái, tôi bỗng nhiên thấy giường chao đảo. Tôi ngồi bật dậy, lay cho anh tỉnh rồi nói: "Chạy mau đi anh, động đất rồi."

Anh nhìn đèn rồi nhìn rèm cửa: "Vậy phải làm sao?"

Tôi nói: "Mau trốn trong nhà vệ sinh, mau lên!"

Anh bèn cùng tôi vào nhà vệ sinh ngồi khoanh chân đúng mười phút. Sau đó tôi chậm chậm nhận ra chỉ tại thần kinh của tôi quá nhạy cảm, thế là phá cười lên không dứt.

Anh giúp tôi lấy giẻ mắt rồi hỏi tôi: "Em tỉnh chưa? Chúng ta có thể về ngủ tiếp được chưa?"

Lúc ngủ tôi thường xuyên nằm mơ, còn mơ mình đi học muộn, sau đó dốc toàn bộ sức lực đạp xe hồng học

Có lần tôi còn mơ mình đến muộn trong kỳ thi đại học. Trong mơ, tôi điên cuồng giậm bàn đạp, đạp tới mức chân chuột rút, lúc đó tôi mới choàng tỉnh giấc.

Tỉnh dậy, tôi bỗng thấy Mr. Tô đứng ngấp bên cạnh giường. Tôi nói: "Sao anh không đi ngủ? Nửa đêm nửa hôm lại dọa người thế này?"

Anh làm mặt ngây thơ: "Anh vốn dĩ đang ngủ ngon đấy chứ, nhưng bị hai chân của em đạp bay xuống giường. Anh nghĩ chắc trong mơ em lại đi học muộn rồi, nên anh đợi em tới nơi rồi ngủ tiếp..."

Nửa đêm, anh nói một câu hoàn toàn nghiêm túc, nhưng tôi lại cười sằng sặc như một con cóc, cười không thể ngừng cười được.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.13

Còn có một lần khác, tôi mơ thấy Mr. Tô bị người ta lôi kéo ra nước ngoài làm bác sĩ, anh nói với tôi rằng anh sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Tôi ngủ được nửa chừng thì giận quá mà bừng tỉnh. Thấy anh yên lặng ngủ bên cạnh mình, tôi càng nhìn càng tức. Đầu óc con người lúc nửa đêm không linh hoạt chút nào. Tôi cứ đắm chìm trong cơn mộng mị ấy không thể thoát ra, cảm thấy anh thật sự sẽ rời xa tôi. Thế là tôi cầm di động của anh lên, format lại các cài đặt ban đầu, làm sạch dữ liệu di động, nghĩ bụng như vậy sẽ không ai lôi kéo được anh hết.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, chuông báo thức của Mr. Tô không kêu, anh suýt nữa thì ngủ quá giờ. Anh cầm di động lên xem thấy trên màn hình hiển thị: Hello, hãy cài đặt bước tiếp theo cho di động của bạn...

Anh gọi tôi dậy và hỏi: "Em xem di động của em có bị tình trạng như vậy không?"

Bấy giờ tôi mới nhớ ra chuyện lúc nửa đêm, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh và trả lời: "Không có, hay điện thoại của anh bị hack rồi?"

Mr. Tô cuống cuống dậy đi làm. Tới văn phòng anh khôi phục lại dữ liệu, mọi tài liệu trong di động vẫn còn nguyên nhưng anh vẫn không hiểu tại sao điện thoại di động tự động cài đặt lại.

Đến tận khi anh đi làm về tôi mới ngoan ngoãn khai nhận.

Anh tỏ ra kỳ lạ: "Đó chỉ là giấc mơ thôi mà..."

Tôi nói: "Em biết, nhưng lúc đó em mơ ngủ, rất không tỉnh táo!"

Anh chép miệng: "Sau này trước khi ngủ chúng ta trối vào nhau đi, lỡ như nửa đêm em kích động làm việc gì dại dột thì..."

Tôi ngắt lời anh: "Để anh dễ ngăn cản em à?"

Anh lắc đầu: "Để anh dễ đi chung với em hơn."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.14

Mỗi ngày trước khi đi ngủ, Mr. Tô đều rất thích chiếm chỗ trên giường. Anh toàn đẩy tôi ra tận mép giường, sau đó để sau lưng anh trống ra cả một khoảng trống mênh mông.

Chiếc giường nhà tôi vốn đã lớn, lần nào tôi cũng đẩy anh lại về vị trí của mình.

Anh nhất quyết không muốn, ra sức chiến đấu hai trăm hiệp với tôi mới thôi. Cuối cùng anh thắng, tôi vẫn cứ bị ép nằm bên mép giường.

Tôi tức tối hỏi: "Vì sao anh cứ làm vậy chứ? Bên đó anh định nhường chỗ cho cô nào à?"

Anh trả lời: "Em mặc kệ anh đi, anh tự có lý lẽ của riêng mình."

Mỗi lần anh nói như vậy, tôi đều ôm một bụng tức, cảm thấy anh cố tình ức hiếp tôi thì có. Cho đến một ngày nọ, nửa đêm tôi tỉnh giấc dậy đi vệ sinh, bật đèn lên tôi mới hiểu vì sao trước khi anh ngủ cứ dồn ép tôi.

Lúc này, anh đã bị dồn sang mép bên kia... Vị trí rộng thênh thang sau lưng anh hoàn toàn là của tôi.

Buổi sáng thức dậy nói lại chuyện này, tôi lay anh dậy và nói:
"Anh đã sớm biết em có tật xấu, khi ngủ cứ lăn qua lăn lại, sao không nói với em?"

Anh mơ mơ màng màng trả lời: "Anh sợ anh noi rồi, em giận dỗi lại ôm gối ra ngủ riêng..."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.15

Lúc ngủ, tôi hay thích gác chân lên chân. Mùa hè chỉ đắp chăn mỏng, khiến tôi mỗi lúc gác chân đều cảm thấy không đã. Hầu như cứ ngủ được nửa chừng, chân tôi lại gác thẳng lên bụng anh.

Anh ngủ cũng rất thính, mỗi lần thấy tôi gác chân lên người mình, anh lại tỉnh dậy rồi xoay đầu tôi lại.

Trong lúc ý thức mơ hồ, tôi đều nghĩ đó là nằm mơ. Kết quả, một lần tôi tỉnh dậy đúng lúc anh đang xoay đầu tôi. Tôi giận đến mức ngồi bật dậy: "Anh nhất định phải làm cho em tỉnh giấc sao? Em chỉ gác chân lên người anh thôi mà, sao anh cứ phải xoay đầu em?"

Anh bị tôi quát đến đờ đẫn. Anh dụi dụi mắt ngồi dậy, nói: "Vợ à, lần nào nghiêng người em cũng gác chân lên người anh, mặt vùi hết vào trong chân, anh xoay đầu em là vì sợ em bị ngạt chết..."

Ồ vậy sao? Đành nào tôi cũng đang mơ mơ màng màng, thế là quyết định gục đầu ngủ tiếp....

Một hôm, người bạn thân M tới tìm tôi nói có một công ty muốn mời cô ấy nhảy việc. Cô ấy không biết nên quyết định thế nào, muốn tôi và cô ấy cùng tới môi trường làm việc của công ty mới xem sao.

Trên Wechat tôi nói với Mr. Tô: Em và M ra ngoài một chuyến.

Anh trả lời tôi: Làm gì vậy?

Tôi: Là người đàn ông của em, anh đừng quan tâm nhiều đến thế. Em và M cần đi làm chuyện đại sự! Phiền anh cho phép em được tự do thoải mái!

Anh gửi cho tôi một biểu cảm xoa cằm trầm tư.

Đến năm giờ chiều, tôi gọi điện thoại cho anh và nói: "Chồng à, anh tới đón em nhé, em đi không nổi nữa rồi."

Anh nói: "Cánh của em đâu? Bay về đi..."

Tôi: "Em bay cả chiều, hết bay nổi rồi."

Anh: "Còn nhỏ mà bày đặt bàn chuyện đại sự. Lỡ bị người ta bán đi thì sao? Anh không đón em đâu, em tự bay về đi."

Tôi nói: "Thôi mà, anh không biết đâu, lâu lắm rồi em không ra ngoài gặp gỡ mọi người, không biết mình được nhiều người quan tâm đến vậy! Ông chủ công ty S tối nay còn đòi mời em ăn cơm! Vậy em đi nhé..."

Mr. Tô nhanh chóng ngắt lời tôi: "Gửi địa chỉ qua đây! Ở yên chỗ đó đợi anh! Em mà dám đi gặp ông chủ nào đó, anh sẽ bvwtwj trụ lông của em!"

Tôi ôm di động đứng bên đường cười khúc khích đợi anh đến. Cảm giác khiến đức ông chồng ghen tuông thật là sangnr khoái.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.16

Con gái của một đàn chị của tôi tên là Ngũ Nguyệt, vừa tròn ba tuổi, trông mập mạp mũm mĩm, cực kỳ dễ thương. Vì chồng của chị đang đi Ethiopia công tác nên cứ cách một khoảng thời gian chị ấy lại đưa con tới nhà tôi chơi.

Một ngày nọ, Ngũ Nguyệt nói với tôi: "Dì ơi, dì có thể bảo chú mặc áo blouse trắng về đây không? Con muốn xem mà..."

Tôi kể lại nguyện vọng của cô bé cho Mr. Tô, anh trả lời: "Trưa nay anh có khá nhiều việc." Thấy tôi không nói gì, anh bèn bổ sung một câu: "Được."

Anh về tới nhà, khi mở cửa ra, tôi liền nói với cô bé: "Nhìn kìa! Chú về rồi kìa!"

Con bé "oa" lên một tiếng rồi bật khóc.

Tôi: "..."

Mr. Tô: "..."

Mẹ nó: "..."

Và con bé: "Oa...oa...oa..."

Còn có một lần tôi và đàn chị đi ăn cơm, người phục vụ bê một đĩa mù tạc trộn dưa chuột lên, Mr. Tô và chị ấy cùng gấp. Tôi lên tiếng: "Bảo bảo! Món đó cay!"

Đàn chị cười tíu mắt đặt đĩa xuống, nói: "Được, bảo bảo biết rồi."

Mr. Tô ở bên cạnh âm thầm đặt đĩa xuống.

Sau đó người phục vụ bưng lên hai phần sữa chua. Tôi và chị ấy đang định vùi đầu vào ăn thì Mr. Tô lên tiếng: "Bảo bảo, lạnh lắm đấy."

Chị ấy ngẩng đầu lên, cười tíu mắt nói: "Không sao, không sao, bảo bảo không sợ lạnh mà!"

Đến lượt Mr. Tô sững người, rồi mỉm cười đáp lại.

Lát sau, tôi rất tự nhiên đẩy món sữa chua sang một bên rồi cười nói với Mr. Tô.

Lúc này đàn chị mới hiểu ra mọi chuyện, hờn dỗi bế đứa trẻ lên và nói: "Bữa tối không thể ăn được nữa rồi, bảo bảo này đi trước đây..."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.17

Nửa năm sau, đàn chị quyết định cùng chồng tới Ai Cập định cư. Chị ấy nhờ tôi lên mạng đăng hộ thông tin thuê nhà. Tôi vừa gọi điện cho chị ấy vừa gõ chữ, kết quả lại viết nhầm số di động của chủ nhà thành số của Mr. Tô.

Buổi chiều Mr. Tô gọi điện tới, nói rằng cả chiều nay anh phải nhận mấy chục cuộc điện thoại lạ. Đối phương liên tục hỏi anh: "Anh tìm người thuê chung phải không? Đây là nhà riêng của anh à? Anh có hợp đồng không? Vậy tôi sẽ ở chung với anh sao? Thế mà anh nói cần nữ độc thân, anh là đồ lưu manh thôi tha! Tôi sẽ tố cáo anh!"

Mr. Tô hỏi tôi với vẻ ngờ ngác: "Ở nhà em đã làm gì vậy?"

Tôi cười ngặt ngoẽo không đứng dậy nổi, kể lại cho anh toàn bộ những chuyện đã xảy ra. Anh nói: "Vy Vy, em mà cứ qua loa đại khái như vậy, anh thực sự sẽ sống chung với một cô nàng độc thân đấy..."

Tôi nói: "Vậy thì anh đi đi! Đi ngay đi! Em coi như củ cải trắng mà em nuôi đã bị người khác nhổ mất..."

Anh trầm mặc giây lát: "Nhưng anh vẫn quen được em nhỏ..."

Tôi là người có chút chấp niệm đối với việc nấu nướng, cứ cách một khoảng thời gian lại rất muốn xuống bếp.

Một buổi chiều nọ, tôi đã hứa sẽ làm cho Mr. Tô món gà Tam Bôi, kết quả đến năm giờ mới nhớ ra trong nhà không còn gà, tôi bèn chạy ra siêu thị mua.

Tôi đang đứng trong siêu thị mua thức ăn thì di động vang lên nhắc nhở máy sắp hết pin. Tôi khẩn trương gọi điện cho Mr. Tô, nói rằng mình đang ở siêu thị, bảo anh lát nữa tới tìm mình. Kết quả, chúng tôi còn chưa kịp quyết định địa điểm gặp mặt, di động đã sập nguồn.

Tôi đi lòng vòng trong siêu thị một lúc, bèn xuống cửa thang máy tầng một đợi anh.

Đợi tới đợi luôn không nhìn thấy anh, tôi hơi tức giận, quyết định tự mình đi về nhà.

Kết quả, đây là những gì tôi nghe thấy từ loa thông báo cửa siêu thị: "Bạn nhỏ Ngải Lộc Vy, người nhà của bạn đang tìm kiếm. Nếu nghe được thông báo này mời bạn tới quầy phục vụ..."

Tôi: "..."

Đến quầy phục vụ, từ xa tôi đã nhìn thấy Mr. Tô đứng ở đó. Tôi vẫy tay gọi anh qua, nhìn thấy người đứng trong quầy nói với anh vài câu.

Khi anh đi tới, tôi hỏi anh họ đã noi những gì.

Anh nói: "Người trong quầy có lẽ cảm thấy em ngốc, bảo anh sau này đeo thêm tám biển lên cổ em cho tiện."

Tôi: "Thật là ước hiếp người quá đáng! Vậy anh nói sao?"

Anh xoa đầu tôi và nói: "Anh nói em còn nhỏ, từ từ rồi sẽ trưởng thành."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.18

Rèm cửa sổ trong nhà tôi không chắn ánh sáng, tôi muốn đổi bộ rèm mới, cần phải đo kích cỡ. Lúc đó, Mr. Tô đang đọc một bản chụp CT cho người ta đi qua di động, nói với tôi: "Đợi anh một chút, anh làm cho."

Nhưng tính tôi rất sốt sắng. Thấy anh còn bận, tôi tự mình lấy thước hộp, đo hết bên này sang bên kia, miệng lẩm bẩm tính toán.

Mr. Tô xong việc đi qua xem, thấy tôi đang nhảy lên nhảy xuống, múa may cùng chiếc thước hộp, anh bèn nói: "Việc này nguy hiểm lắm em biết không? Sẽ cửa vào tay đấy!"

Tôi nói: "Anh đừng nói chuyện! Rộng 4,56, cao 2,78 mét."

Mr. Tô: "1234567! 56741267..."

Tôi: "Anh nói gì thế?"

Mr. Tô: "Kích cỡ là bao nhiêu?"

Tôi quên rồi: "..."

Anh bảo tôi cầm chắc một đầu thước, còn mình đi tới bên kia và nói: "Còn biết dùng cả thước hộp, có phải anh đã dạy cho em quá nhiều kỹ năng rồi không?"

Tôi bĩu môi: "Việc này có gì khó chứ!"

Anh nhìn tôi: "Em học nhiều thứ như vậy là muốn rời khỏi anh, sống độc lập hả?"

Tôi sửng người, lập tức trốn vào lòng anh: "Em chẳng học được gì đâu! Việc ăn uống cũng hoàn toàn không thể tự thực hiện được!"

Bấy giờ Mr. Tô mới đổi sang khuôn mặt tươi cười: "Rất tốt."

Một hôm, Mr. Tô trực đêm. Ăn cơm xong rồi rời nhà đi làm, bỗng nhiên anh quay trở lại, ấn chuông cửa nói: "Ngoài trời không lạnh lắm, em xuống đi, anh dắt em đi dạo..."

Thế là tôi bị "dắt" đi dạo trong thời tiết lạnh lẽo mùa đông suốt hai mươi phút...

Ngày hôm sau, vừa ăn cơm xong ngồi xuống ghế, anh đã thay xong quần áo và gọi tôi: "Đi nào, dắt em đi dạo..."

Anh kéo tôi đi hai vòng tiểu khu. Mỗi lần ngang qua siêu thị, tôi lại mua thứ gì đó để ăn. Dưới ngọn đèn đường, tôi đã ăn hết một hộp bánh Milka, một xiên hồ lô nướng, một hộp sữa chua...

Anh: "Đứng trong gió lạnh ăn uống sẽ đau bụng đấy em. Em không thể đợi lát nữa rồi ăn hay sao? Anh cầm đỡ cho em trước."

Tôi: "Không được! Em hết sức rồi! Em cần bổ sung năng lượng! Đường huyết của em tụt xuống thấp rồi!"

Anh: "Vậy còn đi nốt được không?"

Tôi: "Giày của em không thoải mái, quần của em quá chật, em mặc quá dày... Em không ổn rồi!"

Anh: "Vậy em ổn chuyện gì?"

Tôi: "Chồng em rất ổn!"

Anh phì cười, ôm chặt tôi và nói: "Không đi dạo nữa, về nhà thôi."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngài Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.19

Liên tục vài ngày sau đó, tối nào tôi cũng bị Mr. Tô kéo ra ngoài đi dạo một lúc.

Có lần, chúng tôi gặp một ông cụ ở tầng chín cũng dắt con husky nhà mình xuống dưới đi dạo.

Từ nhỏ tôi đã rất sợ chó, lúc đó tôi rất căng thẳng, cứ nắm chặt lấy tay Mr. Tô, vừa đi vừa trốn.

Ông cụ nói: "Không sao đâu, nó ngoan lắm, ngày nào tôi cũng dắt nó đi dạo."

Mr. Tô nói: "Vâng, đi dạo một chút cũng tốt. Nếu không ở nhà buồn chán quá, không chịu ăn uống tử tế."

Ông cụ nói: "Đúng thế đấy, cậu cũng đang nuôi hả? Không kéo ra ngoài đi dạo sao?"

Mr. Tô cười cực kỳ tự nhiên, trả lời: "Đang dắt đây ạ."

Mr. Tô có thói quen thay quần áo hằng ngày, cứ vài ba ngày lại giặt quần áo một lần. Có một hôm, đến lịch giặt quần áo, anh đứng

bên cạnh máy giặt và gọi tôi: "Em còn gì cần giặt nữa không? Mang qua đây!"

Tôi: "Có!"

Sau đó tôi chạy như bay tới trước mặt anh, cởi tuột tất cả chiếc quần áo đang mặc trên người ra trước mặt anh rồi nhét vào lòng anh.

Anh đứng im nhìn tôi một lúc lâu rồi mới cất lời: "Vy Vy, em đang đùa với lửa đấy."

Tôi quấn kín khăn tắm rồi lấy một lon bia lạnh đưa cho anh.

Anh: "Thế này là trợ giúp à?"

Tôi: "Thế này là hạ hoả...."

Nói xong, tôi chạy bay biến.

Trước tết, tôi và Mr. Tô chuẩn bị mua rất nhiều đồ đặc. Mr. Tô hỏi tôi có muốn mua pháo hoa không. Tôi nói là không cần, thứ đó nguy hiểm lắm.

Kết quả, tối hôm đó, chúng tôi trông thấy một đứa trẻ cầm một cây pháo hoa rất dài, chơi đùa vui vẻ ở dưới nhà, những tiếng tí tách rộn ràng vang lên bên tai... Tôi đứng bên cạnh nhìn say mê, một lúc lâu không nhích chân đi được.

Qua buổi trưa hôm sau, Mr. Tô nói: "Anh mua quà năm mới cho em rồi, qua cướp xe mà xem."

Tôi mở ra nhìn, cả cốc xe toàn là pháo hoa.

Tôi bất ngờ hét inh ỏi.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.20

Đêm Giao Thừa, trở về nhà mẹ ruột chúc tết, tôi còn đặc biệt trang điểm. Trang điểm xong xuôi, tôi chạy ra phòng khách hỏi Mr. Tô: "Anh xem, em có gì khác không?"

Mr. Tô nghiêm túc nhìn tôi một lúc: "Em bôi trát cái gì lên mặt vậy? Sống mũi kìa, đuôi mắt nữa, thứ sáng lấp lánh đó là gì vậy?"

Tôi sượng rợn: "Là highlight đấy! Có phải rất đẹp không?"

Mr. Tô kéo tôi ra trước cửa, chỉ vào câu đối rồi hỏi tôi: "Có phải em bôi hết lớp nhũ vàng trên này lên mặt không? Anh nói cho em biết, có độc đấy, hại da vô cùng! Em còn không mau rửa sạch sẽ cho anh!"

Tôi: "..."

Mùng một Tết năm nay, tôi kéo theo Mr. Tô ngồi lì trong rạp chiếu phim từ trưa, xem liền một mạch các bộ: Tây Du - Phần Lục Yêu, Đại Náo Thiên Trúc, Đạp Gió Rẽ Sóng.

Bên trong phòng chiếu phim rất nóng, tôi hỏi Mr. Tô: "Anh không nóng sao?"

Anh: "Lúc em dựa vào vai anh ngáy khò khò, rất nóng..."

Tôi: "Em còn ngáy cơ á..."

Anh: "Nước miếng của em cũng nóng..."

Tôi: "Bả vai nóng?"

Anh: "Chỗ nào cũng nóng hết."

Xem xong phim, chúng tôi về nhà mẹ chồng ăn cơm, bà hỏi chúng tôi mấy bộ phim đó có hay không.

Mr. Tô: "Đổi ba phòng chiếu, Vy Vy ngủ hai bộ rưỡi."

Mẹ chồng: "Thế con ngồi đó cả chiều mà không buồn ngủ sao?"

Mr. Tô: "Cũng buồn ngủ chứ ạ!"

Tôi: "Thế sao anh không ngủ đi chứ!"

Mr. Tô: "Sợ em tỉnh dậy lại không hiểu tình tiết phim."

Mùng hai tết, chúng tôi tiếp tục đi xem bộ phim Kungfu yoga. Tôi và Mr. Tô đặt ghế gần chính giữa, nhưng xem một hồi, tôi bỗng dựng cảm thấy không nhìn rõ phụ đề nữa. Tôi lấy kính 3D của anh nhìn thử, kết quả vẫn vậy.

Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, Mr. Tô đi đo thị lực mắt.

Hai mắt của tôi đều cận 3,75.

Bác sĩ hỏi tôi: "Trước kia cô cận bao nhiêu?"

Tôi: "Cũng chỉ hơn ba độ thôi."

Mr. Tô liếc xéo tôi: "Mắt trái 3,25, mắt phải 2,75."

Tôi: "Yeahh, lần này bằng nhau rồi."

Mr. Tô: "Em có bị ngốc không?"

Tôi thay một chiếc kính cận mới rồi bước ra ngoài. Ôi chao, cả trời đất dường như đều nét căng!

Mr. Tô: "Đưa di động cho anh."

Tôi đưa cho anh: "Máy của anh đâu? Sao lại lấy di động của em?"

Mr. Tô: "Sai này anh sẽ kiểm soát thời gian nghịch điện thoại di động của em, mỗi ngày chỉ được chơi một tiếng. Em chọn cách chơi liên một tiếng hay trong vòng sáu tiếng, mỗi tiếng mười phút?"

Tôi: "Thị lực kém đi là hiện tượng tất yếu khi sức khỏe giảm sút mà!"

Anh: "Ừm, giúp mắt em kém chậm hơn là việc tất yếu của anh."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.21

Ngoài thị lực giám sát, tôi còn mắc bệnh viêm kết mạc. Trong khoảng thời gian nghỉ tết, Mr. Tô nghiêm khắc kiểm soát thời gian sử dụng điện thoại hằng ngày của tôi, mỗi tiếng chỉ cho tôi sử dụng mười phút. Tôi cảm giác mười phút đó mình giống như đứa trẻ của bộ lạc nguyên thủy được lao về phía thế giới hiện đại.

Về sau, tôi nghĩ đủ mọi cách để kéo dài thời gian: Rót cho Mr. Tô cốc nước, được tăng năm phút; xoa xà phòng tắm lên lưng cho anh, được thêm mười phút.

Cuối cùng, nhân lúc anh không chú ý, tôi lén lút cầm di động vào phòng ngủ, khóa cửa lại. Kết quả, tôi dùng chưa được hai phút, cửa đã bị mở ra, tôi còn bị anh phát vào mông.

Tôi khóc lóc.

Anh: "Chẳng phải anh muốn tốt cho em sao? Mù mắt thì biết làm thế nào?"

Tôi: "Em mà mù anh cứ vứt đại em ra đầu đường xó chợ là được!"

Anh: "Lỡ không có ai nhặt em về thì sao?"

Tôi: "Vậy thì để em tự sinh tự diệt."

Anh đánh mạnh một cái lên đầu tôi: "Đừng có mơ, em không còn cái quyền đó từ lâu rồi."

Buổi chiều mừng ba Tết, Mr. Tô đi trực, đưa tôi về nhà mẹ. Để đề phòng tôi dùng điện thoại quá đà, anh còn cố tình không sạc điện thoại di động của tôi. Kết quả, tôi phải ngồi xem tất cả các kênh truyền hình trên TV.

Buổi tối, anh tới đón tôi về nhà. Anh lái xe, tôi ghé qua hôn anh, muốn anh cho tôi thêm vài phút dùng điện thoại.

Anh: "Em đừng có quyến rũ anh vào lúc "bà dì" của em đang đến."

Tôi: "Em không có ý này đâu..."

Anh: "Tất cả các ý khác của em anh đều không hiểu."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.22

Tôi sử dụng thuốc nhỏ mắt vài ngày, cuối cùng bệnh viêm kết mạc cũng khỏi, nhìn những thứ chói sáng không còn chảy nước mắt, nhìn chữ cũng không còn nhập nhòa nữa.

Mr. Tô cũng không lấy di động của tôi nữa. Tôi vui sướng ôm điện thoại nằm ườn trên sofa chơi suốt cả buổi tối.

Đến hơn mười giờ anh từ phòng làm việc đi ra. Tôi cảm thấy không ổn, lập tức giấu di động ra sau lưng mình, giả vờ như đang xem TV.

Anh đi thẳng tới trước mặt tôi và nói: "Dưới móng em có gì sáng kìa."

Tôi khấn trương thò tay tắt màn hình điện thoại đi.

Anh cầm một cốc nước đi tới bên cạnh tôi, nói với vẻ mặt nuối tiếc: "Anh còn tưởng em sẽ biết tự giác."

Nói xong, anh định rút di động của tôi đi. Tôi nắm chặt lấy nó, quay đầu cười ngọt ngào với anh.

Kết quả, anh cũng cười và nói: "Cho em chơi thêm mười phút cuối cùng đây nhé!"

Trong hầm để xe của tiểu khu có đến mấy chiếc xe cùng kiểu với Mr. Tô.

Chữ cái thứ hai và thứ ba của biển số xe lần lượt là: GQ, PP, MR. Mỗi ngày trong lúc chờ đợi Mr. Tô đậu xe, tôi lại đi vòng vòng xung quanh mấy chiếc xe đó và lần lượt đặt tên cho chúng: GQ-Câu Kỷ, PP-Cái Mông, MR-Mỹ Nhân.

Ban đầu Mr. Tô ngờ ngác chẳng hiểu gì, nhưng dần dà tôi hay nói với anh kiểu: "Hôm nay Câu Kỷ bị bắt.", "Hôm qua Cái Mông bị vỡ đèn." hay "Hôm trước chủ của Mỹ Nhân quên đóng cửa sổ.", thế là dần dà anh cũng quen.

Có hôm chúng tôi tới trung tâm thương mại, lúc dừng xe bỗng nhiên nhìn thấy Mỹ Nhân, tôi hưng phấn chạy qua hỏi: "Ôi trùng hợp quá! mau lại xem, Mỹ Nhân này, Mỹ Nhân!"

Kết quả một người đột ngột bước từ trên chiếc xe đó xuống, nhìn tôi bằng vẻ mặt khó hiểu. Tôi lập tức ngây người.

Tôi đang không biết làm sao để giải vây cho mình thì Mr. Tô từ phía sau đến, bấm bụng nói một câu: "Mỹ Nhân tới rồi..."

Tôi phì cười, còn Mr. Tô thì đỏ mặt, tía tai.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.23

Trước kia Mr. Tô chưa từng tiếp xúc với các trang mạng Taobao, chỉ biết đó là tình yêu với các cô gái. Một hôm anh muốn mua một cuốn sổ nhỏ để ghi chép công việc, nhưng lại không có thời gian ra ngoài tìm kiếm, tôi bèn gợi ý anh lên Taobao xem hàng.

Ai ngờ anh xem xong, từ đó liền không kiềm chế được bản thân.

Anh nhờ tôi đăng ký tài khoản, còn tự mình kết nối với thẻ ngân hàng. Chỉ trong vòng một tuần, anh đã mua về mấy chục cuốn sổ ghi chép.

Tôi những tưởng lần này có thể tạm dừng rồi, không ngờ lượt thứ hai chẳng mấy chốc đã được khởi động. Anh bắt đầu mua bút, dường như đã tha về nhà tất cả các loại bút trên Taobao.

Anh còn vừa mua vừa hỏi tôi: "Em có cần gì không? Anh mua cho em. Cái này em thích không? Thế còn cái này? đẹp lắm mà! Em thật chẳng có thú vui cuộc sống gì cả. Mua đồ rất vui mà nhận đồ càng vui hơn..."

Tôi nhìn anh với khuôn mặt tuyệt vọng, như thể gặp lại bản thân mấy năm về trước. Tôi nói: "Anh cứ tiếp tục mua như vậy, trong nhà sẽ chẳng còn chỗ dung thân cho em nữa đâu."

Anh ngẩng đầu lên rồi dịu dàng vuốt má tôi: "Không đâu anh mua hết lô này sẽ không mua thêm nữa."

Một tuần sau đó, trong nhà lần lượt nhận rất nhiều hàng chuyển phát, bên trong bao gồm các loại đồ dùng văn phòng, các đồ điện loại nhỏ, hộp dụng cụ, thậm chí có cả đồ đệm bồn cầu.

Tôi chỉ vào đồng đồ đó, yêu cầu anh cho tôi một lời giải thích.

Anh ầm ừc nói: "Vợ à, hình như anh không kiểm soát được bản thân mất rồi..."

ID Taobao của tôi tên là Vy Vy Vy Vy. Có lần tôi tắm thì có điện thoại của người giao hàng gọi tới. Mr. Tô nhận máy giúp tôi.

Người giao hàng hỏi: "Alo, Vy Vy Vy Vy* phải không ạ?"

*Vy Vy đồng âm với tiếng "Alo" khi người ta không nghe rõ đối phương nói gì.

Mr. Tô trả lời: "Tôi nghe được anh nói đi."

Người giao hàng nói tiếp: "Tôi là người của công ty chuyển phát hàng. Anh có một gói hàng, xin hỏi anh có phải là Vy Vy Vy Vy không?"

Mr. Tô đứng lên khỏi sofa, đi ra ban công, chọn một nơi có tín hiệu sóng tốt và nói: "Tôi nghe rõ, anh nói đi."

Người giao hàng: "Tên của anh có phải là Vy Vy Vy Vy không ạ?"

Mr. Tô: "Alo alo alo alo? Tôi nghe được mà..."

Họ cứ nói qua nói lại như vậy một lúc lâu, cuối cùng Mr. Tô kéo sổ di động đó vào danh sách chặn.

Sau khi tôi tắm rửa xong, anh kể lại mọi chuyện cho tôi, tôi khẩn trương chạy xuống nhà. Ngoài trời tuyết đang rơi nặng hạt và anh nhân viên giao hàng thì sắp bị đông đá thành người tuyết rồi.

Mr. Tô ngượng ngập giúp người ta phủi tuyết trên bả vai và nói: "Xin lỗi cậu nhé, tín hiệu nhà tôi không tốt lắm..."

Tôi rất thích ăn bánh phô mai, nhưng Mr. Tô muốn tôi ăn uống lành mạnh, không thích tôi ăn mấy món quá ngọt.

Có một đêm khuya tôi thèm tưởng chết, bèn lén lút ăn một chiếc.

Ăn xong, tôi chùi mép, ngồi xuống bên cạnh Mr. Tô, anh nói: "Hửm, có mùi thơm của sữa?"

Tôi trả lời: "Đúng rồi, người ra thơm mà."

Sáng hôm sau, mở tủ lạnh ra, một mùi sữa ngào ngạt phả vào mặt anh. Anh quay đầu lờm tôi và nói: "Em bại lộ rồi!"

Còn có một lần, tôi cưỡng ép bắt Mr. Tô đắp mặt nạ. Anh sống chết không chịu. Tôi nói: "Chiếc mặt nạ này quý quá lắm, anh vứt đi em sẽ đau lòng!" Lúc này anh mới miễn cưỡng chấp nhận. Lát sau, anh bỗng dưng hỏi tôi: "Hửm? có mùi của vợ yêu?"

Bấy giờ tôi mới nhận ra mỗi lần đắp mặt nạ xong, mặt thơm thơm, tôi lại nói với anh đó là mùi cơ thể tôi.

Giống hệt lần trước, anh lại liếc xéo tôi và nói: "Em bại lộ rồi."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.24

Tôi có một người bạn học lúc trước rất mập, sau này thì say mê tập gym. Cậu ta liên tục đăng ảnh tự sướng chỉ chụp cơ thể trần trụi với đúng một chiếc quần tam giác của mình lên vòng tròn bạn bè để khoe cơ bắp.

Có hôm, cậu ta đăng hình ảnh so sánh trước và sau gần một năm tập gym. Tôi mở ra xem, cảm thấy thật sự có hơi hở hang. Tôi chưa kịp tắt đi đã bị Mr. Tô nhìn thấy.

Anh giật lấy di động của tôi và hỏi: "Ai đây?"

Tôi nói: "Một cậu bạn học cùng cấp hai của em, tên là..."

Tôi còn chưa nói hết câu đã thấy anh ấy nhanh gọn cho nick cậu bạn đó vào backlist, rồi mới trả điện thoại di động lại cho tôi.

Anh: "Đề cậu ta vào trong đó bình tĩnh lại. Khi nào không còn đăng mấy kiểu ảnh hở hang đó nữa thì em hãy thả cậu ta ra."

Tôi: "Ồ..."

Kiến thức của Mr. Tô với mấy việc chăm sóc da hoàn toàn bằng không. Anh càng không hiểu về mấy chai lọ tôi bày la liệt trên bàn trang điểm.

Có lần anh cảm thấy tay thô ráp, bắt đầu tích điện, bèn đến bàn trang điểm của tôi tìm một vòng. Cuối cùng, anh chọn một lọ nước, đổ ra tay, cảm thấy rất có ích, thế là mỗi ngày sử dụng một ít. Rất lâu sau, thứ đó chỉ còn lại chút xíu, anh mới tới hỏi tôi: "Cái này là gì vậy? Rất ẩm, còn có thể chống tĩnh điện."

Con tim của tôi dấy lên cơn đau kịch liệt. Lọ nước thần SK-II của tôi...

Có một bạn học tới Tây Ban Nha du lịch gửi về cho Mr. Tô một lọ dầu gội đầu và một chai sữa tắm, mùi rất thanh nhẹ. Mr. Tô nói rằng sử dụng cũng không tệ.

Hai tuần sau, anh nói với tôi: "Vy Vy à, gần đây da đầu của anh cứ ngứa ngáy, không biết có phải là dị ứng dầu gội đầu không?"

Tôi cảm thấy không ổn, bèn chạy vào phòng tắm kiểm tra. Chai dầu tắm đã được dùng quá nửa, còn móc của chai dầu gội đầu vẫn chưa được mở ra...

Tôi mua cho Mr. Tô một chai sữa tắm kiểu thanh mát. Mùa hè anh không sử dụng, bắt đầu vào đông anh mới mang ra dùng. Mỗi lần tắm xong chui vào chăn, anh lại nói: "Vy Vy, em mau ôm chặt anh đi, anh bị sữa tắm làm cho đông cứng rồi."

Tôi ôm lấy đầu anh, cảm thấy mình thật sự có hào quang rực rỡ và bản năng làm mẹ.

Phòng làm việc của Mr. Tô rất là khô. Mùa hè anh có triệu chứng viêm mũi nhẹ. Nếu sử dụng máy phun sương anh sẽ bị tắt mũi, nên anh thường sử dụng một chiếc khăn mặt ướt phủ lên mũi.

Có hôm anh gửi cho tôi một bức ảnh qua Wechat và hỏi: Đây là cái gì? Phun vào trong phòng cảm thấy rất thoải mái.

Tôi nhìn thoáng qua, đó là chai xịt khoáng hiệu Avene của tôi...

Tôi: Anh tìm thấy ở đâu vậy?

Anh: Anh tìm thấy trong phòng tắm. Hữu dụng lắm, em mua thêm vài chai đi.

Tôi nén nỗi đau trong lòng: Khi dùng hết thì mua! Một chai như vậy có thể dùng rất lâu đấy!

Anh: Nhưng chai này anh dùng hết rồi mà...

Mr. Tô nói trước khi ngủ tắt đèn, sử dụng điện thoại di động rất hại mắt, nên anh luôn bắt tôi bật đèn ngủ.

Có hôm, buổi tối anh xem di động, tôi bật đèn ngủ cho anh. Đèn ngủ ở phía bên tôi, nhưng tôi lại rất sợ sáng, bèn trùm chăn ngủ trước. Anh sợ tôi ngạt khí, bèn lăn qua người tôi, tắt đèn đi.

Anh vừa lăn trở về thì tôi lại thò đầu ra với tay bật đèn. Anh lại lăn trở lại tắt đèn đi. Nhân lúc anh lăn trở về, tôi lại bật đèn lên.

Sau đó, hai chúng tôi cùng phá cười lên sằng sặc một lúc lâu.

Anh nói: "Em nhìn em xem, làm anh tỉnh cả ngủ rồi! Đã thế phải làm chút chuyện người lớn!"

Câu nói này làm tôi hoảng sợ tới nỗi lập tức tắt đèn, ngủ ngon lành.

Tối nào tắm rửa xong, tôi cũng nằm bò lên trên lưng Mr. Tô, áp sát cả người vào anh. Tôi hỏi anh có nặng không, anh nói không nặng.

Có hôm anh tắm xong, tôi đang nằm sắp nghịch điện thoại. Anh cũng nằm bò lên lưng tôi và hỏi tôi anh có nặng không.

Tôi bị anh đè đến nỗi khó mà cất tiếng, cả người sắp lún sâu xuống nệm rồi, chợt nghe thấy anh lẩm bẩm một mình: "Nếu em không nói gì thì anh sẽ nằm thêm một lúc nữa."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.25

Một buổi tối nọ, bác sĩ Mã lái xe, bánh xe bị kẹt vào nắp cống, Mr. Tô phải tới giúp anh ấy.

Gần mười một giờ đêm, anh gọi điện báo với tôi rằng đã kéo được anh lên, hai người họ chuẩn bị đi ăn chút gì đó, sẽ về nhà hơi muộn một chút. Anh nói anh quên mang chìa khóa nhà, bảo tôi cứ ngủ trước, ăn xong rồi anh sẽ về văn phòng ngủ.

Tôi nói: Vậy sao được? Anh đã vất vả cả ngày trời rồi! Sao có thể tạm bợ ngủ trong phòng làm việc chứ! Anh về nhà đi, em để cửa cho anh! Muộn mấy em cũng đợi!"

Anh nói: "Ảnh hậu à, nửa đêm rồi em còn thể hiện kỹ năng diễn xuất làm gì chứ. Anh ngủ ở đâu cũng được."

Tôi nói: "Nhưng đạo diễn à, người ta thật sự muốn anh về nhà ngủ mà."

Anh đáp: "Trông chừng đám paparazzi ngoài cửa, mười phút nữa anh có mặt."

Dịp cuối tuần là thời gian mua sắm của tôi và Mr. Tô. Hai chúng tôi thơ thẩn đi trong siêu thị, bỗng nhiên có một chiếc ốc vít rơi xuống bên cạnh tôi...

Tôi ngậy ra giây lát, lúc sau hét ầm lên: "Á!"

Mr. Tô đã nhìn thấy chiếc ốc vít, cũng nhìn tôi và "á" lên tiếng nữa.

Tôi làm mặt đau khổ: "Em sắp sụp đổ rồi!"

Mr. Tô bày ra ánh mắt tuyệt vọng: "Em sắp tan thành mây khói rồi!"

Tôi: "Chồng à! mau ôm chặt em đi!"

Mr. Tô: "Đừng rời xa anh!"

Đúng lúc này, có một ông chú làm trong siêu thị xách hộp đồ nghề đi tới trước mặt chúng tôi, cúi xuống nhặt chiếc ốc vít lên. Ông chú nhìn hai chúng tôi, lắc lắc đầu, nét mặt mang một biểu cảm khó mà miêu tả được, sau đó lặng lẽ bỏ đi.

Tôi và Mr. Tô: "..."

Cuối tuần về nhà mẹ tôi ăn cơm, thấy mẹ đang chơi trò "Toàn dân hát karaoke", tôi cũng bèn tải phần mềm đó về, kết quả chơi mê mẩn suốt cả ngày. Ngay cả Mr. Tô gọi điện tôi cũng chẳng buồn nghe máy...

Theo các yêu cầu của chị em trong nhóm, tôi hát bài Hào Hán Ca, rồi gửi cho Mr. Tô. Anh không nhìn, vừa đi kiểm tra phòng bệnh vừa bật liên kết tôi gửi lên, sau đó tất cả bệnh nhân trong phòng bệnh đồng loạt cười ồ lên.

Đồng nghiệp hỏi anh: "Anh chắc chắn người này là bà xã mình chứ?"

Anh nói: "Tôi đảm bảo."

Sau đó anh gửi tin nhắn kể chuyện này cho tôi.

Tôi nói: "Anh ngốc chết đi được, anh không cần phải thừa nhận mà."

Anh đáp: "Người mình đã lấy về rồi, đương nhiên có nuốt nước mắt cũng phải nhận!"

Tôi nói: "Vậy em cho anh nghe thêm một bài nữa nhé."

Tôi lại hát bài Bạch Tố Trinh Dưới Núi Thanh Thanh rồi gửi qua cho anh.

Trong lúc tôi và anh nói chuyện bằng tin nhắn điện thoại. Tôi nghe thấy có người gọi anh đi làm.

Anh trả lời: "Đợi chút, để tôi nghe xong liveshow của vợ tôi đã..."

Một buổi tối, Mr. Tô và tôi nói chuyện đến tận đêm khuya, bởi vì mấy ngày ngày trước đó tôi đều ngồi sáng tác, không trò chuyện tử tế với anh.

Anh nói rất nhiều chuyện: Nào là công việc; nào là chuyện sáng nay anh mua bánh mì kẹp cho vào lò vi sóng quên không lấy ra rồi bị bác sĩ Mã ăn mất; nào là buổi trưa người giao hàng giao một quả trứng gà, anh không nhìn đã đập nó, kết quả là trứng sống...

Chẳng biết trò chuyện tới lúc nào, tôi ngủ thiếp đi...

Sáng sớm hôm sau, tôi cười lên chiếc chăn của mình mà ngủ, nhưng điều thần kì là tôi không có cảm giác eo và mông của mình bị

lạnh. Tỉnh dậy, tôi mới phát hiện anh đã nhường cả chăn của mình cho tôi, còn anh thì đắp khăn tắm ngủ...

Tôi hỏi anh: "Anh không lạnh à?"

Anh nói: "Không lạnh đâu, sức khỏe anh tốt lắm... Hắt xì!"

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.26

Mẹ chồng của tôi hay tin từ hồi đại học tôi đã biết đan khăn len, bèn hào hứng quyết định dạy tôi đan áo len, nhưng dạy suốt mấy ngày, cuối cùng vì tư chất quá kém, tôi vẫn phải từ bỏ.

Có một hôm, Mr. Tô nhìn thấy một nửa chiếc áo len tôi đan dở trong tủ áo. Anh bèn lấy ra, nghiêm túc ngắm nghía một lúc rồi hỏi: "Dây len sao lại thế này?"

Tôi nói: "Dây len làm sao chứ? đắt lắm đấy!"

Anh nói: "Thế thì chứng tỏ que đan chất lượng không tốt."

Tôi nói: "Que đan không tốt chỗ nào chứ? cũng rất đắt đấy!"

Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi và nói: "Tại anh không nỗ lực nói khả năng đan lát của em không tốt mà."

Có lần đám bạn cùng phòng ký túc xá lúc đại học tụ tập với nhau, chị em bảo tôi dẫn Mr. Tô tới cùng.

Trên đường về nhà, tôi kể lại chuyện này cho Mr. Tô. Anh im lặng một lúc rồi nói: "Vợ à, anh không muốn đi."

Thật ra tôi có thể hiểu được anh. Bốn đứa con gái, chỉ có mình anh là đàn ông. Mới nghĩ tới khung cảnh đó thôi, tôi cũng sẽ cảm

thấy anh vừa nhàm chán vừa ngượng ngập. Nhưng khi ấy tôi lại nghĩ giá mà anh không từ chối thẳng thừng như thế, tôi sẽ dễ chịu hơn phần nào.

Thế là tôi tức giận nói: "Em không muốn sống cùng anh nữa. Em muốn tìm một người chồng có thể cùng em tham gia buổi tụ tập!"

Xe đi tới trước cửa tiểu khu, tôi xuống xe trước quán chật quần áo đi về nhà giữa trời đông lạnh lẽo. Anh ở phía sau, chậm chậm lái xe đi theo tôi. Tới khi gần cửa garage, anh mới tăng tốc độ đuổi kịp tôi, mở cửa xe rồi nói: "Tiểu thư, nghe nói cô vừa đá chồng. Tôi cực kỳ thích tham gia các buổi họp lớp, chi bằng cô theo tôi đi?"

Tôi đứng sững lại, quay đầu nhìn anh rồi chột phì cười.

Có một dạo, Mr. Tô rất nhiệt tình với việc đặt biệt danh cho tôi. Bởi vì ở trong nhà xếp thứ hai, nên anh vẫn luôn gọi tôi là nhị bảo. Có lần chúng tôi đi hồ Thiên Đảo, du thuyền đưa chúng tôi đến một hòn đảo không người, hẹn một tiếng đồng hồ sau tập hợp, còn nói quá giờ sẽ không đợi, người nào không tới kịp sẽ phải ở lại đây làm chủ đảo.

Kết quả, tôi nhớ nhầm biển hiệu bến tàu tập hợp, còn kiên quyết bắt anh đi theo mình, Mr. Tô cũng không nói gì, chỉ từ tốn đi theo phía sau tôi, ra về "em ngốc thì anh ngốc cùng em". Cuối cùng, rời thuyền chưa được mấy phút, tôi mới phát hiện mình sai, hoảng hốt cuống quýt chạy về phía trước, còn suýt vấp ngã. Anh tới đỡ tôi dậy rồi nói: "Em sợ làm chủ đảo đến thế sao? Cùng lắm anh sẽ ở lại đây với em mà."

Vì chuyện này, tôi có thêm một biệt danh khác- Chủ đảo.

Về sau, có một khoảng thời gian, tôi ăn uống điên cuồng đến tăng cân. Anh nói mỗi lần tôi đứng dậy đi lại, thịt ở mông núng na núng nính, thế là tôi có thêm biệt danh: Mông bự.

Sau này, anh hỏi tôi: "Xin hỏi trong những danh xưng ấy, em thích cái nào nhất?"

Tôi trả lời: "Em chẳng thích cái nào cả! thế anh thì hài lòng cái nào nhất?"

Anh nhìn tôi và đáp: "Bà xã."

Có lần đàn chị dẫn theo con hện tôi đi mua sắm. Đúng lúc ấy Mr. Tô tàn làm và cũng tới luôn. Chúng tôi cùng nhau ăn tối.

Sau bữa cơm, tôi và chị ấy đẩy Ngũ Nguyệt còn Mr. Tô đi bên cạnh. Trong lúc hai chúng tôi cắm cúi thử giày thì Ngũ Nguyệt ở trong xe nôi biến đi đâu mất.

Tôi và chị ấy sốt ruột phát điên, đi khắp trung tâm thương mại để tìm. Kết quả, trong khu vui chơi trẻ con, chúng tôi nhìn thấy Mr. Tô đang đặt Ngũ nguyệt giữa bể bóng vui đùa.

Tôi nói: "Sao anh không nói tiếng nào? Dọa bọn em hết cả hồn."

Mr. Tô trả lời: "Anh đã nói ba lần rồi mà hai chị em không buồn để ý tới anh."

Tôi tiến tới bế lấy đứa bé và nói: "Ngũ Nguyệt, chúng ta đi thôi, tiếp tục mua sắm nào."

Nét mặt Ngũ Nguyệt tỏ ra ảm ức. Nó cầm chặt lấy quả bóng không chịu buông tay.

Đàn chị nói: "Hai vợ chồng đi dạo đi, chị ở lại đây chơi với nó."

Lúc này, Mr. Tô lên tiếng: "không cần đâu, để anh chơi với Ngũ Nguyệt, em và Lục Nguyệt đi chơi đi."

Tôi quay đầu lại nhìn Mr. Tô. Anh nói tiếp: "Nhìn gì mà nhìn. Lục Nguyệt, anh và chị gái của em-Ngũ Nguyệt ở đây chơi, em đi mua sắm đi."

Tôi và chị ấy dở khóc dở cười, rồi chị ấy nói: "Ở trong mắt chồng em, chắc em chỉ tròn 2 tuổi."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.27

Tôi rất thích ăn cay, nhưng ăn xong dạ dày lại không thoải mái, vì vậy Mr. Tô luôn ngăn cản tôi.

Có hôm, tôi nhân lúc mua sắm đã lén lút ăn một nồi lẩu cay thơm phức trong trung tâm thương mại. Ăn xong, anh tới đón tôi. Bước lên xe, tôi bắt đầu cười hà hà với anh.

Anh nhìn chăm chăm vào miệng tôi một lúc lâu rồi nói: "Nắm kim chi, nắm hương, mộc nhĩ.. em không cho thêm mấy thanh Lạp xưởng mà em thích à?"

Tôi lập tức quay đầu soi gương phát hiện rằng dính đầy rau.

Tôi âm thầm không lên tiếng. Anh nâng cằm tôi lên và nói: "Chẹp chẹp, kể rằng của em không khác gì thực đơn rau lẩu cay."

Sau hôm đó, biệt danh của tôi đã chuyển thành "Thực đơn rau".

Xưa nay tôi đều để tóc mái, nên cứ cách vài tuần là phải cắt. Tôi chê vừa tốn tiền vừa phiền phức nên định sẽ để dài hẵng.

Nhưng quá trình để mái dài quả thực rất dày vò. Phần tóc phía trước cứ lòa xòa xuống trước mặt. Tôi lục tung các loại tủ trong nhà và tìm được một chiếc bờm tóc kiểu công chúa để cài lên đầu.

Mr. Tô đi làm về nhìn thấy tôi đeo bờm đi đi lại lại bèn bật cười, hỏi tôi: "Hôm nay em vào vai nàng công chúa nào vậy?"

Tôi đáp: "Anh mặc kệ em đi."

Mấy hôm ấy dù ở trong nhà hay ở bên ngoài anh đều gọi tôi là "Công chúa". Ví dụ như: Alo, Công chúa, em qua đây chút... Công chúa, em đang ở đâu vậy? Công chúa, tối nay chúng ta sẽ ăn gì? Công chúa, sao em không rửa chân đã đi ngủ?

Bố tôi không có việc gì cũng thích nhấm nháp chút rượu. Cuối tuần, tôi và Mr. Tô trở về nhà mẹ tôi ăn cơm. Bố tôi uống rượu đã ngà ngà, bèn kéo Mr. Tô lại nói: "Con ấy à, rất phù hợp tất cả yêu cầu của bố đối với con rể. Điều đáng tiếc duy nhất là bố không dạy được con gái tốt hơn."

Tôi hỏi với vẻ không hài lòng: "Bố dạy con không tốt chỗ nào chứ?"

Bố tôi nói: "Con xem, ví dụ như điểm này, người lớn đang nói chuyện, nó nhất quyết xen vào."

Tôi ngoan ngoãn im lặng, bố tôi nói tiếp: "Nuôi nó còn đáng lo hơn nuôi mười con khỉ..."

Tôi đứng bên cạnh bữu môi, thầm nghĩ trong lòng: Sao bố cứ thích moi móc các khuyết điểm của mình ra thế nhỉ?

Mr. Tô nhìn tôi rồi quay đầu nói với bố tôi: "không sao đâu bố ạ, con khỉ này về sau cứ để con nuôi."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngài Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 4.28

Lúc nhỏ, trong đầu tôi có rất nhiều tưởng tượng phong phú vô biên, luôn cảm thấy mình là con gái của mặt trời.

Lên tiểu học, tôi kể suy nghĩ này cho ba cô bạn cùng lớp nghe, còn miêu tả rất hùng hồn. Máy cô bạn nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ như muốn quỳ rạp dưới chân tôi, gọi tôi là "Công chúa mặt trời".

Bởi vì câu chuyện này quá mất mặt nên tôi chưa bao giờ kể lại với bất kì ai khác.

Cho đến tận năm ngoái, trong một buổi họp lớp tiểu học, mọi người yêu cầu mỗi cựu học sinh dẫn theo người nhà. Tôi dẫn Mr. Tô đi cùng. Vừa vào cửa, tôi liền nhìn thấy ba cô bạn năm xưa.

Lòng tôi lạnh ngắt nhưng vẫn giả vờ chào hỏi họ như một người mất trí nhớ. Suốt cả quá trình mọi người đều rất hân hoan vui vẻ, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ đến cuối buổi họp lớp, khi mọi người đã uống nhiều, ba cô bạn đó đã say ngà ngà, một người kể lại chuyện năm xưa đã quỳ rạp dưới chân tôi, thậm chí còn rất nhiều chi tiết mà chính tôi đã quên rồi. Ví dụ như tôi là con gái của mặt trời, hơn nữa tôi còn có ba người mẹ, lần lượt là sao Mộc, sao Kim, Na Tra...

Cả bàn ăn cười bò lăn bò toài. Tôi ngồi bên cạnh vờ phá cười vui vẻ nhưng trong lòng thực chất chịu vô số đả kích.

Trên đường về nhà, Mr. Tô bỗng dừng bật cười khanh khách. Tôi liếc anh và nói: "Tối nay em bị thương tích đầy mình, tốt nhất anh hãy việc một cái cơ thật hợp lí đi."

Mr. Tô lắc đầu nói: "Anh chỉ muốn biết bản thân Na Tra có biết mình là vợ của mặt trời không thôi?"

Sau hôm đó, trong các biệt danh của tôi lại có thêm một cái tên mới: Công chúa mặt trời

Cuối tuần tôi về quê tham gia đám cưới của một đứa em họ. Trong buổi lễ cứ phát đi phát lại bài hát Chúng ta kết hôn đi.

Sau khi bài hát được phát lại tới lần thứ ba, tôi phát hiện mình bỗng dừng biết hát rồi.

Mr. Tô giúp đỡ mọi người sắp xếp khách khứa. Tôi thì ngồi ở hàng đầu lắc lư hát theo nền nhạc. Tới đoạn cao trào, tôi gào tướng lên: "Oh my love, chúng ta kết hôn đi..."

Bên cạnh có một anh trai lực lưỡng đùa giỡn chêm vào một câu: "Ngày tháng do em quyết định!"

Tôi ngây người giây lát, bỗng dưng gáy bị một bàn tay giữ chặt. Không biết Mr. Tô đã tới đây từ lúc nào.

Anh nói với tôi: "Em đi theo anh."

Tôi nói: "Vì sao chứ?"

Anh nói: "Anh mà tới muộn thêm chút nữa có khi đã thành chồng cũ của em rồi..."

Tôi phá cười lên.

Anh hằm hằm nhìn tôi và nói: "Em là Phan Tiểu Liên khiến người ta tâm phiền ý loạn..."

Vài ngày sau, biệt danh của tôi trong Wechat của anh đã trở thành: Phan Tiểu Liên.

Cửa hàng hoa dưới tầng xả hàng phân bón, tôi chỉ mất năm đồng đã mua về được hai bịch phân bón to tướng. Cảm thấy như nhặt được của hời, tôi khẩn trương rắc vào mấy chậu hoa xanh mướt trong nhà.

Kết quả ngày hôm sau thức dậy, tôi liền thấy dưới sàn nhà một con sâu trắng nhỏ đang bò.

Tôi lập tức chụp lại rồi gửi qua Wechat cho Mr. Tô.

Đầu tiên Mr. Tô gửi cho tôi một icon biểu cảm gãi đầu gãi tai, sau đó nói: Vợ à, anh nói với em chuyện này, không phải chuyện gì quan trọng đâu, chỉ là sáng nay anh đi làm muộn.

Tôi: Anh dậy sớm một tiếng rưỡi mà vẫn đi làm muộn á?

Anh: Vì anh bắt sâu...

Tôi: Không lẽ con sâu này?

Anh gửi tới một đoạn clip ngắn, bên trong là hình ảnh mấy chục con sâu đang bò lúc nhúc.

Suýt chút nữa tôi bật khóc vì sợ hãi. Tôi nói: Đây là ấu trùng sinh ra từ chấu hoa sao? Là ấu trùng sao?

Anh trả lời: Không phải ấu trùng, chỉ là một loại sâu cực kỳ giống rệp. Em đã nghe chuyện này chưa? Trước khi Tô Đất Kỷ về làm vợ Thương đại vương, ngang qua một khu rừng, vô số hồ ly trong rừng đã đứng thẳng dậy, hành lễ quỳ lạy... Bởi vì Tô Đất Kỷ là hồ ly chúa.

Tôi: Thế nên?

Anh lại gửi một biểu cảm khó hiểu: Không lẽ em là vua rệp?

Sau khi tôi bắt xong con sâu, nhìn lại đoạn hội thoại này liền gọi ngay cho anh. Một thực tập sinh của anh bắt máy. Đối phương nói: "Alo? bác sĩ Tô vào phòng phẫu thuật rồi ạ. Chị là "Vua rệp ham của rệp" ạ? Cái tên này sao lạ quá vậy..."

Tôi lặng lẽ ngắt máy.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 5: Muốn Cùng Em Đi Khắp Thế Gian

Sau khi cưới, Mr. Tô hỏi tôi muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật, anh sẽ sắp xếp kì nghỉ và lên lịch trình.

Tôi ngẫm nghĩ. Tiếng anh của mình dở tệ, cũng chưa ra nước ngoài bao giờ nên tôi có hơi e dè. Tôi nói với anh: "Hay là đi Hongkong? Đài Loan?"

Anh nói: "Đi đâu cũng không thành vấn đề, em suy nghĩ thêm đi."

Sau đó hằng ngày anh đi làm, tôi rảnh rỗi ở nhà nghịch máy tính, xem phim.

Hai tuần trôi qua, Mr. Tô nói: "Visa làm xong rồi, thứ sau xuất phát. Em sắp tất cả những thứ muốn mang vào vali trước đi, lát nữa anh về sắp xếp thêm."

Tôi há hốc miệng nhìn anh: "Đi đâu vậy?"

Anh nói: "Em đoán xem."

Tôi nói: "Thì anh cũng phải cho em gợi ý chứ."

Anh nói: "Anh thấy trong máy tính của em lưu trữ tới mấy GB dữ liệu liên, anh đưa em đi gặp thần tượng."

Ở trong máy tính của tôi toàn là Shin - cậu bé bút chì và nhóc Maruko.

Chúng tôi tới Nhật Bản vào cuối tháng 10. Ngày chúng tôi lên đỉnh Phú Sĩ, nhiệt độ đã thấp lắm rồi. Chúng tôi không mang theo quần áo ấm, lúc xuống xe bị lạnh đột ngột, tưởng như sắp đông cứng, bèn vội vàng chụp vài bức ảnh rồi trốn vào bưu điện.

Bên trong có rất nhiều du khách đứng mua postcard để viết cho người thân yêu của mình một vài lời chúc phúc, sau đó đóng dấu bưu cục xinh xắn của bưu điện Phú Sĩ và gửi về Trung Quốc.

Tôi và Mr. Tô mỗi người cầm lên một tấm, nói trước là không được phép nhìn trộm nhau, viết xong phải nhét ngay vào hòm thư.

Một tuần sau khi chúng tôi về nước, bưu phẩm mới vượt đại dương đến được tay chúng tôi.

Đọc được dòng chữ đối phương viết, cả hai chúng tôi đều bật cười.

Anh: Mong Nhị Bảo luôn khỏe mạnh, vui vẻ, mọi chuyện đều có anh.

Tôi: Mong Đại Bảo luôn khỏe mạnh, vui vẻ, mọi chuyện đều nhờ anh.

Ở Osaka, chúng tôi chọn tour du lịch một ngày.

Thật ra có rất nhiều chữ trên các biển hiệu ở đường phố Nhật Bản chúng tôi có thể nhận ra, cũng hiểu được ý nghĩa, nhưng khuyết điểm của du lịch tự do là nhiều cảnh đẹp địa phương, văn hóa, phong tục bản địa sẽ ít được biết đến.

Giống như người nước ngoài đến Trường Thành của Trung Quốc, có lẽ họ chỉ biết về lịch sử xây dựng Trường Thành, chứ chưa chắc đã có ai đó kể cho họ nghe về Mạnh Khương Nữ. Nhưng cũng chính câu chuyện này mới khiến cho di tích lịch sử ấy được nhuộm một lớp màu khác thường.

Mẹ của chị hướng dẫn viên du lịch một ngày là người Đài Loan. Chị ấy lớn lên ở Nhật, rất am hiểu lịch sử nơi đây. Dọc đường, chị ấy kể cho chúng tôi nghe rất nhiều câu chuyện, còn giới thiệu một vài đặc sản địa phương cho chúng tôi. Đại khái có thuốc chăm sóc sức khỏe, các sản phẩm chăm sóc da, các loại đồ ăn vặt và một vài sản phẩm điện tử.

Sau đó, chị ấy kể tôi nghe chuyện trên tay mình có một chiếc lắc làm bằng đá Giéc-ma-ni, nói rằng nó có tác dụng trị bệnh cực kì tốt.

Tôi bày ra vẻ mặt ngưỡng mộ, Mr. Tô nói với chị hướng dẫn viên du lịch: "Cho tôi một chiếc đi." Thế là tôi vui vẻ sở hữu chiếc lắc tay đá Giéc-ma-ni thần kì. Vài ngày sau đó, tôi cứ chăm chú, cứ rảnh rỗi là tôi lại chăm chú ngắm nghía nó, cảm giác nó tỏa ra một sức hút vô hình nào đó khiến tôi trở nên mạnh khỏe và xinh đẹp hơn.

Trở về nước, ở sân bay, tôi nhìn thấy có mấy cô gái đi qua cửa kiểm soát an ninh cũng đeo chiếc lắc giống mình. Tôi bèn vui vẻ trò chuyện với người ta và hỏi: "Cô có cảm nhận được hiệu quả thần kì nào không?"

Cô gái đó điềm nhiên trả lời: "Mấy trò trẻ con lừa người, liệu có thể có hiệu quả gì? Bỏ tiền ra mua niềm vui thôi."

Tôi buồn rầu trở lại bên cạnh Mr. Tô: "Có phải chúng ta bị lừa rồi không? Năm ngàn một chiếc lắc..."

Mr. Tô nói: "Anh là bác sĩ, công hiệu của đá Giéc-ma-ni quả thực rất thần kì. Em kiên trì đeo nó sẽ rất có lợi cho sức khỏe."

Vì lời nói này của Mr. Tô, dường như trong khoảng khắc ấy tôi lại cảm nhận được sức hút của chiếc lắc tay này.

Rất nhiều năm trôi qua, khi tôi đã lâu lắm không còn đeo chiếc lắc đó nữa. Một lần nọ, tôi thấy trên TV đưa tin sản phẩm đá Giéc-ma-ni thật ra là trò lừa đảo bán hàng của du lịch Nhật Bản.

Tôi tức giận nói với Mr. Tô, anh chỉ cười khế.

Tôi nói: "Anh đã sớm biết chuyện này rồi đúng không? Em thật là ngốc chết đi được! Tốn bao nhiêu tiền như thế..."

Anh nói: "Năm ngàn đổi lại niềm tin kiên định của em rằng mình nhất định sẽ sống khỏe mạnh, anh cảm thấy nó vô giá."

Tôi nhớ lại năm đó mình thường xuyên phải đi đi về về bệnh viện rồi phòng phẫu thuật. Chiếc lắc tay đó quả thực đã khiến tôi tràn đầy mong đợi vào sự khỏe mạnh của mình.

Chỉ là đối với Mr. Tô, ngay từ đầu anh đã muốn tặng cho tôi niềm hy vọng ấy.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 5.1

Một buổi tối, chúng tôi vào ở trong một khách sạn có suối nước nóng. Thời tiết chỉ có mười mấy độ, người bản địa ai cũng xuống suối ngâm mình, chỉ để hở đầu ra ngoài. Gió đêm mát lạnh, ngẩng đầu lên có thể thấy vàng trắng rực rỡ trên bầu trời.

Giữa buồng nam và buồng nữ ngăn cách nhau một ngọn núi đá. Đợi khi trong buồng của mình không còn ai nữa, tôi mới hướng sang hướng bên kia khẽ gọi một tiếng: "Đại Bảo".

Bên kia cũng có tiếng đáp lại tôi rất nhanh và khẽ: "Nhị bảo".

Tôi hỏi: "Anh đang làm gì vậy?"

Anh nói: "Đang ngắm trăng, em đang làm gì?"

Tôi nói: "Em cũng vậy, giá mà có thể cùng nhau ngắm trăng thì tuyệt quá!"

Lúc này, có một bà cô đang quét dọn bên ngoài suối dừng lại, nhìn về phía chúng tôi. Tôi tưởng mình nói chuyện to quá, vội vàng bịt miệng lại. Bấy giờ, tôi nghe thấy bà cô nói một câu bằng tiếng Đông Bắc chính gốc: "Trong phòng cũng có bồn tắm, chạy ra đây tán gẫu làm gì chứ."

Tôi vừa cảm ơn vừa mặc quần áo đi về phòng. Vừa đi tới hành lang, tôi liền nhìn thấy Mr. Tô cũng đang trên đường về.

Hai chúng tôi nhìn nhau phì cười giữa hành lang tối om.

Bồn tắm trong phòng rất nhỏ, nhưng đủ diện tích để anh ôm tôi. Chúng tôi cùng ngẩn đầu ngẩn trắng. Lần đầu tiên tôi cảm thán, tình yêu rốt cuộc là gì nhỉ? Sao nó có thể khiến lòng người ngọt ngào như vậy chứ?

Mr. Tô rất thích véo má tôi.

Ví dụ như lúc hai chúng tôi đều đang rất yên tĩnh ngồi xem di động, anh bất ngờ thò tay véo má tôi.

Hoặc như sáng sớm tôi thức dậy, mang khuôn mặt mơ mơ màng màng đi rửa mặt. Anh một tay đánh răng, một tay thò ra véo má tôi.

Còn lúc tôi đang nhìn thẳng vào máy ảnh di động bày ra đủ kiểu tự sướng, anh cũng đột ngột vươn tay véo má tôi.

Nhiều lần như vậy, không thể nhịn được nữa, tôi bèn gào lên với anh: "Anh véo nhiều tới nỗi mặt em nhão ra rồi! Anh có biết con gái muốn da mặt căng bóng phải tốn bao nhiêu công sức không?"

Trong cửa hàng miễn thuế tại Tokyo, một người không bao giờ lại gần mấy quầy mỹ phẩm như anh bỗng dừng lại đứng trò chuyện với nhân viên bán hàng.

Tôi đứng một bên chọn mặt nạ và các sản phẩm dưỡng da. Anh bỗng nhiên véo má tôi và xoay người tôi lại.

Tôi đang định lườm anh thì anh giơ một dụng cụ làm đẹp màu bạc ra trước mặt tôi, nói với vẻ rất nghiêm túc: "Mua cái này rồi sau này có thể véo má đúng không?"

Tôi nhìn anh, không biết nên khóc hay cười. Chiếc máy đó là dụng cụ giúp da căng bóng hơn, một chiếc máy có giá lên đến mấy tháng tiền sinh hoạt của tôi.

Tôi nói: "Mr. Tô, anh còn tiêu tiền lung tung như vậy em sẽ không sống nổi nữa đâu!"

Anh giơ cả bàn tay còn lại lên véo má tôi và nói: "Không được véo má em, anh cũng sẽ không sống nổi mất."

Ngày cuối cùng của năm cũ, Mr. Tô đưa tôi tới Hong Kong, hai chúng tôi đón năm mới trên chiếc thuyền du lịch tại bến cảng Victoria.

Khi 0 giờ điểm, pháo hoa bùng lên từ hai bờ sông, trên tòa nhà cao chọc trời đối diện chúng tôi hiển thị dòng chữ: "Năm mới vui vẻ".

Tôi quay đầu nói với Mr. Tô: "Cảm ơn anh đã tới bên cạnh em."

Anh hôn lên trán tôi, nói bằng một thanh âm rất nhẹ: "Không cần cảm ơn, kiếp sau anh vẫn có mặt."

Ngày hôm sau, chúng tôi ngồi tàu thủy tới MaCao. Tôi vô cùng tò mò về sòng bạc, Mr. Tô giúp tôi đổi thẻ bạc, còn tôi thì ngồi xuống bàn, ra vẻ như một người sành sỏi.

Tôi hỏi Mr. Tô: "Chúng ta đặt cửa lớn hay cửa nhỏ?"

Anh trả lời: "Tùy em."

Tôi nhận định số mình khá may mắn nên cược toàn bộ thẻ bạc vào cửa nhỏ, kết quả.... Người ta mở cửa lớn."

Tôi đau lòng đứt ruột đứt gan, cúi đầu ủ rũ đi ra ngoài. Mr. Tô khoác tay lên vai tôi và nói: "Cược nhỏ cho vui thôi. Còn màn cược lớn em vẫn là người chiến thắng."

Tôi ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cười: "Chẳng phải em đã đánh cược với anh bằng cả cuộc đời hay sao?"

Vào năm mà chương trình Trung Quốc trên đầu lưỡi đang rất nổi tiếng, niềm khao khát của tôi dành cho món lẩu Tứ Xuyên không khác gì trúng độc, ngày nào cũng lải nhải đòi ăn.

Mr. Tô không dành ra được kì nghỉ, nên đặt vé máy bay muộn ngày thứ sáu để cùng tôi tới Thành Đô.

Chúng tôi lao tới một quán lẩu cực kì nổi tiếng. Ai ngờ ăn xong, ngay tối hôm đó bụng tôi lại nhộn nhạo.

Có lẽ thêm nguyên nhân thời tiết ẩm ướt, tới quá nửa đêm, bệnh tình của tôi chuyển biến xấu sang trạng thái "miệng nôn tròn tháo".

Mr. Tô đưa tôi tới bệnh viện. Bác sĩ chuẩn đoán tôi mắc bệnh viêm dạ dày cấp tính. Tôi ở lại Thành Đô truyền nước hai hôm, uống cháo trắng hai hôm. Trong khoảng thời gian đó, chúng tôi chỉ được một chuyến tới nhà cổ của Đỗ Phủ rồi dọn dẹp hồi hương.

Sau này mỗi khi xuất hiện món lẩu Thành Đô, tôi đều chuyển kênh một chút không do dự.

Mr. Tô bên cạnh chép miệng: "Chẹp chẹp, giấc mơ đẹp đã trở thành ác mộng như thế đấy."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 5.2

Ngày chúng tôi tới nhà cổ của Đỗ Phủ tham quan, đất trời Thành Đô âm u mưa bụi.

Nhưng may mắn thay bên trong ánh hồ sắc núi vẫn rất đẹp mắt. Tôi dán miếng làm ấm bụng rồi cùng Mr. Tô đi dạo trong nhà cổ.

Đi một hồi thì nhìn thấy một cái hồ rất lớn, tôi hỏi: "Đang sửa gì vậy?"

Mr. Tô đi qua đọc cho tôi nghe phần giới thiệu ghi trên bảng. Hoá ra cái hồ rất lớn này chính là địa chỉ nguyên gốc nhà cổ của Đỗ Phủ. Nó đã sập, chỉ còn lại cái hồ này thôi.

Tôi bày ra vẻ mặt như sắp khóc: "Vé em mua rồi, tiền đã mất rồi. Bây giờ anh lại nói với em là nhà cổ chỉ là một cái hồ! Em muốn trả vé!"

Mr. Tô khoác tay qua vai tôi, nhìn về phía cái hồ đó và nói: "Em không cảm thấy cái hồ này khơi gợi rất nhiều tưởng tượng về một phần quá khứ phồn hoa hay sao?"

Tôi nói: "Em không thấy! Em muốn trả vé."

Anh chậm rãi nói: "Xem ra anh phải nỗ lực thêm một chút. Mua một cái vườn, để rất nhiều năm về sau, cũng sẽ có người tới tham quan và nói đó là địa chỉ cũ của căn nhà nơi bác sĩ Tô và phu nhân của ông ấy từng ở."

Vì câu nói của anh, tôi bỗng nhiên có thiện cảm với cái hồ này.

Có lẽ Đỗ Phủ và vợ của ông cũng từng ở nơi đây thưởng nguyệt ngắm hoa, nhấp rượu đối thơ chăng?

Bạn thấy không, yêu đúng người, anh ấy sẽ khiến bạn tràn đầy tình yêu với thế gian này.

Năm đó, chúng tôi còn tới Tây Hồ. Từ nhỏ, tôi đã xem đến thuộc nằm lòng bộ phim Tân Bạch nương tử truyền kỳ, đến mức sau này mở ti vi lên, bật đại bất kì tập nào đó, tôi cũng biết ngay câu thoại sau là gì.

Thế nên tháp Lôi Phong đã trở thành giấc mơ của tôi.

Nhưng khi thật sự tới Tây Hồ, ngồi xe tham quan đi tới Đoạn Kiều, nhìn thấy dòng người chen chúc nhau trên đó, mọi tình thơ ý họa trong lòng tôi đều tan biến hết.

Cộng thêm việc hôm đó trời nóng như đổ lửa, Hàng Châu còn sắp tổ chức một hội thảo quốc tế, đi tới đâu cũng thấy các công trình đang được xây dựng.

Tôi và Mr. Tô bị dòng người đông đúc đẩy tới tháp Lôi Phong. Trong tháp hóa ra còn lắp cả thang máy, trên chiếc biển bên cạnh còn giới thiệu ngắn gọn giống hệt như nhà cổ của Đỗ Phủ.

Tháp đã sập rồi, tháp này là công trình được xây mới lại.

Tâm trạng lúc đó của tôi không cần nói cũng biết hụt hẫng cỡ nào. Tôi nói: "Bạch nương nương của em đâu? Đã không còn bị nhốt trong này nữa rồi!"

Mr. Tô cầm di động chụp một bức ảnh nét mặt ám ức của tôi rồi nói: "Vy nương nương của anh đang ở đây này, em muốn xem không?"

Tôi lập tức phì cười.

Có một năm, du lịch Dubai trở thành một phong trào rất hot, rất nhiều chương trình ti vi đều tới đó quay phim. Trong chương trình giới thiệu về nơi ấy hình như có nhắc đến giá vàng ở đó cũng rẻ vô cùng.

Tôi vừa nghe xong lập tức quay sang nhìn Mr. Tô.

Anh nói: "Chẹp chẹp, nhìn cái cô ham tiền này."

Mr. Tô xin nghỉ phép. Chúng tôi ngồi chuyến bay A380 hai tầng bay tới Dubai (Máy bay hai tầng, tôi lại được biết thêm nhiều điều rồi).

Chúng tôi đi dạo trên tòa tháp cao nhất thế giới, tới cả nhà thờ Hồi giáo Sheikh Zayed. Nhiệt độ ở Dubai vào ban ngày lên đến 40 độ. Lần nào chúng tôi cũng lấy hết dũng khí ra ngoài chụp ảnh, sau đó lại lao nhanh như bay vào các trung tâm thương mại.

Đến buổi tối, thời tiết mát mẻ hơn một chút. Trước tháp Dubai có một đài phun nước theo nhạc cực lớn. Chúng tôi ngồi trên bậc thềm nghe nhạc, bỗng nhiên trong không trung vang lên một tiết tấu quen thuộc.

Tôi lập tức nhảy dựng lên, là bài Nụ hôn ly biệt của Trương Học Hữu.

Xung quanh có rất nhiều người Trung Quốc cũng trở nên hứng khởi. Họ ùn ùn kéo đến đài phun nước hát vang.

Tiếng nước của đài phun bị những tiếng hát này che lấp. Tôi quay đầu sang nhìn Mr. Tô, còn chưa kịp lên tiếng, anh đã nâng cằm tôi lên, gật đầu và cúi xuống hôn.

Bài hát kết thúc, tôi đẩy anh ra có phần ngượng ngập, rồi nhìn thấy đằng sau cũng có rất nhiều cặp đôi đang trao nhau nụ hôn nồng nàn.

Tôi: "Lẽ nào đây là phong tục gì đó?"

Anh nhìn tôi và nói: "Bọn họ đều bắt chước anh."

Tôi: "Thế còn anh?"

Anh: "Kim lòng không đặt".

Mùa hè năm kia, Mr. Tô có năm ngày nghỉ phép. Đúng đợt hè oi ả, chúng tôi quyết định sẽ đến hồ Thiên Đảo.

Chúng tôi đặt một khách sạn cực đẹp bên bờ hồ. Nhưng giá tiền của căn phòng nhìn, ra mặt hồ rất đắt, tôi không đành lòng, bèn lên lút đặt căn phòng ngắm cảnh, tức là đẩy cửa sổ ra có thể nhìn thấy mặt bên kia của cảnh hồ - cảnh sắc khu vườn của khách sạn.

Tới khách sạn, tôi vô tình thấy tầm nhìn của căn phòng đối diện. Hóa ra họ đẩy cửa sổ ra là có thể nhìn thấy cảnh hồ không thể xinh

đẹp hơn. Tôi nhất thời có hơi hối hận, nhưng cũng không thật sự đành lòng bỏ ra nhiều tiền như thế.

Mr. Tô nói: "Tầm nhìn của căn phòng đối diện rất đẹp, chúng ta đổi phòng nhé?"

Tôi nói: "Phòng đó gần chỗ có nước chắc sẽ muỗi lắm! Vả lại bây giờ đang mùa du lịch, chắc đã bị đặt sẵn từ lâu rồi."

Anh gọi điện cho quầy lễ tân, họ nói đúng là mấy phòng ngắm cảnh hồ đều bị đặt hết rồi.

Lúc ăn cơm tối, anh bảo tôi đến nhà hàng trước, lát sau trở về anh đã đổi được thẻ phòng: "Chồng em cực kì giỏi giang, đã dùng điểm tích lũy trong thẻ tín dụng để đổi lấy căn phòng ngắm cảnh hồ năm sao rồi."

Tôi nói: "Sao anh làm được vậy? không phải đã hết phòng rồi à?"

Anh nói: "Có người đột xuất hủy phòng. Mà em không cần quan tâm mấy chuyện này, lát nữa quay về chuyển hành lý sang."

Thế là năm ngày sau đó, ngày nào tôi cũng đắm chìm trong căn phòng nhìn ra bờ hồ. Sáng sáng bình minh, tôi đứng ngây người nhìn ra bờ hồ, buổi tối thì chìm giấc ngủ bên tiếng nước.

Đến tận lúc về, khi anh đi lấy xe, tôi và cô lễ tân đứng nói chuyện phiếm với nhau mới biết anh đã tăng giá để đổi được phòng ngắm cảnh hồ.

Lên xe rồi, tôi hỏi anh sao lại giấu tôi.

Anh nói: "Những chuyện có thể khiến em vui nếu nằm trong phạm vi khả năng của bản thân, anh đều không muốn bỏ lỡ."

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 5.3

Khu vực xung quanh khách sạn hồ Thiên Đảo toàn là rừng và hồ, trong bán kính vài kilomet ngày cả một cái siêu thị cũng không có. Tôi ai oán: "Chỗ này không có bất kì một cửa hàng nào". Mr. Tô nói: "Thế mới gọi là villa sang trọng, bên cạnh mà xuất hiện thêm vài cái cửa hàng tạp hóa thì có phải sẽ làm giảm chất lượng của phong cảnh nơi này không?"

Ngày đầu tiên, chúng tôi ăn cơm Tàu trong khách sạn. Khi lật giờ thực đơn lần đầu tiên, tôi hoàn toàn sửng sốt. Các món ăn được in trên đó đều xanh ngắt, mỡ màng, có rất nhiều loại tôi còn chưa bao giờ nhìn thấy.

Người phục vụ giới thiệu rằng, các loại rau quả trên núi đều rất tươi và tốt cho sức khỏe. Rất nhiều người đều nghe danh và tới đây để được thưởng thức đầu cá cùng các loại rau rừng. Đọc hết cả thực đơn, tôi chỉ gọi được một bát cơm trắng.

Vài ngày sau, tôi vẫn ăn cơm trong nhà hàng tự phục vụ, nhưng vẫn là chuỗi các món rau rừng và hải sản không biết bao giờ mới chấm dứt.

Thế là cuộc đối thoại hằng ngày giữa tôi và Mr. Tô luôn là: "Em muốn ăn món cá hương thịt xắt, em muốn ăn thịt xào nhiều mỡ, em muốn ăn sườn xào chua ngọt."

Vừa về đến nhà. Mr. Tô đã dẫn tôi xuống nhà hàng ở dưới tầng và nói thẳng với người phục vụ: "Anh cho vị nạn nhân này một đĩa cá hương thịt xắt, một đĩa thịt xào nhiều mỡ, một đĩa sườn xào chua ngọt và một thùng cơm."

Mùa đông Mr. Tô nghỉ phép năm, nói muốn đưa tôi sang Hàn Quốc. Tôi nói mùa đông lạnh chết người, người ta toàn ra đảo, tới sa mạc, tại sao chúng ta lại đến Seoul tuyết trắng ngập trời?

Mr. Tô không giải thích, chẳng mấy chốc đã đặt xong vé máy bay và khách sạn.

Máy bay vừa hạ cánh, tôi liền nhìn thấy những bông hoa tuyết rơi lất phất ngoài cửa sổ máy bay. Cả Seoul bị tuyết trắng bao phủ. Tôi vô cùng ngạc nhiên, quay đầu nhìn anh.

Anh kéo tôi vào lòng và nói: "Em muốn ngắm tuyết đầu mùa mà."

Thì ra mỗi lúc xem phim Hàn Quốc, tôi lại kêu gào bảo muốn đứng dưới cơn mưa tuyết đầu mùa để ước nguyện, để uống rượu, đã bị anh âm thầm ghi nhớ. Thế nên anh bỗng nhiên quyết định đưa tôi đi Hàn Quốc, chính vì trên dự báo thời tiết nói: Tuần này nơi ấy sẽ đón trận tuyết đầu mùa.

Tối hôm đó, tôi uống một chai rượu trắng, nằm trong vòng tay Mr. Tô và còn mơ thấy cả một bầu trời mưa tuyết.

Chúng tôi tới một quán canh gà hầm sâm nổi tiếng ở Seoul. Nhà hàng đẹp vô cùng, hơn nữa còn mang phong cách sập gỗ truyền thống.

Tôi và Mr. Tô khoanh chân ngồi uống canh, bỗng nhiên tôi hét lên một tiếng.

Mr. Tô không ngẩng đầu, chỉ hờ hững buông một câu: "Em đã hết quần thay rồi đấy, cẩn thận một chút đi."

Tôi dùng tay quệt đi vết nước canh dây trên quần, tiếp tục cúi cắm ăn. Vài phút sau, tôi lại hét lên lần nữa.

Mr. Tô vẫn không ngẩng đầu lên, nói: "Tất cũng chỉ còn lại đôi này thôi."

Tôi tròn tròn mắt nhìn anh. Tôi chỉ có kêu lên hai tiếng mà anh đã biết có chuyện gì xảy ra. Bản lĩnh này, quả thực có thể thành thần rồi.

Khách sạn mà chúng tôi ở có những kênh chương trình phim "Tình cảm đặc sắc" có thu phí. Tôi cầm điều khiển bật tắt cả các kênh một lượt, cuối cùng dừng lại tại chương trình đó. Tôi nói với Mr. Tô: "Em muốn xem!"

Mr. Tô véo má tôi và nói: "Đừng ấn bừa."

Lúc sau anh đi tắm, tôi lén lút bật chương trình đó lên, nhưng phát hiện cô gái trên tivi trông cực kì xấu. Xem được mấy phút không còn hứng thú nữa, tôi bèn tắt đi.

Ngày hôm sau trả phòng và thanh toán. Cô phục vụ ở quầy lễ tân và Mr. Tô đứng đối chiếu hóa đơn. Cô ấy nói chúng tôi đã bật kênh thu phí với biểu cảm khó nói. Mr. Tô quay ngoắt đầu lại trừng mắt nhìn tôi, tôi giả vờ đáng thương.

Anh quay đầu nói với cô lễ tân bằng tiếng anh: "Vâng, tôi bật đấy."

Tôi dựa trán mình vào sống lưng anh, cười đến ê hàm.

Mr. Tô dẫn tôi tới Busan tắm suối nước nóng. Tắm rửa xong, anh đưa cho tôi khăn len và nón lên giống trong phim Hàn Quốc. Tôi đeo rất vui vẻ, chạy đi mua súp gạo và trứng gà, sau đó hai chúng tôi ngồi ở đại sảnh nghỉ ngơi,

Bên cạnh có một cặp tình nhân người Hàn đang gõ trứng lên trán nhau. Làm tôi ngứa ngáy khó chịu.

Nhân lúc Mr. Tô không chú ý, tôi cầm một quả trứng gà lên gõ vào trán anh.. kết quả, toàn bộ lòng trứng chảy xuống mặt anh. Bốn bề chốc phốc im lặng. Sau đó một trận cười dữ dội vang lên. Tôi ngây người.

Mr. Tô dùng tay gạt lớp lòng trắng trứng trên mắt đi, biểu cảm không thiết sống nữa. Anh hỏi tôi: "Lúc đi mua trứng gà, em không hỏi rõ ràng sao?"

Tôi bày ra vẻ mặt vô tôi (kỳ thực tôi đang nhịn cười gần chết, sắp bùng nổ đến nơi): "Em đâu có biết tiếng Hàn."

Mr. Tô: "Chắc anh đã mừng tượng sau này anh chết kiểu gì rồi..."

Tắm rửa xong quay về phòng, tôi nói với Mr. Tô: "Ngực của con gái Hàn Quốc bự thật đấy, họ ăn gì nhỉ? Bây giờ em về ăn còn kịp không?"

Mr. Tô kéo tôi vào lòng và nói: "Em không cần phải ăn gì hết, đủ khiến anh hài lòng rồi."

Trái tim tôi đập thành thịch cứ như mới yêu lần đầu vậy.

ĐƯỢC ANH YÊU MỚI GỌI LÀ YÊU

Ngải Lộc Vy
dtv-ebook.com

Chương 5.4

Vài năm trước, tôi và Mr. Tô cùng đi leo núi, nhìn thấy trên núi có một dòng suối nhỏ trong vắt, tôi nhất thời không kiềm chế được khao khát của mình với tự nhiên vĩ đại, bèn lao qua dùng tay vốc nước lên uống.

Lúc Mr. Tô định ngăn tôi lại thì tôi đã uống được vài ngụm rồi.

Biểu cảm của anh có phần phức tạp. Anh hỏi tôi: "Mùi vị thế nào?"

Tôi đáp: "Thích cực kì, nước ngọt, mát và đã."

Trên mặt anh ấy viết đầy hai chữ hối hận, anh chỉ về phía thượng nguồn dòng suối và nói: "trong nước không có vị thịt bò hả?"

Tôi nhìn theo hướng anh chỉ, thấy trên thượng nguồn đang có bảy, tám con bò cũng vục mặt xuống suối uống nước...

Tôi thề với Mr. Tô, cả đời này sẽ không bao giờ uống nước suối gì đó nữa.

Lần này chúng tôi đến chùa Beomeosa tại Busan. Trong chùa có một vại nước, bên trên có vài ống trúc để nước chảy qua. Tôi lại không kiềm lòng được mình, lao qua đó.

Khi Mr. Tô muốn ngăn cản tôi thì tôi đã uống hết một gáo.

Biểu cảm phức tạp nhiều năm trước đó của Mr. Tô lại một lần nữa xuất hiện. Anh hỏi: "Trước khi đến đây em đã đọc giới thiệu chưa?"

Tôi nói: "Em chưa."

Anh nói: "Vại nước này là để các chư tăng trong chùa rửa chân đó."

Tôi: "..."

Vài ngày sau, tôi nói muốn tới tòa tháp Nam Seoul để treo một ổ khóa.

Mr. Tô hỏi: "Tháp Nam seoul thờ một vị bồ tát rất linh thiêng sao?"

Tôi trả lời: "Thật ra nó chỉ là một tòa tháp, nhưng em vẫn rất muốn đi."

Mr.Tô nói: "Cũng lừa được mấy đứa trẻ ngốc nghếch như em thôi."

Sau khi tới đến tháp rồi, tôi rất vui vẻ viết ước nguyện của mình, cầm ổ khóa đi khắp nơi tìm chỗ treo. Tôi treo nó lên đài ngắm cảnh, Mr. Tô lắc đầu. Tôi muốn treo lên lan can, Mr. Tô vẫn lắc đầu. Tôi bèn trừng mắt nhìn anh.

Anh đón lấy ổ khóa và treo nó lên một cái cây rậm rạp um tùm rồi nói: "Anh không muốn ước nguyện của em bị gió thổi bay, bị nắng thiêu cháy."

Mr. Tô nói anh là người hiểu tôi nhất trên thế giới, rằng chỉ biết lòng mi tôi chỉ cần động đây một chút anh sẽ biết tôi định làm gì, nhưng tôi vẫn luôn cứng miệng không chịu thừa nhận.

Lúc ở tháp Seoul, trong siêu thị đồ kỉ niệm có một con gấu bông mặc Hanbok. Tôi thích lắm, nhưng nhìn giá in đằng sau nó, tôi lại buông tay.

Mr. Tô ngồi trên ghế nghỉ sau lưng tôi, vốn nghiên cứu gần đó có nhà hàng nào, nhìn thấy nét mặt ảm ức của tôi anh bèn đi tới, bảo rằng mình khát, nhờ tôi đi mua nước.

Khi tôi quay trở lại, Mr. Tô vẫn đang ngồi trên ghế dài, vui đầu xem di động, nhưng bên cạnh có thêm chú gấu bông mặc Hanbok kia.

Sau khi trở về nước, tôi bị cảm cúm, Mr. Tô lại tới bệnh viện tặng ca. Tôi uống thuốc, sau đó mơ mơ màng màng nằm ngủ trên sofa.

Anh đặt chú gấu vào lòng tôi và nói: "Ôm tạm nó ngủ đi, anh sẽ về nhanh thôi."

Tôi ôm chặt con gấu, ngủ rất yên giấc.